

СПЕЦИАЛНА
КОЛЕКЦИЯ
КРИМИНАЛНИ
РОМАНИ
ОТ СВЕТОВНИТЕ
КЛАСАЦИИ

С Е Р И Я
ЧЕЖДЕ

ВСИЧКИ ПРАВА
НА БЪЛГАРСКОТО
ИЗДАНИЕ
СА ЗАПАЗЕНИ
ЗА ИЗДАТЕЛСТВО
АТИКА

РАЗПЪНАТА ОТ
ТАЛИНИ
КОЛИН ФОЛКОНЪР

АТИКА

КОЛИН ФАЛКОНЪР РАЗПЪНАТА ОТ ТАЙНИ

Превод: Марин Загорчев

chitanka.info

ГОЛА И МЪРТВА

(в. „Сънди“)

Жертвата е Кимбърли Мейсън, известна за определен кръг като Френското маце. Кариерата ѝ започва в „Черната роза“, елитен клуб за садо-мазо, за да завърши в частната ѝ „стая за мъчения“ — разпъната и мъртва.

ДАМАТА НА МРАКА

(Из протокол за разпит)

— Все говореше колко бил богат и изискан, как щяла да се омъжи за него...

— Клиент ли ѝ беше?

— Денем всичките ѝ бяха клиенти, ако разбирате какво искам да кажа... Истинският ѝ живот беше нощем.

ВРЕМЕ ЗА РАЗПЛАТА

(Из едно неизпратено писмо)

Най-големият ми грях беше, че те обичах, а не исках никой да разбере. Ти се прости с живота, без да узнаеш как съм те предал...

Всичко това — в новия роман на Колин Фалконър „Разпъната от тайни“.

ЧАСТ ПЪРВА

Под нормален секс имаме предвид най-често извършвания полов акт между нормални, здрави хора. С понятието „ненормален секс“ означаваме всички рядко срещани форми на полово сношение, които се различават по един или друг начин от нормално срещаните. Границата между нормално и ненормално обаче в никакъв случай не е ясно различима; съществуват всевъзможни междинни стадии.

Й. Фабрициус-
Мьолер

1.

Хайгейт, Северен Лондон

Личеше си, че приживе е била много красива. Все още беше, ако не броим въсършно бледата кожа, полупосинелите очи, щипците на гърдите, изплезения език. Въпреки това мъжете в мазето, очевидно забравили всичко човешко, погълнати от професионалните си занимания, не й обръщаха внимание. Мъртвото ѝ тяло не събуждаше почти никакво чувство у тях. Единствено хубавичката фотографа с дълга светлоруса коса, вързана на опашка, изглеждаше заинтересована от трупа — обикаляше го и правеше снимки от всевъзможни ъгли като ненаситна репортерка от някой жълт вестник. Единственият звук в помещението идваше от щракането на фотоапарата.

Детектив — сержант Тери Джеймс ѝ намигна. Тя се направи, че не го забелязва, и приклепна за близък план на стегнатата с белезници китка на мъртвата.

Фокс стоеше до колегата си при масата за изтезания. След толкова години в полицията смъртта не я впечатляваше, само сексуалните престъпления все още я караха да се чувства некомфортно, все още караха стомахът ѝ да се свива. Другите мъже, макар професионалисти като нея, избягваха погледа ѝ. Имаше нещо ужасяващо, нещо зверско в тези деяния, може би защото омразата, с която бяха извършени, бе насочена не срещу една личност, а срещу всички хора от определен пол. Мрачни мисли минаваха през главата ѝ — в такива ситуации дори мъжете от екипа ѝ се струваха чудовища, лесно забравяше, че също като нея и те се опитват да открият престъпника.

— Какво е положението, Ти Джей?

Джеймс, известен сред колегите си като Ти Джей, вдигна рамене.

— Нормално садо-мазо убийство. Разпъната и мъртва.

— Боже мили — промърмори Фокс.

Гърлото ѝ се сви. Започваше да ѝ се повдига.

Ти Джей се ухили.

В същия момент телефонът иззвъня.

Всички в стаята замряха. Криминолозите, съдебният лекар Пакула, дори фотографката насочиха погледи към стилния бял телефон до тапицираната дървена маса, върху която бе разпъната младата жена; апаратът от края на двайсети век някак не се вписваше в средновековния декор на подземиеото.

Фокс изчака телефонният секретар да се задейства, но той очевидно беше изключен. Това веднага ѝ се стори странно. При дадените обстоятелства.

— Кажй им, че в момента не е в състояние да се обади — предложи Ти Джей. — Вързана е, така да се каже.

Никой не се засмя на шегата му, но той явно не се засегна.

— Ако човек пристъпва към подобен сложен сексуален сеанс, включващ връзване, логично е да включи телефонния секретар — изказа мислите си Фокс.

— Да, аз винаги постъпвам така — съгласи се Ти Джей.

Фокс, която освен бяла престилка носеше ѝ гумени ръкавици, вдигна слушалката.

— Да?

— Правите ли клизми? — попита мъжки глас.

Фокс огледа подземното помещение. Нямаше прозорци, по стените висяха различни уреди за мъчения: черен кожен камшик, електроди, седло и юзди. „Докъде стигнах аз, момичето от добро католическо семейство — да говоря с някакъв непознат за клизми.“

Тя се погледна в огледалото на отсрещната стена — блондинка на трийсет и няколко, със сериозно, ако не сърдито изражение, без грим, може би малко по-висока от нормалното. Не сексбогинята, която съществуваше в развнтеното въображение на Ти Джей, но все още не за изхвърляне. Макар че в това облекло изглеждаше малко като герой от филм за извънземни.

— Кой е на телефона, ако обичате?

— Правите ли, или не?

— Кой ви даде номера ми?

— С Френското маце ли разговарям?

„Не, аз съм детектив — инспектор Мадлен Фокс. Френското маце лежи на няколко метра пред мен, разпъната и мъртва, както деликатно се изказа Ти Джей. Но да не се разсейваме с подробности.“

— Искам да знам кой ви е насочил към мен, преди да обсъждаме каквото и да било.

Тя опита да избегне погледа на Ти Джей.

— Бъни ме насочи.

— Бъни ли?

— Френското маце ли е на телефона?

— Можете да дойдете днес, около три следобед — отвърна Фокс, но мъжът вече бе затворил.

Тя остави слушалката.

— Май току-що си уреди любовна среща — отбеляза Ти Джей.

— Не, той затвори.

— Какво искаше?

— Клизма.

Ти Джей прехапа устни. Дори Пакула едва сдържа усмивката си.

— Защо не му каза да си вкара нещо отзад?

На Ти Джей винаги можеше да се разчита в деликатни моменти.

— Искаше да говори с Френското маце.

— Спомена ли някакво име?

— Приятелката му се казва Бъни^[1].

— Боже. То стана цяла зоологическа градина.

Хората от криминология екип се заеха отново за работа — да събират различни частички с фини четки, да търсят отпечатъци. Един откри някакво косъмче на пода и го прибра със страхопочитание в малко найлоново пликче, сякаш беше свещена реликва — досадните, но изключително важни подробности на едно разследване. Френското маце, гола, разпъната върху дървената маса, отново бе забравена, сякаш заедно с живота ѝ бяха отнели и достойнството.

Фокс спря поглед върху Питър Голд, новия гений в криминология екип, който надзираваше работата на подчинените си. Баналният образ на Шерлок Холмс, обикалящ местопрестъплението с лупа в ръка, не беше чак толкова демоден. Съвременната криминология се ръководи от един основен принцип: от всеки контакт остава следа.

Все още не е напълно невъзможно да извършиш насилие срещу някого, без да оставиш следа, но става все по-трудно. Говори се, че

престъпленията ставали все по-заплетени, а с тях и разследванията. Убийството вече не е любителска дейност.

Отпечатъци могат да се снемат от почти всякакви повърхности, дори от човешка кожа. Присъствието им върху оръжието на убийството се смята за неоспоримо доказателство за вина. Отпечатъците могат да се запазят в продължение на много дълго време — свалени са дори от древни папируси от Долината на фараоните.

Дори с ръкавици, убиецът обикновено оставя следи, макар и едва откриваеми. Обувките, особено ако са носени дълго време, оставят уникални отпечатъци; по останали текстилни влакна може да бъде определено облеклото на престъпника; един-единствен косъм, ако е със запазена луковица, може да даде информация за уникалния генетически профил на извършителя.

Събирането на вещественни доказателства е трудоемко и уморително занимание, пък и човек не всеки ден може да посети такава частна стая за изтезания. „За тази гледка мога да говоря с месеци — помисли си Фокс — ако изобщо намеря кой да ме слуша.“ Често се налагаше да работи по шестнайсет часа на ден и напоследък рядко срещаше нови хора, ако не броим онези, които вече не можеха да слушат.

Фотографката продължаваше да прави снимки; Фокс и Ти Джей стояха с ръце в джобовете на белите си престилки и наблюдаваха, безучастни като странични наблюдатели на снимките на някой порнофилм.

Фокс отново насочи вниманието си към разпънатата жена. Прииска ѝ се да я покрие с нещо. Имаше нещо срамно в такава смърт. Между гърдите на мъртвата се беше стекъл и втвърдил кървавочервен парафин. Щипците на гърдите не изглеждаха особено стегнати; Фокс реши, че и тя може да си докарва допълнителни доходи по подобен начин. Някое от тези леки мъчения не изглеждаше достатъчно, за да отнеме живота на Френското маце.

Фокс нямаше нужда да чака доклада на професор Елизабет Пакула, за да разбере причината за смъртта. Около врата на мъртвата имаше синини; малки кръвоизливичета около очите, наречени петехии; езикът стърчеше от устата. Дори лаик би познал, че става дума за удушаване.

Това повърхностно наблюдение обаче не беше достатъчно за Пакула — тя имаше работа да върши и се отнасяше към задачата си с професионален педантизъм. Бе грозна, с посивяла коса, около петдесетте; членовете на екипа на „Хендън роуд“ я наричаха „Девствената лекарка“.

В нормалната практика патологът не би трябвало да присъства на местопрестъплението, но поради необичайността на случая Фокс сметна за добре Пакула да огледа трупа на място.

Патоложката започна пълен оглед на тялото; заговори равномерно в микрофона на един гласово активиращ се касетофон, сякаш четеше прогнозата за времето — отбеляза температурата в помещението, странното положение на трупа.

Фокс се приближи до масата, приклепна в опит да установи наличието на сперма около влагалището и от вътрешната страна на бедрата на жертвата. Почувства се като ученичка, която опитва да види оценката си, преди да ѝ върнат контролното — Пакула скоро щеше да задоволи любопитството ѝ.

Тя зърна отражението си в огледалото. Какво ли би си помислил някой страничен наблюдател, ако я види да зяпа половите органи на мъртвата жена? „Какво ли ще си каже татко, ако ме види? Ами мама, ами Джини?“

Стори ѝ се, че вижда морави петна от долната страна на трупа. Когато сърцето спре да бие, кръвта се събира в долната страна на тялото. Посиняването започва около два часа след смъртта и приключва около осмия, така че, както и да се мести трупът след този период, характерните петна като от натъртване остават. В този случай посиняването съответстваше на положението на тялото. Жената беше умряла на тази маса или малко преди да бъде разпъната.

Трупът се беше вкочанил. Господи, как щяха да го качат в микробуса на моргата?

Фотографката остави апарата и извади видеокамера. Без съмнение записът щеше да се върти неведнъж на „Хендън роуд“. Личният живот е неприкосновен, след смъртта обаче тялото, дори фантазиите на човек стават публично достояние.

Фокс с радост остави криминолозите и съдебния лекар в частната стая за мъчения на Френското маце. Трупове вече не й бяха интересни, а дори някога да са били, този специално я караше да се чувства доста неудобно.

Стаята за мъчения се намираще в мазето на една триетажна къща близнак в Хайгейт. Навремето сигурно бе изглеждала внушително. Фокс не можеше да определи дали кварталът постепенно запада, или градът малко по малко завзема и този полуселски район. Дворът беше добре поддържан, за разлика от този на съседите, в който избуяваха бурени и се търкаляха неизброими количества празни бутилки от нюкасълска тъмна бира.

Отвън къщата изглеждаше съвсем нормална и добре поддържана; човек никога не би си помислил: „Ето тук, обзалагам се, се вихрят перверзни оргии“. В антрето и коридора бяха наредени вази със свежи цветя. Върху масичката в хола лежеше разтворена книга, сякаш Френското маце я е оставила за малко, за да отвори на неизвестния си посетител. За бога, имаше семейни снимки в посребрени рамки!

Дори богините на садистичните удоволствия си имат личен живот, предположи Фокс.

Ти Джей се приближи до стереоуредбата. Натисна копчето на касетофона. Дебюси. Фокс се намръщи. Някак си бе очаквала да чуе хевиметъл.

— Бога ми, виж тук — възкликна Ти Джей.

Фокс се обърна.

— Какво?

Той кимна към масичката:

— Чела е Никълъс Спаркс. Отговорът на загатката е ясен. Загубила е воля за живот. Случаят е разрешен.

Един от униформените полицаи се намръщи. Фокс се почувства неловко заради него. Нямахше нищо лошо в черния хумор, но Ти Джей беше патологичен случай в това отношение.

Тя погледна през прозореца, на улицата цареше суматоха. Съседни и случайни минавачи се тълпяха пред полицейския кордон, любопитни да видят нещо интересно в скучното ежедневиe. Това бе по-вълнуващо от телевизията, особено ако си безработен и нямаш други занимания в понеделнишката утрин. Един безделник с разсеян поглед и уокмен

припяваше на музиката, която слушаше; забулена жена с бебешка количка бе спряла да погледа; неколцина бели младежи с кожени якета се подиграваха на полицаите; някакъв мъж с щампована тениска от Лондонския маратон и златен ланец около врата прекъсна сутрешния си крос, за да задоволи любопитството си.

— Ще проверя на горния етаж — обяви Фокс.

Двама от екипа на Голд работеха горе. Проверяха канала на мивката за следи от кръв, сифона на тоалетната за фасове. Фокс влезе в спалнята и се огледа, остана изненадана. Това бе по-скоро стая на малко момиченце, отколкото на възрастна жена. Стените бяха боядисани в розово, върху леглото имаше покривка с дантелки и (извънредно трогателно според Фокс) плюшено мече върху възглавницата. Какво беше очаквала? Легло с пирони и сувенири от концлагери може би.

До стената имаше тоалетка от махагон. Един от хората на Голд ровеше из чекмеджетата. Вътре цареше безпорядък. Вълнени пуловери и бельо, всичко намачкано, просто натъпкани в чекмеджетата.

Криминологът отвори най-долното, откри черна лакирана кутия, показва я на Фокс. Вътре имаше белезници, груби четки за кучета, тъмночервен вибратор, лубрикант. Жертвата явно обичаше да смесва работата с удоволствието.

Фокс все още се чувстваше, сякаш осквернява тайния свят на младата жена. Всеки крие нещо — порнокасета на някой горен рафт, писма от гей обожател отпреди много години. Хората обаче никога не се замислят какво ще стане с тайните им, ако внезапно напуснат този свят. Понякога Фокс се чувстваше като гарван гробар, който кълве вътрешностите на прегазено на пътя животно.

Като детектив, разследващ убийства, тя се беше превърнала в наблюдател и познавач на мъртвите. Огледа стаята — на стената висяха плакат на „Досиетата Хикс“ и реклама за сапун „Перс“ в рамка; на една полица се мъдреха програми за опера в „Ковънт гардън“ до програми за мачове на „Арсенал“; двойно кресло с антикварна стойност съжителстваше с модерен шезлонг „Икеа“.

Фокс се запита дали Френското маце някога е предполагало, че напълно непознати хора ще изучават по този начин подробностите на личния ѝ живот. Смъртта е като крадец. Не само отнема живота ти, а след това преравя и джобовете ти, отмъква всичките ги тайни.

Голд се показва на вратата:
— Мисля, че открихме нещо интересно.

[1] Бъни (англ.). — Б.пр. ↑

2.

Отдел за особено тежки престъпления, „Хендън роуд“

В оперативната зала я посрещна позната воня на цигарен дим. Тя погледна бялата дъска, заемаща една цяла стена на помещението. Случаят вече си имаше име: „Дамата на мрака“.

Фокс седна, отпи от разреденото кафе; по пластмасовата ѝ чашка останаха следи от червило. Прегледа бележките си, за да се увери, че е наясно с подробностите от местопрестъплението и е подготвена за въпросите на главния инспектор. Грег Милс бе поел ръководството на отряда от Маренко. За разлика от Франк, чиято интуиция и практически подход към разследванията бяха пословични, Милс беше кариерист и ценеше добрия външен вид не по-малко от усърдната работа.

Жертвата се казваше Кимбърли Мейсън. Засега пазеха разследването в тайна, официалната версия бе битово убийство, при което нападателят вероятно е бил познат на мъртвата. Журналистите от жълтата преса щяха да полудеят, ако знаеха подробности. Ако Кимбърли Мейсън беше позната на кралското семейство или на някой футболист от „Арсенал“, историята щеше да се върти във вестниците с месеци.

Милс влезе. Колежката на Фокс, Стейси, въздъхна дълбоко в другия край на залата. Милс привличаше жените, въпреки че не ги сваляше открито като Тери Джеймс, прекалено сериозен бе за такива неща. Фокс обаче не виждаше нищо възбуждащо в него, понякога се чудеше да не би тя да е нещо повредена.

Милс беше от онези хора, за които младостта е просто една междинна спирка по пътя към върха. На бюрото си държеше своя снимка от седемдесетте като патрулиращ полицай в Лондон — непохватен и плах младеж. Това създание вече не съществуваше, униформата и полицейската палка отдавна бяха забравени.

Сега той бе съвсем различно същество: малко над метър и осемдесет, строен и як, само мъничките бръчки около очите и леко посребрените слепоочия издаваха възрастта му — около четирийсетте.

Беше преживял четири брака и в момента живееше със Сали, руса богиня на любовта, слязла на земята в образа на фотомодел, ако можеше да се вярва на Хъниуел. Милс се движеше грациозно, дрехите му прилепваха по тялото, сякаш бяха шити по мярка от някой италиански дизайнер. Господин Любовника, така го наричаше Ти Джей зад гърба му без съмнение от завист. Милс имаше чувство за хумор, умееше да общува с подчинените си и много държеше на дисциплината. С две думи, роден бе поне за началник на отдел.

Беше от онези мъже, които сякаш Господ ги пази. Една от легендите, които се разказваха за него, бе, че една вечер се напил, качил се на колата си, не обърнал внимание на някакъв знак за ремонт на пътя и се преобърнал в канавката. Някак си успял да се оправи дори след тази случка, която на всеки друг би струвала кариерата.

Това, което поразил Фокс от самото начало обаче (освен очите му, които сякаш я съблякоха за десет секунди при първата им среща), беше гъвкавостта му. Този човек сякаш не спираше да се движи. Създаваше впечатление, че постоянно носи четка за зъби и самобръсначка и където и да го извикат — в Скотланд ярд, в Интерпол, на конференция на ФБР в Куантико или в апартамента на някой фотомодел, рекламиращ дамско бельо на страниците на „Космополитън“ — той ще извади отнякъде нов костюм и ще се яви в изряден вид, без да закъснее и секунда. Изобщо не си приличаше с Маренко — Франк не ставаше от бюрото си, мощните му рамене бяха оставили бяло петно на стената зад стола като от изхвърлена стара мебел. Милс беше от новото поколение, способен полицаи, пробил пътя си през йерархията към все по-високи ръководни постове. „Хендън роуд“ беше само трамплин към Скотланд ярд.

Милс седна, извади писалка „Паркър“ от джоба на самото си и кръстоса крака. По чорапите му не се виждаше нито гънка. Фокс забеляза Ти Джей да го гледа хищно. Ето някой, който да му служи за пример.

— Добре, хора, хайде на работа — започна Милс. — Какво е положението, Мадлен?

Фокс отвори бележника си.

— Казва се Кимбърли Мейсън. Двайсет и осем годишна. Ще получим доклада от аутопсията след три, но на пръв поглед изглежда удушена. Имаме видеозапис.

Фокс пушна касетката на видеото. Видя себе си в бяла престилка с бележник до масата за изтезания. Имаше близък план на щипците и застиналия восък върху гърдите на жертвата. Фотографката бе снимала и стените на помещението, зловещите уреди, висящи на ченгели от голите тухлени стени. Стаята изглеждаше по-мрачна — по-зловеща... или по-възбуждаща, зависи от каква гледна точка.

Записът свърши, последва неловко мълчание.

— Възможно ли е да е убита по невнимание, шефке? — попита Ранкин, един от детективите.

Фокс знаеше какво има предвид. На този ключов въпрос трябваше да отговорят, преди да продължат разследването. Дали Кимбърли Мейсън бе накарала нарочно клиента си да я души, за да постигне по-голям оргазъм? Дали партньорът ѝ не беше преценил силата си, след което се е уплашил и избягал? Фокс беше срещала такива нещастни случаи и преди, но при хора, решили сами да си доставят полово удовлетворение и преценили грешно възможностите си.

Намаляването притока на кислород до мозъка предизвиква посилен оргазъм. Майсторлъкът е да останеш жив след това. Историята познава много мъже, на които това не се е удало — още през седемнайсети век летописците са забелязали, че обесените се възбуждали и дори еякулирали малко преди да умрат.

Вместо да им дойде, те си отиват, както би се изразил Ти Джей.

Това не беше новост — японците практикуват тази опасна игра от векове. Церебралната аноксия, комбинирана с увеличеното количество адреналин, е вълнуващ коктейл за много млади мъже. Според статистиката трийсет процента от самоубийствата сред юношите вероятно се дължат на грешно проведени сексуални експерименти.

Всичко известно досега за Кимбърли Мейсън показваше, че тази практика ѝ е била много добре позната. Въпросът бе: дали е умряла по време на подобна игра, или убиецът е имал такава цел от самото начало.

— На този етап още нямаме теория по този въпрос — отвърна Фокс. — Аутопсията може би ще ни даде отговор.

— Има ли предположения за времето на настъпване на смъртта? — попита друг.

— За това пак трябва да изчакаме доклада на Пакула, но трупът беше доста вкочанен. Тя предполага, че смъртта е настъпила повече от двайсет и четири часа, преди да го открием.

— Би ли ни разказала какво са намерили криминолозите в кухнята? — обади се Милс.

Фокс се обърна към останалите си колеги:

— Един от хората на Голд откри петно от кръв върху дръжката на хладилника. В кофата за боклук имаше и една счупена чаша. Малки парченца от нея бяха открити по пода на кухнята. Това показва, че е била счупена наскоро и някой я е измел. Още не знаем дали е свързано с убийството.

— Отпечатъци?

— За това също трябва да изчакаме доклада. Криминолозите снеха кървав отпечатък от хладилника, но още не знаем дали е на Кимбърли или на нападателя.

— Как е влязъл убиецът?

— Няма следи от взлом. Значи или жертвата е познавала убиеца и го е пуसнала сама, или е имал ключ.

— Значи е възможно да е убита по невнимание — обади се Хъниуел.

— Възможно е, но ще изчакаме доклада на съдебния лекар, преди да си изградим теория.

— Тази жена курва ли е била? — попита Ръскин. Фокс го изгледа на кръв и той веднага се поправи: — Проститутка ли е била, шефке?

— Все още не е ясно, Денис. — Тя погледна бележника си. — Денем е управлявала малка посредническа фирма със седалище на „Юстън роуд“. Изглежда, е водила двоен живот. Докато бях там, някой се обади по телефона. Някакъв мъж търсеше Френското маце. Искаше да му направи клизма.

— На мобифона ли ти се обади, шефке? — попита Хъниуел; всички в стаята буквално се запревиваха от смях.

— Да, колко пъти съм ти повтаряла да не ме търсиш за такива услуги в работно време — не му остана дължна Фокс.

— Продължавай по същество — подкани кисело Милс.

Фокс отново зачете бележките си:

— Проверихме телефонния ѝ секретар. Имаше съобщения от баща ѝ и от секретарката ѝ от кантората. Имало е още две обаждания,

но който я е търсил, не е оставил съобщение.

— Това ли е всичко, шефке? — попита Хъниуел.

— Това е всичко, Бил.

— Кой е открил трупа? — поинтересува се Ник Кроуфорд, един новоназначен детектив.

Милс се изкашля и Фокс го остави да продължи.

— Тъй като госпожица Мейсън не се появила на работа сутринта, секретарката позвънила у дома ѝ. Никой не вдигнал. След като шефката ѝ не дошла за първите две делови срещи, тя решила да се обади в полицията. Двама униформени полицаи от Хайгейт проникнали в къщата и я открили.

— Да не са я убили те, а? — пошегува се Хъниуел. — Не бих се доверил на тези ченгета дори да преведат баба ми през улицата.

— Аз не бих се доверил нито на теб, нито на баба ти — сръза го Милс; в залата избухна нов смях, в който най-голямо участие имаше Ти Джей.

— Има ли свидетели, шефе? — попита Ранкин.

— Ти Джей е говорил със съседите — отвърна Милс — но те както винаги са ни чули, ни видели.

Ти Джей кимна.

— Другата половина на къщата е собственост на двойка експонати от Музея по история на древния свят. Мъжът е глухоням, а жената — в напреднал стадий на Алцхаймер. Проверих от другата страна на улицата, там живее една мулатка. Говори се, че била курва.

— Защо?

— По всяко време в къщата ѝ влизали и излизали мъже.

— А роднините? — попита Ранкин.

Милс кимна на сержант Кроуфорд, който отговаряше за връзките на отдела с роднините на убитата. Това включваше вземане на свидетелски показания у дома им, помощ при уреждането на погребението, информирането им за хода на следствието, дори придружаване по време на евентуален съдебен процес.

Според Фокс това бе една от най-трудните полицейски работи, значително по-неприятна от огледа на независимо какъв брой обезобразени трупове. Както се беше изказал веднъж Ти Джей: „Мога да издържам на пиене, но не мога да издържам чуждата скръб“.

Кроуфорд идваше в Лондон от престъпен край — беше работил в Криминалния отдел в Бристол, взел бе участие в разследването на Фредерик Уест. След това беше прекарал две години като детектив — сержант в Катфорд, преди да го изпратят в Отдела за особено тежки престъпления.

— Баща ѝ е пенсиониран директор от петролния бизнес — съобщи той — живее в луксозните квартали в Съри. Твърди, че не знае нищо за забегките на дъщеря си. Горкият човек. Жена му направо се побърка, наложи се да я упоят.

— Кога са я видели за последен път? — попита Ранкин.

— Преди около седмица. Обикновено в неделя ги посещавала за обяд.

— Гаджета?

— Не им е споменавала. Още не са в състояние да дават свързани показания, трябва да изчакаме някой и друг ден.

Фокс поклати глава. Изглежда, жертвата е имала два напълно независими живота: Кимбърли Мейсън, бизнесдамата, любящата дъщеря, и Френското маце, търговката на перверзни удоволствия.

— Има още нещо — отбеляза Фокс. — Защо нямаше бележник?

Повечето разбраха веднага какво има предвид, но двама от по-новите детективи, изглежда, не се впечатлиха от думите ѝ.

— Момиче като Кимбърли би трябвало да има списък с клиентите си — продължи тя. — Не намерихме такъв. Може убиецът да го е взел. — Погледна Ранкин: — Независимо дали я е убил, без да иска или нарочно.

— Да не смяташ, че това може да е мотивът? — попита Хъниуел.

Фокс вдигна рамене:

— Както вече казах, не се знае дали наистина става дума за убийство.

Милс си водеше записки в голям червен дневник. Затвори го в знак, че са приключили.

— Искам да знам всичко за това момиче: за приятелите ѝ, любовниците ѝ, клиентите ѝ, враговете ѝ, какво е закусвала, с автобус ли е пътувала или с метрото, всичко. Освен това трябва да се разпитат всички съседи, може някой да е забелязал нещо. Дежурствата са разпределени, ще се придържахме към графика.

Ти Джей седна до Фокс във форда ѝ. Около очите си имаше тъмни кръгове и въпреки че буквално се беше къпал в афтършейв, продължаваше да намирисва на алкохол и пот. Тежка нощ.

Той понечи да смъкне прозореца.

— Имаш ли нещо против да запаля?

— Да.

Той се нацупи и вдигна стъклото. Измърмори нещо.

— Каква е разликата между бирата и жената?

Започна се вече.

— Бирата е студена, но поне не е кисела.

Фокс потегли на юг по „Хендън роуд“. Навън ръмеше. Не че не харесваше извратените шеги на Ти Джей. Бог ѝ беше свидетел, малко черен хумор от време на време разведряваше обстановката. Ти Джей обаче беше истински женомразец. Идваше от такъв квартал, в който човек може да стане или ченге, или престъпник, зависи какъв му е късметът. Беше служил в армията и продължаваше да се подстригва късо, изобщо хубав мъж. Ако питат нея — таралеж в гащите. Човек обаче не може да избира колегите си. Поне тя бе по-старша. Може би точно в това беше проблемът.

— Наистина ли мислиш, че е нещастен случай? — попита тя.

Той започна да бърника копчето за вентилатора. Пръстите му бяха дебели като на зидар. Имаше опасност да счупи проклетото копче, ако не го спре.

— Ами може така да е станало: идва някой дядка, вадят си принадлежностите, той я връзва, покапва я с восък и всичко останало, накрая идва големият финал, той се качва върху нея и точно преди кулминацията започва да я души, за да ѝ направи още по-голям кеф. Само че се престарава, не се усеща кога да спре. След това, като вижда какво е свършил, решава да зареже нещата така. Връща се при жена си и децата и се надява да му се размине. Възможно е.

— Само че не и с Френското маце.

Ти Джей се замисли.

— Френското маце. Начукай ми го.

Можеше и без цинизми. Тя го погледна строго.

— Начукай му го, *шефке* — допълни той „по-учтиво“.

Тя опита да сдържи усмивката си.

— Няма логика — обясни. — Ако е клиент, защо ще я души? Ако е психопат, да. Но не за да ѝ доставя полово удовлетворение. Хайде, помисли. Той плаща, за да задоволи само своя нагон.

Той кимна, замисли се над думите ѝ.

— Имаме ли някаква информация за Френското маце, шефке?

— Накарах Хъниуел да прегледа обявите по вестниците. Ако не извади късмет, ще се наложи да провери всички телефонни будки от тук до „Тотнъм кърт роуд“ за визитки на проститутки.

— Той е женен мъж. Не го поставяй пред такива съблазни.

— Искам да разбера точно какви услуги е предлагала.

— Каквито и да са били, добри пари са ѝ носили.

— Така изглежда. Чудя се колко ли излиза да си обзаведеш собствена стая за изтезания.

— Може би е достатъчно да завържеш някоя и друга връзка.

Той се изсмя кратко, после се зае да бърника радиото, да сменя станциите. Накрая се отказа.

Фокс пусна чистачките. Вече валеше сериозно, топъл юнски дъжд. Сигурно „Уимбълдън“ скоро започваше.

3.

Болницата „Мидълсек“

Издраскани плочки и воня на хлороформ — сладникавата миризма на смърт; Фокс имаше чувството, че надушва собствения си страх. Отдавна бе свикнала с гледката на трупове, но още не ѝ се искаше да приеме мисълта, че един ден и тя може да е в също толкова отвратително състояние, че може да изглежда също толкова обезобразена. Нямаше логика да се чувства така, след като бе присъствала на безброй аутопсии, беше гледала как оголват трупове до кокал дори на малки деца, как обелват лицата им, как мерят органите им, сякаш са в месарница.

Предполагаше, че тук има ефект на натрупване. Казват, че гръбнакът на човек може да издържи определено количество товар сумирано за целия живот; може би имаше и ограничен брой психически травми, които човек може да понесе, преди да рухне. Собствената ѝ безчувственост пред толкова много насилие и смърт я изненадваше, понякога дори я шокираше.

Тя натърка малко вазелин с миризма на мента под носа си и подаде бурканчето на Ти Джей. Той го пое с благодарно изражение и последва примера ѝ.

Тази сутрин си беше позволила само една препечена филийка. Веднъж бе придружавала Маренко на пълен стомах и за малко да повърне към края на аутопсията.

— Готов ли си?

Ти Джей изглеждаше потиснат. Явно съжаляваше за изпитите предната вечер седем-осем бири.

— Готов съм — отвърна.

Последваха един санитар към секционната, известна в миналото като Разфасовъчната на Гробовни (по името на предишния титуляр — проф. Грейвни). Сега я наричаха просто Кланицата.

Професор Алойсиъс Грейвни получи удар два месеца преди навършването на шейсет и третата си година и реши да се оттегли в една вила в Нормандия, преди собствените му органи да бъдат сервирани в подноси от неръждаема стомана. На полицаите, които идваха да чуят някоя добра дума за трупове, заместничката му, професор Елизабет Пакула, бе известна отначало като Доктор Акула или Дракула. Дръпнатото ѝ държане и фактът, че беше стара мома, обаче ѝ спечелиха прякора Девствената лекарка, измислен от Ти Джей.

Беше внушителна жена, над метър и седемдесет, с гъста посивяла коса, огромни очила със стъкла като витрини на магазин и нос с формата на картоф. Сега стоеше до една секционна маса от неръждаема стомана, носеше зелена престилка и зелени гумени ръкавици до лактите. Изгледа новодошлите с неодобрение — изражение, запазено за онези нисши същества, които не носят нито научна титла пред името си, нито етикетче с инвентаризационен номер, завързано на палеца.

Кимбърли Мейсън лежеше гола пред нея. Фотографката от участъка в Хайгейт също беше тук и правеше още снимки с фотоапарата, монтиран на висок статив. Етапът на вкочаняване бе минал и ръцете на мъртвата бяха прибрани до тялото, краката — долепени един до друг. Най-последно малко достойнство, помисли си Фокс, после я хвана срам заради собствените ѝ предразсъдъци. Пакула беше свалила щипците от гърдите, но червеният восък още стоеше по тялото. За малкия пръст на крака бе завързано етикетче с име и номер. Нито намек за прякора „Френското маце“, в смъртта самоличността ѝ беше една.

Пакула ги изгледа като строга учителка, която чака класът да насочи цялото си внимание към нея.

— Убийство — отсече накрая.

— Сигурна ли сте? — попита Ти Джей.

Пакула го изгледа сурово. Очилата ѝ проблеснаха.

— Не, това са само догадки — изсъска презрително.

Патолозите са елитът на лекарското съсловие и Фокс от личен опит знаеше, че са по-педантични дори от оксфордски преподаватели по филология. Можеш да свалиш труп от въже, но те пак ще проверяват за дупки от куршуми, смятайки „смърт чрез обесване“ само за временна диагноза.

Вероятно си имаше обяснение. Знае се, че при някои аутопсии се откриват куршуми, без по тялото да има видими огнестрелни рани, а при един знаменит случай простреляният бил лекуван от аритмия на сърцето в продължение на три седмици в една известна лондонска болница. Пакула обичаше да казва, че в патологията няма място за две неща: признаци на живот и предположения.

Убедеността в собствената ѝ непогрешимост, многогодишният стаж и стремежът към съвършенство обаче я бяха направили нетърпима към съмненията.

Професорката погледна бележките си.

— Трупът е на нормално развита бяла жена, метър и шейсет и пет висока, тегло — петдесет и шест килограма. С черна коса и зелени очи, изглежда между трийсет- и четирийсетгодишна. Посиняване се наблюдава в дорзалната половина на тялото. При предварителния оглед тази сутрин установих ректална температура от шестнайсет цяло и девет градуса по Целзий, вкочаняването бе достигнало крайната си степен в долните крайници. Оценявам часа на настъпване на смъртта някъде между десет вечерта в събота и четири през нощта в неделя.

Пакула се обърна към висящия над главата ѝ микрофон и продължи да говори с нисък, равномерен глас. Заключениеята ѝ щяха да бъдат отразени в писмен доклад, който в крайна сметка щеше да се озове на бюрото на Милс на „Хендън роуд“.

Е, сега можеха да започват разследването, но така оцененото време на настъпване на смъртта не представляваше достоверно сведение. В съда винаги оспорват тези данни.

Пакула се наведе над трупа и посочи ожулванията по врата на Кимбърли Мейсън:

— Петехиите и подутият език сочат като вероятна причина за смъртта задушаване. От ожулванията по врата може да се съди, че е удушена с ръце. Ако се вгледате обаче по-внимателно, ще забележите, че контузиите са по-сериозни от предната страна, около трахеята, отколкото тук, върху гръдно-ключично-сосевидния мускул. По-просто казано, ако поставя ръцете си тук и опитам да я удуша отпред, палците ми ще оставят отпечатъци тук и тук, върху меката тъкан, а другите ми пръсти ще причинят по-големи натъртвания от задната страна на врата. В този случай синините са разположени по обратен начин. — Тя се измести откъм главата на Кимбърли и я хвана за врата отзад. — Ако

променя положението си, натъртванията ще са разположени по различен начин. Виждате ли? Удушена е изотзад.

— Ама това не може да е станало, докато е била просната на масата, нали? — попита Ти Джей.

— Не. Поне не за сексуално задоволяване. Така на убиеца би му било трудно да упражни необходимия натиск. В този случай щеше да се наложи да изкриви китките си.

След като обясни изводите си, Пакула продължи с външния оглед на тялото. Отбеляза стар белег от опериран апендикс и прясна рана на дясната ръка на жертвата. Най-накрая смъкна засъхналия парафин.

— В горната част на ръцете има синини, което показва, че някой, вероятно убиецът, я е стискал много здраво. Няма други контузии по тялото. Което е красноречиво. — Ти Джей я погледна озадачено, затова тя се зае да обяснява по-подробно: — Погледнете китките и глезените, детективе. Няма следи от връзването, което може да се очаква, ако се е опитвала да се освободи. Изводът се налага сам. Посиняването след смъртта съответства с позицията на тялото, в която е открита. Разбира се, може да е била просната на масата непосредствено след смъртта. Не би трябвало да има разлика.

Фокс започваше да разбира.

— Ами парафина и щипците на гърдите?

— За парафина може да се каже само, че е засъхнал върху тялото, когато е било проснато по гръб.

— Вие обаче не смятате, че е била удушена в това положение, така ли?

— Не, инспектор, не смятам.

— Значи целият сценарий с връзването има за цел да създаде грешното впечатление, че смъртта е причинена по време на полов акт и следователно е нещастен случай, че е настъпила по време на садомазохистичната игра.

— Предположенията са ваша работа. Аз казвам само фактите, които установявам благодарение на медицинските си познания.

Добре казано. С периферното си зрение Фокс забеляза злорадата усмивка на Ти Джей. Най-после някой да натрие носа на шефката му.

Пакула внимателно свали найлоновите пликчета, в които бяха пъхнати ръцете на трупа до китките. Изрязва ноктите на мъртвата, прибра ги в пликчета за веществени доказателства и ги запечата.

— Ноктите на първия, втория и четвъртия пръст на дясната ръка са счупени.

— Съпротивлявала се е на нападателя — опита да отгатне Фокс.

— Възможно е.

— А е било невъзможно, ако вече е била вързана върху масата — намеси се Ти Джей.

— В полицията вече хора с висше образование ли взимат? — измърмори с нескрит сарказъм Пакула.

Фокс погледна самодоволно Ти Джей: „Чий нос е натрит сега?“.

Пакула взе проби за сперма от устата, половите органи и ануса.

— Мисля, че нямаме късмет — обяви.

Без телесни секрети е невъзможно да се определи ДНК профилът на престъпника. Работата им щеше да бъде малко по-трудна. Може би все пак криминолозите щяха да открият нещо.

Фокс поклати глава. Тъкмо си мислеше, че е видяла всичко. Възможно ли е детектив, разследващ убийства, да е видял всичко?

— Била е убита, след това са я проснали в мазето. Трупът е изтезаван след смъртта. Не е извършен полов акт.

Ти Джей поклати глава:

— Господи. Какви хора вършат тези неща?

Въпросът бе чисто риторичен, но Пакула се почувства длъжна да отговори:

— Главно хора с много пари, ако съдя от личен опит, детективе. Екипировката не е евтина. Заедно с фотографията и алпинизма това е едно от най-скъпите занимания, бездънна яма за пари.

Фокс не коментира. В професионалната си практика се беше сблъсквала с не един странен смъртен случай. Всеки път започваха да търсят някой ненормален садист убиец, а се оказваше, че става дума просто за зле завършила сексуална игра.

Садомазохизмът е една от най-типичните игри на въображението, един от онези тъмни пороци, които хората намират привлекателни, въпреки че не смеят да си го признаят. От време на време символите им излизат на бял свят като „Роки хорър шоу“ през седемдесетте или превръщането на кожените колани и веригите в мода в края на осемдесетте благодарение на Били Айдъл и Мадона. В днешно време, когато да си гей е модерно, това е една от последните непрескочени граници в половите взаимоотношения. Още малко, и

копрофагията и некрофилията щяха да се превърнат в нещо съвсем нормално.

Пакула взе един скалпел от подноса с блестящи инструменти и направи два прави разреза успоредно на ключиците, след това — един по дължината на гръдната кост.

Фокс не виждаше причина да остава за следващите операции по изваждането, претеглянето и взимането на препарати за лабораторен анализ от мозъка, сърцето, стомаха, жлъчния мехур и другите органи. Реши да изчака вълн.

Фокс и Ти Джей обикаляха из чакалнята в неловко мълчание. Фокс мислеше върху току-що чутото от Пакула. Убийство. Кимбърли Мейсън била удушена отзад, била е вече мъртва, когато са я разпънали върху масата. В къщата обаче нямаше следи от взлом. Това оставяше отворен въпроса за проникването на убиеца.

— Какво ще кажеш, според теб тази жена няма ли проблеми с общуването? — прекъсна мислите ѝ Ти Джей; кимна към вратата на секционната, където Пакула продължаваше аутопсията.

— Говорила е прекалено дълго с мъртви.

Ти Джей кимна.

— Май всички сме така.

Нямаше спор. След известно време професията те прави малко по-коравосърдечен, малко по-циничен. Налага се от време на време да сверяваш часовника си с нормалните хора. Самата Фокс бе прекарала голяма част от живота си в общуване с някои от най-неприятните личности в Северен Лондон, голяма част от тях — адвокати. През останалото време изследваше различни останки от трупове и телесни секрети като сперма, слюнка, урина, стомашни сокове, тъкани, косми. Немного различно от това да си проститутка, замисли се тя.

Само дето в нейния случай не се налагаше да прави друго, освен да гледа.

— Та какво имаме? — започна да размишлява на глас тя. — Убийство, което са опитали да замаскират като нещастен случай. Проститутка на половин работен ден, предлагаща нестандартни сексуални услуги, удушена изотзад, но от убиец, когото явно е познавала. Сигурно зад това се крие някакъв личен мотив.

— Добре поне, че не е побъркан сериен убиец.
Фокс кимна, после се замисли: „Добре де, кой ще капе парафин
върху труп, ако не е поне малко побъркан?“. „Чакай само мама да разбере върху какво работя.“

4.

Белсайз парк

Джеймс Карлтън спря сребристото си беемве на платното пред училището и се замисли за живота си. Зачуди се дали нещата са се стекли така само по негова вина. Често изпадаше в такива размисли. Толкова често, че дори когато разговаряше с други хора, неведнъж се усещаше, че е започнал мълчалив диалог със самия себе си. В резултат на това го смятаха резервиран или надменен, а той всъщност просто беше разсеян.

Един аргумент срещу невинността му, мислеше си той, бе възможността за свободен избор. Свободната воля обаче може да съществува, когато човек не води двойствен живот, когато винаги се ръководи от разума, преди да вземе едно или друго решение. Само че в реалния свят не става така. Ние използваме разума, замисли се той, за да оправдаем решенията си, след като страстите и копнежите ни вече са отклонили живота ни от нормалния му ход. Той е пейзажът, с който опитваме да освежим мрачните криволици на жизнения си път. С него опитваме да придадем човешки облик на тази игра на дявола, наречена наш живот.

Затова се разтрогват бракове. Затова много хора се разделят с живота си преждевременно и по жестоки начини. Това подтиква човека към самоубийство.

Гръмки гласове и смях го извадиха от самовглъбението. Девическото училище „Крайстчърч“ бе величествена тухлена постройка с желязна ограда с остри шипове и тежки врати от ковано желязо. В предния двор се издигаше статуя на Едуард VII. Училището още опитваше да възпитава ученичките в същите морални ценности, както преди сто години, но с все по-малък успех. Двайсети век продължаваше да подкопава училищните традиции; дистанционно задвижваните метални врати и алармената система бяха красноречиво свидетелство.

В четири без десет асфалтираният двор се изпълни с момичета, не по-въздържани и кротки от футболни запаянковци. Всички без

изключение носеха тъмночервени сака и сиви поли. Кафявите чорапогачи и сребърните пръстени на по-големите бяха единственото отклонение от униформата, позволено от училищното ръководство.

Карлтън ги загледа със смесени чувства на съжаление и задоволство. „Аз не съм причинил зло на никого, помисли си. Никога не съм посягал на невинността. Не съм чудовище.“

Дъщеря му мина, влачейки крака, под арката на главния вход, следвана от необузданите си съученички. Дъвчеше дъвка, стискаше чантата си в дясната ръка. Вратовръзката ѝ висеше разхлабена на една страна, по цялата дължина на сивите ѝ чорапогачи преминаваше бримка. Усмихна се на баща си и неочаквана тъга изпълни сърцето му. Той вече имаше прекалено много, повече, отколкото заслужаваше. Бе наследил богатството си, някои казваха — и щастие то си. Имаше чудесна съпруга, къща в Хампстед, вносна кола и тази прекрасна дъщеря. „Това не ти ли стига?“

Отговорът явно беше „не“, не му стигаше.

„Как можеш още да живееш по този начин? — запита се той. — Всяка вечер, когато караш из лондонските улици към уютния си дом, подминаваш безброй хора, чийто живот протича в постоянна борба за храна, без надежда, чийто единствен подслон са тъмните входове и мостовете. Защо не приемеш, че си достатъчно щастлив, и не се задоволиш с това, което имаш?“

Диана си взе довиждане със съученичките си. Хвърли чантата на задната седалка на беемвето и се качи до баща си. Целуна го бързо по бузата и веднага започна обичайното си бърборене за това кой какво и на кого казал в училище, кой учител бил тъпак, коя от приятелките ѝ си хванала гадже. Най-важните неща за едно шестнайсетгодишно момиче.

Той нямаше нищо против да я слуша. Това го успокояваше. От него не се искаше да участва в разговора, само да кара. Докато момичето говореше, Карлтън отново потъна в размисли. Лекото бръмчене на германската машина създаваше комфорт; симфонията на Малер звучеше тихо от уредбата на колата като далечен химн на опрощението.

5.

Отдел за особено тежки престъпления, „Хендън роуд“

Ти Джей, Бил Хъниуел и още няколко членове на екипа разглеждаха снимките от местопрестъплението, закачени на таблото и оперативната зала. Във фотографиите имаше нещо еротично — коренна противоположност на видените от Фокс преди няколко часа.

— Гледай само — коментираше Ти Джей. — Зърна като дръжка на печат.

В помещението миришеше на цигари и пот. Фокс сбърчи нос и се настани на един стол до прозореца. Извади бележника си. В горната част на бялата дъска с черен маркер бе написано: „Операция «Дамата на нощта»“. Отдолу Милс беше започнал да чертае работна таблица на приятелите и колегите на Кимбърли Мейсън в опит да състави списък на заподозрените.

Фокс забеляза как Ти Джей опитва да надникне под полата ѝ. Направи се, че не му обръща внимание. Той гледеше прекалено много филми от рода на „Първичен инстинкт“. Ако от гледката на евтините ѝ памучни гащи щеше да се почувства по-добре, защо да го лишава от това малко удоволствие?

Милс се появи точно в пет, както беше предвидено. Зае мястото си и информира екипа за най-новото развитие по случая. Прочете им доклада на Дракула от аутопсията, който потвърждаваше теорията, че Кимбърли Мейсън е била удушена вероятно в кухнята си, след което е била занесена или завлечена в мазето за изтезания. Смъртта бе настъпила между 22:00 в събота и 4:00 в неделя.

— Още не съм получил доклада от огледа на местопрестъплението — продължи Милс — но току-що говорих с Питър Голд. Хората му са открили няколко вълнени влакна по трупа на госпожица Мейсън и в кухнята. Ще проведат изследвания, но резултатите ще излязат едва след няколко седмици.

— Ами кръвта по вратата на хладилника? — попита Фокс.

Милс поклати глава:

— От кръвната група на Кимбърли е. Ще изчакаме резултатите от ДНК анализа, но не трябва да се надяваме на нещо много впечатляващо.

— Ами камшиците? — чу се глас от задната част на залата.

— Не можеш да ги вземеш, трябва да ги пазим като веществени доказателства — вметна Ти Джей.

Милс не му обърна внимание, както и останалите в помещението. Стремешът на Ти Джей да бъде постоянно център на вниманието е патологичен случай, помисли си Фокс.

— Те нямат никаква връзка с престъплението — отговори Милс — само с клиентите й.

— Значи все едно да биеш мъртъв кон — продължи да остроумничи Ти Джей; в помещението се чуха възмутени възгласи.

— Как върви търсенето на свидетели? — попита Милс, без да го удостои с внимание.

Хъниуел се изправи.

— Проверихме всички къщи наоколо, шефе. Никой не е забелязал нищо подозрително, нито са видели някой да влиза или излиза.

— Открихте ли приятелката на Кимбърли Мейсън?

Хъниуел погледна бележките си.

— Лайла Махмуд, трийсет и една годишна, живее в Айлингтън на „Ливърпул роуд“. Има сексмагазин на „Брюър стрийт“ в Сохо. Познават се от четири-пет години. В деня на убийството се видяла с Кимбърли около седем и половина в една кръчма на „Ъпър стрийт“ близо до „Ангела“. Пили по две питиета, след това ходили на нощен клуб около площад „Лестър“, тръгнали си заедно с такси, Лайла слязла първа, Кимбърли продължила към Хайгейт. Тогава я видяла за последно.

— Не са ли срещнали някой познат в клуба? Сами ли са си тръгнали?

Хъниуел кимна.

— Добре, да намерим шофьора на таксито и да го разпитаме. Това все пак определя малко по-точно времето на убийството. Явно е извършено между полунощ и четири часа. Възможно е убиецът вече да е чакал Кимбърли у тях. Трябва да разберем кой друг е имал ключ от дома й. Това ще е основният заподозрян.

Болницата „Мидълсек“

Джордж Мейсън изглеждаше, сякаш са го изкормили с лъжица. Беше необичайно висок мъж, очевидно и доста заможен — носеше шит по поръчка костюм, златен часовник „Пиаже“ и когато седна, под крачолите му се показаха чорапи с монограм. Въпреки шейсет и трите си години имаше съвсем малко бели косми. Поздрави Фокс сдържано, сякаш бяха официални гости на някое чаено парти; говореше с акцент от околностите на Лондон. Въпреки това ясно личеше, че е на ръба на отчаянието. Беше брадясал, пребледнял и ръцете му трепереха. Около очите му имаше тъмни сенки.

Ник Кроуфорд го беше докарал от Съри. Двамата седяха в чакалнята на моргата. Когато Фокс влезе, Джордж Мейсън се изправи, Ник ги запозна и двамата се ръкуваха.

— Моите най-искрени съболезнования — промълви Фокс.

Този израз на съчувствие явно го разстрои. Адамовата му ябълка, с големината на коркова тапа, се помести нагоре-надолу. Той понечи да каже нещо, но явно не посмя да се довери на гласа си. Затова просто се изкашля и се отпусна на стола.

Чакането им се стори безкрайно. Фокс закрачи из стаята, докато Ник шепнеше окуражителни думи на Джордж Мейсън, обясняваше му как ще протече процедурата по разпознаването.

Джордж Мейсън седеше безучастно, сякаш не чува какво му говорят. По едно време промърмори:

— Да се чуди човек дали наистина познава близките си.

Най-сетне един санитар им съобщи, че всичко е готово. Мейсън стана, постоя неподвижно за момент, за да се съвземе, тръгна, но се спъна, Ник го подхвана да не падне.

Фокс му задържа вратата. Последваха санитаря по постлания с бели плочки коридор към стаята за разпознаване. Влязоха и се наредиха около покритото със зелен чаршаф тяло.

Фокс погледна Ник — знак, че може да започва.

— Готов ли сте, сър? — попита той Мейсън.

Възрастният мъж стисна зъби, кимна.

Санитарят дръпна покривалото, колкото да открие лицето на мъртвата.

— Това ли е дъщеря ви, Кимбърли Джулия Мейсън?

Фокс си спомни филмчето на Уолт Дисни за Снежанка и седемте джуджета. Кимбърли Мейсън бе с тъмна коса и кожа, бяла като мрамор; приличаше на статуя от лед.

Джордж Мейсън едва я погледна. Бегъл поглед, последван веднага от изражение на непреодолима скръб. Бързо отмести очи.

— Да — отвърна едва чуто.

Ник кимна на санитаря и той бързо покри лицето на мъртвата. Джордж Мейсън се сви, сякаш някой неочаквано го беше ударил в корема. Изхлипа, коленете му се подвиха. Ник го подхвана, едва го задържа да не се свлече на земята.

И тогава Мейсън направи нещо неочаквано. Прегърна по-ниския от него полицай, както малко дете би прегърнало майка си, след като си е обелило коляното. Зарови лице в рамото на детектива и захлипа. Фокс пристъпи, за да му помогне, но Ник леко поклати глава, за да я увери, че сам ще се справи, после кимна към вратата.

Тя се отдалечи заедно със санитаря, излязоха. Хвърли поглед в помещението през стъклото на вратата, Ник бе прегърнал Мейсън — високият англичанин се беше отпуснал с цялата си тежест върху младия чернокож; полицаят изглеждаше, сякаш цял живот е успокоявал неутешими родители. Фокс почувства дълбока симпатия към него. Беше добър полицай. Добър човек.

До това се свеждаше всичко в края на краищата. Професията не е само анализиране на улики, преследване на престъпници или водене на разпити. В крайна сметка независимо колко си способен, независимо какви успехи си постигнал, престъплението оставя неизлечими следи в нечий живот.

Полицаят не може да възстанови загубата; може само да се опита да предотврати нещастieto да сполети някоя друга бедна душа.

6.

Районът около „Юстън роуд“, Сейнт Панкрас

От прозорците се откриваше гледка към Южен Лондон; лъчите на следобедното слънце с мъка си пробиваха път през гъстия смог, издигащ се над бетонните небостъргачи. В кабинета на Кимбърли Мейсън още се носеше лекият аромат на парфюма ѝ, но това бе единствената следа от нея. Фокс огледа кремавите стени в очакване да види нещо, което да напомня за мъртвата, но за разлика от повечето хора, които се занимават с посредническа дейност, Кимбърли явно не смяташе за необходимо да се хвали с успехите си. Не видя снимки на младата жена в компанията на доволни клиенти, спомени с автографи от дребни знаменитости. В кабинета имаше само репродукция на картина на Хокни, голямо бюро — имитация на орехово дърво, масичка с табла от матово стъкло. Подвързаният с кожа бележник не разкриваше нищо от личния живот на Кимбърли Мейсън — клиентите ѝ бяха главно средни фирми и благотворителни дружества; деловият ѝ живот бе порядъчен и скучен. Фокс опита да се постави на мястото на мъртвата, която беше прокарала между професионалния и личния си живот толкова ясна граница, сякаш бе разделила мозъка си на две независими части.

Секретарката на Кимбърли се представи като Раянън Стръдуик. Сигурно не беше особено приятно да се казваш така, помисли си Фокс, освен ако не се занимаваш с бяла магия.

Раянън седеше на дивана пред кутия салфетки и плачеше тихо. Изглежда, обстоянната полицейска проверка в офиса я натъжаваше не по-малко от загубата на работодателката ѝ.

— Не мога да повярвам, че някой може да направи такова нещо — проплака тя.

Хората винаги говорят такива неща, сякаш убийството е нещо изключително невероятно. Фокс не спираше да се учудва на тази реакция. Да не би, когато гледат криминалната хроника по вечерните новини, снимки от трупове и кървави петна по паважа, да си мислят, че репортерите са си измислили всичко, за да възбудят интереса на

зрителите, че тези кадри са режисирани като детективски филм? Или просто не могат да повярват, че такова нещо може да се случи и на тях?

Раянън Стръдуик беше млада и красива, с руса коса (естествено руса — нямаше черно в основата на космите) и необичайно големи гърди, които изпъкваха още повече в стегнатия черен пуловер. Фокс имаше опасения, че Ти Джей ще притесни младата жена с настойчивия си поглед, но за негова чест той не проявяваше (или се правеше, че не проявява) никакво внимание нито към нея, нито към прелестите ѝ. Зачуди се дали Кимбърли Мейсън е наела момичето заради гърдите. Дори в бизнесотношенията жените знаят какво обича мъжката половина от клиентелата им.

Фокс седеше на дивана до секретарката, Ти Джей — от другата страна на масичката, на един стол с колелца; беше си придал съчувствено изражение. От време на време подаваше на Раянън по някоя чиста салфетка.

— Казват, че била удушена. — Раянън очевидно не беше чак толкова разстроена, че да не се интересува от клюките.

— Вярно е — отвърна внимателно Фокс.

— Къде я открихте?

— В мазето на къщата ѝ.

Фокс реши да спести пикантните подробности. Полицията щеше да ги запази в тайна, за да идентифицират извършителя, ако евентуално получат самопризнания от някого. Освен това щяха да спестят на семейството срещата с хиените от пресата.

— В петък изглеждаше толкова... жива.

„Е, защото просто още не е била мъртва“ — помисли си Фокс и каза:

— Знам, че не ви е леко, но ще се наложи да ви зададем няколко въпроса.

— Не знам дали мога да ви помогна с нещо. — Раянън подсмръкна, стисна поредната мокра салфетка; поклати глава. — Просто изглеждаше толкова жива.

Фокс погледна Ти Джей. По изражението му личеше, че и на него му идва да удуши секретарката.

Раянън Стръдуик разказа, че работела за Кимбърли от осем месеца. По нейна преценка работодателката ѝ се отнасяла добре с подчинените си, но секретарката очевидно малко ѝ завиждаше.

Бившата ѝ шефка била в крак с най-новите модни тенденции, ухаела като богиня на скъп френски парфюм, спирала кабриолета си на забранени места пред най-реномираните лондонски клубове. Фокс се огледа. Богиня с малка посредническа фирма и екип от една-единствена служителка. Как е съумяла да си създаде целия този лукс? Явно Френското маце беше заработвало по-голямата част от средствата.

— Говорехте ли за личния ѝ живот? — попита Ти Джей.

Раянън поклати глава:

— Никога. Гледаше на тази част от живота си като на нещо...

„Хайде — помисли си Фокс — изплюй камъчето.“

— ... ами, лично.

— Някакви телефонни разговори?

— Освен служебните ли имате предвид?

Фокс започваше да губи търпение.

— Да. Освен служебните.

— Имаше мобифон. Предполагам, че е водила личните си разговори по него.

В гласа на секретарката прозвуча леко колебание.

— И през целите осем месеца, докато работите тук, никой не я е търсил по извънслужебни въпроси? Никой ли не се е обаждал на служебния телефон?

Секретарката взе нова салфетка и си издуха силно носа.

— На няколко пъти я е търсил господин Мейсън — отвърна. — Баща ѝ. Също и онзи мъж...

— Какъв мъж?

— Не искам да навличам неприятности на никого.

— Ако не е извършил престъпление, няма да има никакви неприятности.

Секретарката пак си издуха носа.

— Казва се Гари.

— Не знаете ли фамилното му име? — попита Ти Джей; вдигна химикалката си, готов да записва.

— Не. Просто Гари. На няколко пъти я търси.

— Идвал ли е лично?

— Веднъж. Много симпатичен мъж. Не вярвам да го е направил той.

„А какво си мислиш — запита я мислено Фокс. — Че ще тикнем зад решетките първия мъж, за когото ни кажеш?“

— Трябва да научим повече за приятелите и познатите на госпожица Мейсън, за да си изградим представа за живота, който е водила. Дотогава не можем да подозираме никого.

Раянън явно ѝ повярва. Подсмръкна и си избърса носа.

— Само веднъж идва тук. Госпожица Мейсън, изглежда, малко се притесни от него. Струва ми се, не ѝ хареса, че е дошъл. Поскараха се. Бяха в кабинета ѝ, но гласовете им се чуваха през вратата.

— Имате ли представа за какво са се карали?

Тя поклати отрицателно глава.

— Как изглежда? — поинтересува се Ти Джей.

— Има чаровна усмивка. И готин задник. — Секретарката се изкикоти като смутена ученичка. — Нали знаете какво имам предвид?

— Доста подробно описание — отбеляза с крайно сериозно изражение Ти Джей.

— Бихте ли ни казали нещо по-конкретно? — намеси се Фокс. — Каква коса има. Колко беше висок.

— Горедолу ваш ръст — обърна се младата жена към Ти Джей. — Само че със светла коса.

— Нещо друго? Някакви отличителни черги? Освен задника.

Раянън постави ръка на устата си, за да скрие усмивката си. Фокс стисна юмруци, ноктите ѝ се забиха до кръв в кожата на дланите. Наистина искаше да убие това момиче.

— Не се сецам — отвърна секретарката. — Ходеше добре облечен. Двуреден костюм, копринена вратовръзка, скъпи обувки. Но предполагам, професията му го изисква.

Фокс я изгледа изпитателно:

— Знаете къде работи?

— Докато чакаше госпожица Мейсън, разменихме няколко думи. Каза, че бил началник на търговския отдел на някаква фирма за канцеларски материали на „Камдън роуд“. Не си спомням името.

— Няма значение — усмихна се Фокс. — Сигурно не са много. Благодаря, Раянън. Много ни помогнахте.

Ти Джей и Фокс станаха да си ходят. Ранкин организираше опаковането и пренасянето на вещите на Кимбърли Мейсън на

„Хендън роуд“. Може би в купищата книжа имаше нещо полезно. Ти Джей кимна към Раянън Стръдуик и вдигна вежди.

— Как можеш да накараш очите на една блондинка да засветят? — прошепна. — Като светнеш с фенерче в ухото ѝ.

Двамата с Ранкин се закискаха.

— Има и още нещо — добави секретарката.

Фокс я зачака търпеливо да събере кураж. Секретарката изглеждаше, сякаш се кани да наруши някакъв много страшен обет за мълчание. Като че Кимбърли Мейсън щеше да ѝ се сърди.

— Тя се виждаше и с онзи мъж.

— Кой „онзи“ мъж?

— Голяма клечка. Е, поне така мисля.

— Голяма клечка значи.

— Тя спомена нещо. Беше преди две седмици...

Фокс зачака. Раянън замачка нервно поредната салфетка; накъса я на парченца.

— Може и нищо да не е...

Тази жена можеше да изкара от нерви и светец.

— Всичко, за което се сетите, ще ни бъде от полза — подтикна я Фокс; едва съумяваше да запази спокоен тон.

— Е, странно нещо...

— Тези неща обикновено са най-полезни — намеси се Ти Джей.

— Ами, тя каза: „Как мислиш, че ще изглеждам върху пони на игрището за поло?“. Стори ми се, по начина, по който го каза, нали разбирате, че излиза с някой, така да се каже... баровец.

— Вие как реагирахте?

— Казах, че сигурно ще изглежда чудесно. Нали ми плащаше. Какво друго да ѝ кажа?

Ти Джей се усмихна съзаклятнически.

— А иначе си помислихте...?

— Че не е за нея. Ако ми беше казала, че излиза с рокзвезда, нямаше да ми направи впечатление, но не можех да си я представя яхнала пони. Не искам да прозвуча като злобарка, но ако не броим колата и всичко друго, тя беше малко...

— Невзрачна — довърши Ти Джей, който явно успяваше да следи хода на мислите ѝ.

— Ами да. — Тя се усмихна виновно. — Нали знаете какво имам предвид.

Странно, Фокс знаеше какво има предвид. Запита се какво ли ще каже Раянън Стръдуик, ако узнае, че бащата на Кимбърли Мейсън е работил като представител на многонационална петролна компания в Кения, че като малка са я обслужвали чернокожи прислужници, че много от „яхналите понита“ са лични приятели на баща ѝ. Като е говорила за играта на поло, Кимбърли Мейсън вероятно е изразявала копнежа да се върне към корените си, към онзи начин на живот, срещу който навремето се е опълчила.

— Нещо друго? — попита Фокс. — Да е казвала други странни неща?

Раянън поклати глава.

— Само това. Може би просто си е мечтала. Всички искаме да се омъжим за известни рокпевци или президенти, нали?

Седнаха във форда на Фокс. Тя завъртя ключовете, но не потегли; потъна в мисли.

— Ти искаш ли да се омъжиш за рокзвезда или за президент? — попита Ти Джей.

— Не. А ти?

— По едно време бях хвърлил око на онзи певец от „Хот чоколейт“.

— Какво ще кажеш за Джордж Буш?

— Борис Елцин повече ми допада.

Фокс забарабани по волана.

— Какво предлагаш да правим сега?

— Мисля, че трябва да открием този Гари.

— А за понитата?

— Не виждам как може да го е извършило пони. Пакула твърди, че е удушена, не ритната в челото.

Господи, обожаваше да работи с комедийни артисти. Фокс натисна газта. Потеглиха по „Юстън роуд“.

— Ще ми се да видим с кого е говорила по телефона.

7.

Отдел за особено тежки престъпления, „Хендън роуд“

През първата седмица на всяко разследване екипът се събираше по два пъти на ден в оперативната зала, за да може Милс да ги осведомява по развитието на случая. Този следобед Фокс завари повечето си колеги по местата ми, с отворени бележници или папки в скута и с цигари и чаши кафе в ръце.

Хъниуел говореше тихо по мобифона си.

„Семейни проблеми“ — раздвижи няма устни Ти Джей. Хъниуел постоянно имаше домашни проблеми. Имаше четири деца и три кучета и по всяко време поне едно от тях боледуваше.

Когато пристигна и Милс, Фокс докладва за разговора с Раянън Стръдуик.

— Питахме я за гаджетата на работодателката ѝ, но не научихме много. Спомена за някакъв Гари, с когото очевидно е излизала редовно.

Милс погледна Хъниуел.

— Гари. Лайла Махмуд не спомена ли същото име?

Хъниуел кимна.

— Така мисля — погледна бележките си. — Да, същото.

— Каза ли ти как да го намериш?

— Мисли, че работел в някаква фирма за канцеларски принадлежности на „Камдън роуд“. Отдел „Пласмент“ или нещо подобно.

— Можеш ли да го откриеш?

— С Ти Джей проверихме. Само една фирма отговаря на описанието: „Нюъл и Редпат“. Обадохме се, началникът на отдел „Пласмент“ се казва Гари Брадшоу.

— Проверихте ли го в компютъра?

Фокс кимна:

— Има досие. Нападение над бившата си приятелка преди три години.

Милс кимна. Нещата започваха да се подреждат.

— Добре, отивайте тогава да го разпитате. Ранкин, намери ли нещо интересно в офиса?

— Още работим по въпроса.

— Искам до вечерта да сте приключили. Трябва да научим още неща за тази жена. Излиза, че има повече тайни от необходимото.

Фокс се замисли за Джордж Мейсън и за това, което бе казал на Ник в чакалнята на моргата: „Да се чуди човек дали наистина познава близките си“. Какви ли тайни бе пазила Кимбърли Мейсън приживе, какви ли тайни щяха да останат неразкрити след смъртта ѝ?

8.

„Камдън роуд“

Гари Брадшоу стана от масивното си махагоново бюро и излезе да ги посрещне, изглеждаше извънредно раздразнен. По тази причина Фокс не можа да определи дали наистина има чаровна усмивка, както твърдеше Раянън Стръдуик. Също така (поради положението на тялото му) не успя да огледа добре и другата му отличителна черта.

Това, което всъщност я интересуваше, бе делото за леки телесни повреди, нанесени на бившата му приятелка, за което през юни 1996 г. получил три месеца.

Виждаше се все пак, че е облечен добре, точно както им беше казала Раянън Стръдуик; а именно с двуцветна риза, двуредно черно сако и тъмносиня копринена вратовръзка. Човек почти можеше да се огледа в лъснатите му обувки. Дългата му светла коса беше оформена в безупречна прическа, на кутрето на лявата си ръка носеше пръстен — печат с диамант.

Фокс познаваше този тип контета. Сигурно живееше в луксозна къща в Килбърн и харчеше почти цялата си заплата за колата и дрехите си. Беше изключително амбициозен и вероятно гледаше на придобивка като Кимбърли Мейсън с червения ѝ кабриолет като жизненоважна добавка към биографията си.

Със сигурност смяташе, че фирмата му (разполагаща с функционален, но доста безличен офис в мрачна двуетажна тухлена постройка на „Камдън роуд“) е под неговото ниво.

— Какво искате? — сопна се той.

Фокс му показва служебната си карта.

— Аз съм детектив — инспектор Мадлен Фокс, а това е детектив-сержант Тери Джеймс. — Тя огледа просторния офис; всички служители гледаха тях. — Може ли да поговорим насаме?

Брадшоу се подвоуми.

— Да — отвърна накрая; завъртя се и ги поведе по един коридор към кабинета си.

В помещението нямаше и следа от блясъка на официалната приемна. Два безлични метални шкафа, календар с реклама на фирмата на стената, етажерки с дебели папки. Той затвори вратата; не предложи кафе на гостите си. Скръсти ръце и ги погледна враждебно.

— Имам работа.

Фокс седна на един от двата свободни стола, без да чака покана. Ако домакинът им имаше намерение да се държи грубо, тя нямаше да остане по-назад. Ти Джей последва примера ѝ; Брадшоу остана да стърчи като паметник.

— Познавате ли Кимбърли Мейсън? — попита Фокс.

Той се замисли, после изплю:

— Не съм я докосвал.

Интересен отговор.

— Искате ли да се обадите на адвоката си? — попита Фокс, сякаш очакваше да последват пълни самопризнания.

Предпочиташе да има адвокат, за да не възникнат след това спорове кой какво точно е казал и защо.

— Нямам нужда от адвокат — тросна се Брадшоу. — Не ми пука какво говори тази кучка. Никога не съм я докосвал, боже мой. Заради парите ми е, нали? Затова сте тук. Вие, мръсници такива, никога не оставяте хората на мира, а? Отдавна съм го научил.

— Отдавна значи. Побоя преди три години ли имате предвид? — Фокс погледна бележника си. — Карън Сюзан Джеймисън?

Той разбра, че няма да ги уплаши, и се отпусна в креслото зад бюрото. Все пак опита да запази присъствие на духа.

— Преспала с някакъв скитник, с когото се запознали в една кръчма, докато аз се претрепвах от работа на север. — Той погледна Ти Джей. — Заслужила си беше хубаво да я натупам. — Когато видя, че няма да получи одобрение за предишните си действия, реши да отстъпи; заговори по-меко, почти умолително. — Както казах, поучих се от грешките си. Каквото и да ви разправя тази кучка, никога не съм я докосвал. Може би съм я стиснал за ръката и съм я разтърсил малко, но не съм я удрял.

Фокс се зачуди дали Брадшоу е много добър актьор, или просто още не знае. Може би не беше чел „Ивнинг Стандарт“.

— Кога я нападнахте, господин Брадшоу?

— Нали ви казвам, не съм я нападал.

— Кога точно я нападнахте?

Брадшоу погледна жално Ти Джей, после пак Фокс.

— Вижте, какво е станало?

Ти Джей се наведе напред. „О, кажи му — помисли си Фокс. — Да го поразтревожим.“

— Госпожица Мейсън беше намерена мъртва в мазето си в десет часа тази сутрин.

— Шегувате се.

— Не е много смешно за шегата.

Брадшоу посърна. Потърка се по челото с юмрук.

— По дяволите. — Хвана се за главата. — О, по дяволите. — Явно разбра за какво става дума, отпусна ръце. — Мислите, че аз съм го направил, така ли?

Още една интересна реакция. Ако всички приятели и познати на Кимбърли Мейсън бяха толкова откровени, случаят щеше да се разplete от само себе си.

— Защо да мислим такова нещо?

— Съседите. Чули са, че се караме, нали?

— Вижте, стига намеци, господин Брадшоу. Кажете просто какво се случи.

Гари Брадшоу се наведе, опря лакти върху бюрото, заговори с жален тон:

— Ще ми кажете ли как е станало? — Последва хладно мълчание. — Искам да кажа, Господи, кой я е намерил? Как е умряла?

— Открили са я в мазето на къщата ѝ, след като тази сутрин не се явила на работа.

— Не мога да повярвам.

— Ще ни кажете ли за скарването си с госпожица Мейсън?

— Не съм ѝ направил нищо!

— Просто ни разкажете какво се случи.

Брадшоу стана, завъртя се, изрита с все сила единия шкаф. Удари го два пъти с ръка. Фокс се зачуди дали не преиграва. От действията му можеха само да си извадят заключението, че е склонен към насилие и че е с нестабилна психика.

— Моля ви, господин Брадшоу. Знам, че сте потресен, но сега трябва да се успокоите и да ни разкажете всичко, което знаете.

Брадшоу се отпусна отново в креслото си, очите му играеха като на уплашено животно, което търси път за бягство.

— Споменахте, че сте се скарали с госпожица Мейсън.

— Само покрещяхме. Не съм имал никакви лоши намерения.

— Кога стана това?

— В петък вечерта.

— В колко часа?

— Не знам. По дяволите. Полунощ, един часа. Бях пиян.

— За какво спорихте?

— Видяхте ли как си е обзавела мазето?

— Тъкмо смятахме да ви питаме за това — вметна Ти Джей.

— Бога ми, така и не можах да я разбера. Защо ѝ трябваше да върши тези неща.

— За това ли се караете?

Брадшоу прокара ръка през косата си.

— Искан да спре.

— Защо?

— А вие защо мислите? — контрира леко раздражено Брадшоу.

— Да не ревнувахте? — опита да го подлъже Ти Джей.

— Как пък не.

— Значи не сте били от клиентите ѝ.

— Приличам ли ви на извратен?

— Нови сме в този бранш — призна невинно Ти Джей. — Още не умеем да ги разпознаваме.

— Е, аз не съм, ясно ли е? Не се занимавам с такива перверзии. Аз съм нормален мъж. Нямам нужда от кожена сбруя и пришпорване, за да се възбудя, разбрахме ли се?

Ти Джей огледа кабинета.

— Кламерите и папките повече ли ви помагат?

Думите му постигнаха очакваната реакция.

— Вие подигравате ли ми се? — Брадшоу погледна Фокс за съчувствие. — Имам хубава работа. Печеля добри пари.

— И за това щях да ви питам — отбеляза тя.

Примката се затягаше. Брадшоу изглеждаше потресен, че някой може да си помисли такива неща за него. „Нормален мъж“. „Прекалено дълго съм в тази професия — помисли си Фокс. — Само на мен ли ми идват тези въпроси?“

— Добре, знам какво си мислите — продължи Брадшоу. — И грешите. Страшно грешите.

— Какво си мислим, господин Брадшоу?

— Че съм й осигурявал клиентите. Нека ви кажа нещо, Кими нямаше нужда от сводник. Тя умееше да се грижи за себе си.

Явно не виждаше противоречието. На Фокс не й оставаше нищо друго, освен да посочи очевидното.

— Очевидно не. Иначе... Кими... щеше още да е жива. — Остави му време да обмисли думите й. — От колко време се познавате?

Въпросът като че го обърка.

— Не знам — отговори. — От два месеца. — Опря лакти на бюрото, подпря глава на ръцете си. — Не мога да повярвам, че е мъртва. Това е кошмар.

„Да не изместваме темата.“

— Къде се запознахте? — повтори Фокс.

— Моля? А, в един клуб. Близо до „Ангела“.

— Всичко й беше, както трябва, а? — вметна Ти Джей.

— Какво имате предвид?

— Гледах нейни снимки. Сладурана.

— Да. Хубава беше. Прекалено хубава, за да умре.

Още една реплика, казана не на място. В стаята настъпи неловко мълчание.

— Ваш тип, а? — попита Ти Джей след известно време; удар под пояса.

— Как мой тип?

— Ами нали се сещате, Гари. Изглежда голямшка хапка за вашата уста. Малко по-висока класа за вашето обществено положение, ако мога така да се изразя.

Брадшоу се изчерви. Ти Джей най-после успя да го ядоса. Реши да налее още малко масло в огъня.

— Нещо като скъп трофей за мъж като вас, не смятате ли?

— Мъж като мен ли?

— Тя кара луксозни коли, има собствен бизнес, прилича малко на фотомодел. Сигурно сте се стеснявали в нейно присъствие.

— Нищо подобно. Нямам проблеми с жените.

— Не и с нея, а?

— Много добре се справях.

Ти Джей го изгледа скептично.

— Да се върнем на темата — продължи да го обърква Фокс. — Тъкмо щяхте да ни разкажете за скарването. Защо искахте да спре с малките си странични развлечения?

— Нали ви казах, бях къркан. Не знаех какво правя.

Фокс вдигна вежди и той със закъснение си даде сметка как са прозвучали думите му.

— Вижте, казвам ви, не съм й направил нищо! Това е самата истина.

— Бяхме стигнали до скарването — опита да го накара да се съсредоточи Фокс.

— Бях пиян.

— И?

— Искях да поговорим. Тя опита да ми затръшне вратата пред носа. Малко покрещяхме. Влязох насила. Тогава тя ми каза, че не искала да ме вижда повече. Стиснах я за ръката. Може малко да съм я разтърсил, не помня. Може да съм счупил нещо, но кълна се в Господ, не съм я удрял. След това си тръгнах.

— Тогава ли си порязахте ръката?

Брадшоу проследи погледа на Фокс. На палеца, близо до сгъвката, имаше коричка.

— Да — отвърна — тогава.

— И за какво по-точно се карахте?

— За тези глупости с Френското маце. Искях да имаме нормална... връзка. Искях... тя ме подлудяваше...

— Какво искахте, господин Брадшоу?

Фокс отначало мислеше, че той крие нещо, но сега си даде сметка, че може просто да се притеснява.

— Искях да се оженим.

— Казахте ли й го?

— Да. Казах й го.

— Кога?

— Когато я стиснах за ръката.

Последва мълчание; Фокс и Ти Джей опитаха да си представят сцената. Ти Джей реши да разсее малко напрежението.

— Винаги сте били романтик, нали, Гари?

— А вие се мислите за много остроумен, нали?

Ти Джей се усмихна.

— Имахте ли ключ от къщата? — попита Фокс.

Въпросът явно го смути.

— Не. Защо?

„Не може да е той — помисли си тя. — Прекалено е откровен. Ако я е убил, е имал предостатъчно време да си измисли правдоподобно оправдание. Щеше да се представи по-добре. А той се забърква все повече и повече. Ако беше убиец, щеше да постъпи по-разумно. Със сигурност.“

— Обичахте ли я?

— Не.

— Защо тогава я помолихте да се омъжи за вас? — намеси се Ти Джей.

— Бях се вманиачил.

Произнесе го бавно, сякаш казваше заклинание.

— Вманиачил?

„Господи, не може да бъде. Пак се натопи.“

Брадшоу разтърка слепоочията си.

— Не мога да повярвам — повтори. — Никога не съм срещал такава жена.

— Каква?

— Не знам. Не знам какво говоря. Но вие вече сте решили, нали? Трябва ли да си търся адвокат?

Ти Джей се наведе; нямаше намерение да го остави да се отърве толкова лесно.

— Вие просто сте искали нещо, което не можете да притежавате. Нали, Гари?

Гари Брадшоу ги погледна тревожно; така да позволява да се подиграват с чувствата му — Фокс не го съжеляваше. Въпреки твърденията му, че е нормален мъж, Гари Брадшоу бе поредният клиент на Кимбърли Мейсън и тя се беше забавлявала да го унижава безплатно.

— Казвате, че сте се скарали в петък вечерта.

— Да.

— Какво правихте между полунощ и шест в неделя?

Въпросът изкара Брадшоу от самовглъбението му. Инстинктът за самосъхранение взе връх над склонността да се самосъжалява.

— Вечерта бях с приятели на кръчма във Финсбъри парк. Останах до десет. Те отидоха на клуб, на мен не ми се ходеше. Върнах се вкъщи, гледах телевизия, после си легнах.

— Сам ли?

— Не, кучето ми спи в края на леглото. Можете да го попитате. — Той скръсти ръце и се облегна назад. — Вижте. Май по-добре да си намеря адвокат. Виждам накъде отиват нещата.

— Добре — съгласи се Фокс. — Можем да продължим в участъка.

— За бога, това може да ми струва работата — проплака Брадшоу, лицето му помръкна; кимна към главния офис: — До утре всички ще знаят.

Ти Джей затвори вратата на Стая за разпити 4А в мазето на полицейския участък на Айлингтън. Брадшоу бе дал показания, които по нищо не се различаваха от твърденията му в офиса по-рано същия следобед.

Ти Джей поклати глава:

— Няма съмнение, виновен е.

— Така ли мислиш?

— Има мотив, няма алиби. Има предишно нарушение. Мръсник.

Ти Джей имаше право: на този етап Брадшоу бе най-вероятният извършител. Беше се съгласил да претърсят апартамента му в Тъфнъл парк, даде кръв за сравнение с тази от хладилника. Съдействаше на полицията по всякакъв начин дори когато адвокатът го съветваше да не го прави. А може би това бе част от играта. Може би знаеше, че нямат твърди доказателства срещу него. Кръвта по хладилника на Кимбърли, синината на ръката ѝ — беше ги обяснил, без да се замесва в убийството. Нямаха оправдание да го задържат.

— Адвокатът ще поиска да го освободим поради липса на доказателства — каза Фокс.

Ти Джей вдигна рамене.

— Ти какво мислиш, шефке?

— Мисля, че ако го е направил, щеше да си измисли по-правдоподобна история.

Ти Джей я изглежда ядосано.

— Той го е направил, няма спор. Мразил я е до дъното на душата си. Напълно ми е ясен. Трябва да го опандизим.

Фокс го изпрати с поглед, докато излизаше. Доста неочаквано избухване. Изведнъж обаче й дойде наум, че Гари Брайшоу има твърде много общи черти с детектив Джеймс. И двамата бяха импулсивни, тичаха по жени, без много-много да ги обичат. Понякога между обвиняем и обвинител няма голяма разлика.

9.

Сохо

Магазинът се намираше на една павирана улица около „Брюър стрийт“. Розовият рекламен неонов надпис гласеше: РОЗОВАТА КАТЕРИЧКА. Тротоарът беше задръстен от амбулантни търговци на пиратски дискове и касети, китайско зеле, тропически плодове и тънморави патладжани. Всички предпоставки за здравословен живот, събрани в тази тясна мокра уличка на Сохо — зеленчуци, търговия, секс.

Фокс и Ти Джей се промъкнаха през пластмасовите ленти на входа и покрай таблото, указващо, че в магазина не се допускат малолетни. Магазинът беше подреден практично, макар и без особен вкус: две стени, облепени с крещящи порноснимки; няколко яркорозови вибратора и други подобни играчки зад една витрина.

Вътре имаше доста клиенти, все мъже — двама азиатци с евтини спортни шапки с емблемата на някаква японска туристическа фирма, развлечен мъж с мизерно яке, двама младежи, едва навършили пълнолетие. Фокс се удиви как може човек да гледа толкова много гадости преди обяд.

Продавачът носеше косата си на опашка, която би отивала на човек на половина на годините му. Разлистваше „Дейли мирър“ бавно, с отегчено изражение. До лакътя му на щанда бяха поставени две яркозелени пластмасови вагини с рунтави червеникавокафяви изкуствени косми.

Фокс ненавиждаше тези места. Винаги се чувстваше като овца на туристическа екскурзия из кланицата. Продавачът ги погледна, очите му веднага зашариха тревожно, щом видя полицейската ѝ значка.

— Търсим Лайла Махмуд — каза Фокс.

Ти Джей зараглежда един огромен зелен пластмасов член.

— Малко малък ми се вижда, не мислиш ли?

Продавачът изгледа объркано Фокс, после Ти Джей.

— Лайла Махмуд — повтори Фокс.

— Няма я.

— Ще се върне ли скоро?

— Предполагам. Отскочи да напазарува. За какво я търсите?

— Вие как се казвате?

— Рей. Рей Прат. Продавач съм.

— Името май ти отива^[1] — отбеляза Ти Джей. Намигна му; взе един изящен пръстен с размер като за пенис. — Това свети ли?

Рей Прат го изгледа смутено.

— Ще изчакаме — обяви Фокс и се отдалечи от щанда; Ти Джей я последва.

В другия ъгъл на помещението бе отделът за професионалистки. На закачалки бяха изложени кожени корсети, колани на целомъдрието, яркочервени гумени бикини, униформа на френска прислужница от черна изкуствена материя.

— Мислиш ли, че Кимбърли е пазарувала оттук? Направо от щанда.

— Много смешно, Ти Джей.

— Като супермаркет за садо-мазо. — Той заразглежда един кожен камшик. — „Пазар-Бизар“. Какво подходящо име. Трябва да го патентовам.

— Да, добра идея.

Настроението на Ти Джей се промени. Най-последно бе попаднал в свои води.

— Не мога да си представя какви хора се занимават с тези мръсотии — каза. — Сигурно все извратени.

Фокс заразглежда опакованите с целофан списания. Какво харесваха мъжете в това? Проблемът с порнографията според нея бе, че в нея няма никаква еротика. Като да присъстваш на упражнение по гинекология в някой мотел.

В магазина нахълта някаква жена, влезе зад щанда. Беше около трийсетте, без грим, с големи гърди, носеше развлечен кафяв пуловер и прекалено къси дънки, от които се подаваше значителна част от задните ѝ части. Като прасе с дънки, помисли си Фокс. Някои жени просто не знаят как да се обличат. Новодошлата тръсна два найлонови плика с покупки върху щанда. От единия се разсипаха зеленчуци, в другия имаше две кутии мляко.

Ти Джей сръга Фокс:

— Това трябва да е Лайла.

Рей Прат се беше скрил в малкото помещение зад щанда. Лайла вдигна двете зелени вагини, загледа ги озадачено.

— Какво правят тия путки тук? — изкрещя на колегата си.

— Искат да говорят с теб. Не ми казаха за какво.

Лайла Махмуд се намръщи, изражението ѝ издаваше пълно недоумение. Взе пластмасовите полови органи и ги занесе в малкото помещение.

— Какви, по дяволите, ги приказваш? — чу се гласът ѝ отвътре.

— Какво?

— Попитах те какво правят тези две путки върху щанда.

— А, тези ли? Онзи старик ги върна. Каза, че едната имала дупка.

— Че какво друго да има?

— Е, уплашил се да не му стане нещо. Другата пък била прекалено тясна.

— Прекалено тясна? За бога, значи я е използвал. И ти си му върнал парите, без да удържиш за амортизация?

— Не се сетих — измърмори виновно Прат.

— Боже господи, ти си пълен тъпанар.

Лайла излезе от малкото помещение и тръсна двете вагини върху щанда. Ти Джей и Фокс я чакаха там. Ти Джей показа картата си.

— Госпожица Лайла Махмуд? Аз съм детектив — сержант Тери Джеймс, а това е детектив — инспектор Мадлен Фокс. Разследваме убийството на Кимбърли Джулия Мейсън. Трябва да поговорим.

Лайла въздъхна демонстративно. Явно най-после ѝ стана ясно: значи за тези две путки говорил Рей. Денят ѝ започваше от лошо положение.

— Чудех се кога ще се върнете да душите.

— Решихме, че можете да ни помогнете още малко в разследването.

Лайла ги изгледа нервно.

— Добре. Но не тук. — Изкрещя по посока на малката стаичка: — Оставям магазина на теб, Рей. Трябва пак да излизам.

Взе чантичката си от щанда и тръгна към вратата.

Седнаха на слънце пред едно кафе; от магазина на отсрещния тротоар се носеше силна музика. През нощта бе ваяло и въздухът беше влажен и богат на миризми: чесън от близкия италиански ресторант, бензинови изпарения от микробусите за доставки, воня на помия и мокри боклуци от една купчина найлонови пликове в дъното на уличката. Пазарът на „Рупърт стрийт“ бе привлякъл и неколцина ранобудни туристи; момичетата от близките евтини клубове за стриптийз ги приканваха вяло да посетят шоуто.

Ти Джей взе три кафета и ги занесе на единствената пластмасова маса пред витрината на заведението. Лайла тъкмо казваше:

— Рано или късно щеше да се случи.

— Какво ви кара да мислите така? — попита Фокс.

— Не знам. Просто предчувствие, нали ме разбирате. Не мога да си представя Ким като сбръчкана старица да седи в някоя кръчма и да моли някой дядка да я почерпи водка.

Лайла си сипа порядъчно количество захар.

— От колко време се познавате?

— От четири години. Може би пет.

— Как се запознахте?

— Каква полза има от това?

— Искаме просто да научим повече за нея. Това може да ни улесни в залавянето на убиеца.

Лайла отпи глътка кафе, изтри горната си устна с ръкава на пуловера си. Трудно беше човек да си представи ниската, трътлеста Лайла редом с високата и стройна Кимбърли. Сигурно са били странна гледка. А може би приятелството им не беше случайно. Фокс знаеше, че някои жени дружат с по-дебели момичета, за да изглеждат още по-красиви в тяхната компания.

— В „Черната роза“ — отвърна Лайла. — Работихме известно време там. — Ти Джей вдигна изненадано вежди, затова тя добави: — Тогава нямах проблем с килограмите. Печелехме лесно. Бога ми, бяхме като артистки в театър. Дори по-добре. Нямаше нужда да се чукаш с никого, за да си получиш мангизите.

— Защо напуснахте?

— Просто ми писна. Все едно да работиш в лудница. След време ти идва до гуша. Толкова много побъркани, че по едно време усещаш, че и ти откачаш. Сецате ли се? Разбирам, че някои искат просто да се

позабавляват, човешко е. В „Черната роза“ обаче ходят хора, които плачат за освидетелстване, мен ако питате.

— На Кимбърли също ли ѝ писна?

— О, не. Не и на нашата Кими. Тя обожаваше тези неща.

— Вие кога напуснахте? — поинтересува се Ти Джей.

— Задържах се около година.

— Въпреки това обаче сте продължили да поддържате връзка с Кимбърли.

Тя вдигна рамене:

— Предполагам, че имахме много общи неща. В интелектуалната сфера.

Ти Джей изпуктя презрително, Лайла не му обърна внимание.

— Знаехте ли, че още се занимава със садомазохизъм? — попита Фокс.

— Да, знаех. Все ѝ повтарях да зареже тия работи.

— Защо?

— Не беше разумно да продължава. Има прекалено голям риск, особено в онова, с което се занимаваше тя.

— С какво по-точно?

— Робуваше.

— Робувала?

Лайла я изглежда, сякаш да попита: „Ама ти нищо ли не разбираш от тези работи“.

— Вижте, има два типа момичета. Може да си господарка или робиня. Ако играеш господарка, нещата са повече в твои ръце. Клиентите ти искат да ги връзваш и така нататък. Кимбърли обаче обичаше да играе робиня. *Наистина* ѝ харесваше. Ако оставиш откачалките да те вържат, може да загазиш. — Лайла ги погледна лукаво: — Така ли е станало?

Фокс се направи, че не е чула въпроса.

— Знаехте ли, че има собствена зала за мъчения в мазето си в Хайгейт?

Лайла вдигна рамене.

— Не съм я виждала, ако това имате предвид, но подозирах, че се е обзавела. Ако се занимаваш с поправка на телевизори например, трябва да си уредиш работилница, нали? Ако се занимаваш със садомазо...

— Залата за мъчения сигурно ѝ е излязла скъпичко.

— Да не мислите, че е плащала от джоба си? Един от клиентите ѝ го уреди. Някакъв сладък дядка.

Ти Джей погледна шеговито Фокс:

— Да подариш на гаджето си стая за изтезания. Цветята и бонбоните май вече са отживелица.

— Молила ли ви е някога да ѝ осигурявате оборудване? — продължи да разпитва Фокс.

— Понякога. Уреждах ѝ на цени на едро. Не е евтино, всичко се прави по поръчка. Пазарът не е голям.

Лайла замълча. Покрай масата им мина момиче с азиатски черти, облечено в черно. Носеше дори черно червило. Стъпваше на невероятно тънки и високи токчета, очите ѝ бяха хлътнали от наркотици. Хубаво обкръжение за такъв вид разговори, помисли си Фокс.

— Казвала ли ви е с кого ходи?

Лайла поклати глава.

— Мъже ли? Никога не е споменавала имена, ако това имате предвид. Доста потайна беше нашата Кими. Създаваше обаче впечатление, че води този богат дъртак за носа. Може и да не съм права. Тя обичаше да създава впечатление, че все върти някакви страхотни далавери.

— Някога споменавала ли е името Гари Брадшоу?

Лайла ги изгледа подигравателно.

— Гари е пълен мухльо. Да не мислите, че той я е очистил?

— Той ни помага в разследването — отбеляза иронично Ти Джей.

— Вижте, много като него се навъртаха около нея. Никой от тях нямаше шанс с Кими.

— Колко пъти сте се срещали?

— С Гари ли? Само два. Занимаваше се нещо с търговия, нали?

— Държал ли се е грубо с нея?

— Не бих го упрекнала.

— Какво имате предвид?

— Тя обичаше да измъчва мъжете. Правеше ѝ кеф. Нали ви казах, обичаше да ги разиграва.

— Как измъчваше Гари Брадшоу?

— Чукаше го до побъркване, на следващия ден му се обаждаше, за да му каже, че не иска да го види повече. След две седмици пак му телефонираше и го караше да я изведе някъде. На някой скъп ресторант. После обаче отказваше да спи с него. Разиграваше го със седмици, ту му пускаше, ту му биеше дузпата, уреждаше си срещи, после му връзваше тенекия. Беше станала специалистка. Мен ако питате, мъже като него обожават да ги правят на глупаци.

Фокс погледна Ти Джей. Изглеждаше като хипнотизиран. Може би току-що бе чул историята на собствения си живот. Във всеки случай разказът на Лайла поставяше връзката между Гари Брадшоу и Кимбърли Мейсън в съвсем друга светлина. Как би реагирал мъж като Гари Брадшоу на такава провокация? Вероятно с насилие.

— Кога я видяхте за последен път?

— В събота вечерта. Ходихме на кръчма в Айлингтън.

— Срецнахте ли някой познат?

Лайла поклати глава:

— Пихме само по чашка. Не сме искали да сваляме никого. Когато работиш в сексбизнеса, постепенно губиш интерес към мъжете. Извинявай, сладурче — добави, изсмя се и сръга приятелски Ти Джей.

Той се отдръпна и скръсти ръце.

— Изглеждаше ли притеснена от нещо? — продължи Фокс.

— Не, не се държеше по-различно от друг път. Мен ако питате, някой от клиентите ѝ се е престарал. Вижте, казах ви всичко, което знам. Трябва да се връщам в магазина. Ако се забавя още, Рей ще започне да приема рекламации и за използвани презервативи.

— Благодаря за съдействието.

Лайла взе цигарите си и забърза по „Брюър стрийт“. В гръб приличаше повече на машинописка в някоя заплашена от фалит фирма, отколкото на бивша господарка в публичен дом за садомазохистични удоволствия и настояща собственичка на сексмагазин.

— Какво мислиш? — попита Ти Джей.

— Какво мисля ли? Мисля, че може би си прав за Брадшоу.

— Глупав неудачник. Жал ми е за него.

— Жал ли ти е? Защо?

— Ами тя си го е търсила, не мислиш ли?

Продължиха в мълчание. Понякога Фокс се чудеше за Ти Джей. Случайно ли бе избрал тази професия?

[1] *Prat* — тъпак, малоумник (англ.). — Б.пр. ↑

10.

Килбърн

„Черната роза“ се намираше в тих квартал от типични за началото на века крайградски къщи на една от по-сносните улици на Килбърн. Фокс спря между един сааб и форд последен модел.

— Чудя се как го приемат съседите.

Ти Джей я погледна изненадано.

— Съседите ли?

— Ами нали се сещаш. Дали не се оплакват от шума. Ще може ли след единайсет да крещите по-тихо, съпругът ми става рано за работа. Такива неща.

Ти Джей не отговори.

— Добре ли си?

— Тези глупости не ми харесват. Жени на високи токчета тъпчат топките на вързани мъже, хора, които се оставят да им смучат пръстите на краката.

— Звучиш, сякаш си го изпитвал лично.

— Мисля, че е извратено.

— Нямах впечатление, че си пуританин, Ти Джей.

— Всеки спазва някакви морални норми.

— Не и ти.

Забележката, изглежда, го засегна, което само развесели Фокс. Той слезе демонстративно от колата, затръшна вратата и загледа постройката, сякаш вътре имаше болни от чума.

— Хайде да приключваме по-бързо — изръмжа и последва Фокс към вратата.

Сградата беше отделена от улицата с черна метална ограда с виненочервена порта. Над металната табелка с номера висеше черен старомоден фенер, отдолу имаше друга табелка с надпис: „Черната роза“. Непросветеният би си помислил, че така се казва къщата или че вътре се помещава редакцията на някое списание или офисът на малка рекламна фирма. Завесите бяха дискретно спуснати.

На вратата ги посрещна Господарката Демоника. В единайсет преди обяд тя носеше дънки и фланелка с къс ръкав и се представяше с името Катрин Рийс-Фрей. Фокс опита да си я представи в работно облекло. Беше привлекателна, не много по-възрастна от Фокс, с буйна кестенява коса. Не беше дебела, но имаше склонност към напълняване. Зелените ѝ очи бяха хипнотизиращи; усмихваше се загадъчно, като човек, който пази някаква важна тайна (и при дадените обстоятелства вероятно наистина беше така). Може би щеше да изглежда като съвсем порядъчна жена, ако не беше надписът на фланелката ѝ: „Не ща тояги и камъни, че ще ми счупят кокалите, но камшиците и веригите ме възбуждат.“

Господарката Демоника ги въведе в приемната и те се настаниха върху един от двата червени плюшени дивана. Предложи им чай и бисквити, сякаш бяха на гости в някой порядъчен дом.

— Минутка, да сложа чайника — каза тя и изчезна зад една врата.

Фокс се чувстваше възбудена по извратен начин, че се намира на такова място. Това е едно от предимствата на професията, помисли си. Виждаш неща, за които повечето хора дори не подозират. При това съвсем законно. Обичаше тази част от работата си. Това може би бе в кръвта ѝ: още като дете тя винаги седеше на първия ред, за да наблюдава как учителят прави дисекция на овче око например; с интерес следеше сбиванията на момчетата след училище.

Фокс се огледа. Както всички нощни заведения, през деня „Черната роза“ изглеждаше мизерно. Прозорците бяха закрити с кадифени завеси, стените — боядисани в черно. Имаше няколко черно-бели снимки: жена в кожено облекло върху римска колесница, теглена от двама оседлани мъже; жена с кожен костюм, която води на верижка гол мъж.

Господарката Демоника се появи с червен пластмасов поднос с три чаши хладък чай и чинийка диетични бисквити; постави ги на покритата с матово стъкло масичка с крака, издялани във формата на голи негърки.

— Не сте от Нравствената полиция, нали? — осведоми се тя.

Фокс ѝ показа служебната си карта.

— Аз съм инспектор Фокс, от „Хендън роуд“. Това е сержант Тери Джеймс. Разследваме убийство.

Тревожното изражение в очите на домакинята изчезна. Явно се беше опасявала, че отново ще ѝ затворят заведението или ще ѝ искат рекет.

— Вижте... — Фокс се зачуди как да се обръща към нея. Реши да не използва имена. — Не ни интересува какво правите в това заведение. Бивша ваша служителка е намерена убита, надяваме се да ни помогнете в разследването.

Господарката Демоника се намръщи.

— Ким. Прочетох във вестника.

— Работила е тук. Нали?

— Това беше преди години.

Фокс извади снимка на Кимбърли, правена от баща ѝ на Коледа предишната година.

— За тази жена ли става дума?

Демоника кимна.

— Да. Във вестника пишеше, че била удушена.

— Така е.

— Наистина ли?

Фокс предпочете да не отговаря.

— Знаехте ли, че госпожица Мейсън продължава с предишните си занимания?

— Така чух. — Демоника я изгледа лукаво. — Така ли е станало? Някой клиент се е престарал, нали?

— Не знаем.

Изражението на Демоника беше красноречиво: „Тъпата кучка най-после си го получи“.

— Повтаряла съм на тези момичета стотици пъти. Тази работа е опасна. Ким обаче не искаше да чуе, голям инат. Вижте, тук се грижим за момичетата. С тези занимания човек трябва да внимава. Повечето клиенти са безобидни, но някои не трябва да бъдат оставяни без надзор.

До този момент Ти Джей мълчеше, но сега се наведе напред с кисела физиономия, сякаш е захапал лимон.

— Искате да кажете, че са извратени, нали?

— Предпочитаме да казваме, че клиентите ни имат по-особени предпочитания.

„Да не се впускаме във философски спорове“ — помисли си Фокс. Хвърли предупредителен поглед на Ти Джей. Обърна се към Демоника:

— Кимбърли Мейсън преди колко време работеше при вас?

Домакинята вдигна рамене.

— Преди три-четири години.

— Добре ли се справяше? — осведоми се Фокс, сякаш Кимбърли е била секретарка или машинописка; Ти Джей завъртя възмутено очи.

— Предполагам — отговори домакинята. — Когато напусна, съжалих, че трябва да я загубя.

— Защо?

Въпросът, изглежда, изненада Демоника.

— Ами за тази работа трудно се намират способни момичета. Това е много особена дейност. А на Ким наистина ѝ харесваше. Тук човек трябва да си пада малко артист. Клиентът усеща лошата игра.

— Колко дълго работи за вас?

— Около година, струва ми се.

— Знаете ли защо напусна?

— Твърдеше, че иска да се откаже. Но те никога не се отказват. Не и способните като нея.

Прозвуча звънец. Беше нагласен на мелодията „Наистина ли искаш да ми причиниш болка“. Тук поне имаха чувство за хумор. Демоника отвори. Фокс мярна някакъв мъж в строг костюм; двамата с Демоника зашущукаха във фоайето. Фокс дочу домакинята да казва:

— Не, много млади мъже го предпочитат.

Посетителят хвърли смутен поглед към полицаите. Не беше чак толкова млад, помисли си с насмешка Фокс. Господарката Демоника умееше да прави комплименти, преди да развърти камшика.

След няколко минути посетителят си тръгна и Демоника се върна при гостите си.

— За какво ставаше дума? — полюбопитства Ти Джей.

— Искане за жена да се разходи по тялото му на високи токчета.

Той я изгледа с невярващи очи.

— Шегувате се.

— Ако бях психиатър, нямаше да си правя шега, че някой е шизофреник, че има фобия от паяци или че е бил малтретиран от баща си като дете. Всеки приема професията си на сериозно.

— Не е ли малко рано? — попита Фокс.

— За високи токчета ли? И аз така мисля. Уредих му час в един.

— Демоника им подаде чинийката: — Бисквити?

Фокс остави чашата си на масата. Чаят не се пиеше.

— Може ли да разгледаме? — попита.

Ти Джей я изгледа на кръв. О, да върви по дяволите. Фокс искаше да разбере Кимбърли Мейсън. И само това беше начинът.

11.

От това сигурно се печелеха добри пари, размишляваше Фокс. Адвокати, проститутки, гробари — никога няма да останат без работа. Останалата част на сградата беше обзаведена в същия безвкусен стил като приемната: тъмночервени тапети с готически мотиви, хромирани стенни свещници, масивни огледала с позлатени рамки, тясно махагоново стълбище със статуетки на демони по парапета.

— Преди всичко трябва да запомните, че тук не се прави секс — напомни Господарката Демоника, докато ги водеше нагоре. — Ние не сме курви.

— Какви сте тогава? — попита Ти Джей.

— Лечителки. На всеки даваме ясно да разбере — никакъв секс, никакви масажи.

— Какво получават клиентите за парите си тогава?

Демоника спря на площадката, постави ръце на кръста си.

— Секс могат да намерят навсякъде. Това, което търсят тук, е осъществяване на мечтите им. Ние предлагаме забавления, които подхождат на фантазиите им.

— Като костюм по мярка.

— Какви фантазии? — поинтересува се Фокс.

Демоника отвори една врата и полицайката надникна вътре. Помещението, вероятно бивша спалня, бе превърнато в класна стая, с черна дъска, чинове, дори таблици за умножение, закачени по стените.

— Ако не си сметнеш добре задачите — обясни домакинята — учителката те завежда при директорката за добър пердах. — Тя отвори чекмеджето на един от чиновете; под един учебник по история имаше скрито порнописание. — В този клас има някои наистина непослушни момчета.

— Господи — изсумтя Ти Джей. — Колко трогателно. Кой извратен негодник ще се подложи на това?

Демоника се отнесе към спонтанната му реакция като към сериозен въпрос.

— Най-вече хора с голяма власт. Повечето от клиентите ни са свикнали да командват. Политици, съдии, учители. И няколко полицаи — добави с усмивка. — Хората на властта търсят облекчение в сексуалния тормоз.

— Както разбирам, услугите ви не са никак евтини — отбеляза Фокс.

— Изпитваме сериозни трудности с набавянето на необходимата екипировка. На долния етаж имаме пълно обзаведена зала за изтезания с камшици, окови и ченгели. Вложили сме големи средства. За щастие много от клиентите ни са влиятелни мъже с добра заплата. Искат скъпи удоволствия, но могат да си ги позволят.

— Мазохисти — изсумтя презрително Ти Джей.

Демоника направи кисела физиономия.

— Не харесвам тази дума. Предпочитам да не я използвам.

Фокс се усмихна. Все едно някоя почтена лелка да им чете лекция по морал.

— Може да мислите, че клиентите ни се хвърлят отчаяно към всякакви извращения, но повярвайте ми, изобщо не съм останала с такова впечатление. Те са едни от най-благоразумните и предпазливи хора, които съм срещала. Имат определени нужди и за да ги задоволят, държат да се уверят, че всичко е изпитано до последната подробност. Човек би казал, че мислят само за собствената си безопасност. Ако не свършим работата както трябва, ако това, което правим, не отговаря на фантазиите им, те никога вече не се връщат. Не е просто да нашибаш някого с камшик, както си мислят повечето хора. Това е истински театър.

— С това ли се занимаваше Кимбърли?

Демоника кимна.

— Кимбърли беше по-специална. Тя разбираше дълбоката психология на професията. Държеше се съвсем естествено.

— Какво има тук? — попита Ти Джей, посочвайки една заключена врата.

Демоника свали един ключ от кука на стената и отвори.

Фокс си беше мислила, че през тринайсетгодишната си практика в полицията е видяла всичко, но животът постоянно ни представя изненади. Помещението приличаше на обикновена тоалетна, само дето

тоалетната чиния беше от прозрачен плексиглас. За капака бе закрепен метален нашийник, вероятно с цел да държи главата на жертвата вътре.

— Боже господи всемогъщи — възкликна Ти Джей.

Фокс се изненада и от собствената си реакция, почувства се, както когато за пръв път видя труп, отвращение, смесено с любопитство. Както често в такива случаи, тя си представи как баща ѝ поглежда над рамото ѝ и поклаща глава: „О, Мадлен, кога най-после ще се научиш да се държиш като дама“.

— Това реномирана марка ли е? — попита тя, сякаш ставаше дума за перална машина.

— Може да се каже. Инвестицията е огромна. Не са много водопроводчиците, които монтират такива системи.

— Сериозно? — попита саркастично Ти Джей и продължи по коридора.

Фокс отново се замисли за Кимбърли Мейсън. Явно я бе подценила, беше си я представяла като обикновена проститутка. Истината беше по-сложна... и по-извратена.

— За такъв вид игри ви говорих — продължи Демоника. — Човек трябва да има богато въображение, за да разбере за какво става дума. Повечето хора не го разбират не защото са „нормални“, а защото нямат достатъчно фантазия. Имайте предвид, че сценарият се пише изцяло от клиента.

Ти Джей се потърка по челото. Имаше вид, сякаш започва да го боли глава.

— Имаме един уважаван клиент — продължи Демоника — който никога не използва екипировката ни. Плаща ми само за да го отвлека. Най-важното е да не знае предварително какво ще стане. Промъквам се зад него на улицата или в някой подземен гараж, дори в някой бар, опирам пръсти в гърба му и двамата се държим, сякаш нося пистолет. След това го завеждам при колата си, закарвам го на някое усамотено място и го принуждавам да се облече в женски дрехи. После просто си тръгвам.

Ти Джей я погледна с любопитство.

— И какво?

— Предполагам, че по някакъв начин успява да се добере до къщи. Сигурно в това е тръпката. Да прекосиш целия Лондон по рокля, без пари, когато всеки момент можеш да срещнеш някой познат.

Няма секс, няма порнография, дори няма физическо насилие. Между другото и той е полицай. Сигурно добре го познавате.

— Вероятно Хъниуел — изсъска Ти Джей.

Върнаха се на долния етаж и Демоника ги поведе през тесен коридор, осветен в червено от декоративни свещници. Тя отвори една врата и ги въведе в нещо, наподобяващо кабинет: бюро, апарат за кредитни карти, телефон, касов апарат. По стените имаше черно-бели снимки, стилна еротика в рамки: изящен женски крак с чорапогащи и обувка на висок ток; близък план на женска гърда с обеща.

Зад бюрото имаше кожено кресло с висока облегалка; прозорците бяха закрити с щори.

— Какво е това? — попита Ти Джей. — Поредната стая на развнтеното въображение?

— Не. Това е кабинетът ми.

Демоника се приближи до прозореца и вдигна щорите. Зад стъклото се откри футуристична зала за мъчения с обковани с метални плочи стени (имитация, но ефективна, помисли си Фокс) и боядисани в черно под и таван. По средата на помещението имаше метална маса за изтезания, тапицирана с черна кожа. От водопроводните тръби, преминаващи под тавана, висяха окови и вериги, по стените бяха закачени камшици, пръчки и други уреди за наказание.

— Игра на фантазията, това е — обяви гордо Демоника.

— Това огледално стъкло ли е? — поинтересува се Фокс.

Демоника я изгледа, сякаш отговорът беше очевиден.

— Това не е работа за аматьори. Някой може сериозно да пострада.

— Не е ли това основната цел?

— Разбира се, че не. Ние да не сме терористи, нямаме за цел да осакатяваме хората. Например — Демоника се обърна към Ти Джей — мога да нашибам приятеля ви с камшик, без да оставя никаква следа по тялото му, а мога да му разкървавя задника и само с един удар. Зависи какво иска той.

— Ще изляза да изпуша една цигара — обяви Ти Джей и се измъкна от кабинета; затръшна вратата след себе си.

Демоника се върна към стаята за изтезания.

— Всичко, което се върши в тази стая, е под строг контрол. Особено ако клиентът иска да играе господар.

— Ако иска робиня, така ли?

Демоника кимна.

— Повечето ни момичета са активни, но предлагаме и пасивни; за значително по-висока сума. Разбира се, когато някое от момичетата ни е завързано, има опасност клиентът да премине границите на играта и да ѝ нанесе истински поражения. Затова е огледалото.

— Казахте, че Кимбърли Мейсън била пасивна.

Демоника се усмихна.

— Много момичета отказват да го правят въпреки по-високото заплащане. Не и Ким. Както казах, на нея ѝ доставяше удоволствие.

Фокс загледа мрачната стая и се опита да определи какво чувства. Най-вече ужас, но и някакво неопределено сексуално възбуждане. Господи.

Демоника спусна щорите.

— Не очаквам да разберете момичета като Ким, нито пък някого от нас. Хората, които си падат по ванилия, нямат представа какво е в нашия свят.

— Ванилия?

— Стандартен секс, скъпа. Сладолед — ванилия. Без допълнителни есенции.

Фокс вече трудно се концентрираше върху работата. „Вземи се в ръце, Мади. Това е най-обикновен работен ден.“

— Кимбърли отне ли ви някой клиент, като напусна? — попита.

Демоника веднага разбра накъде бие.

— Не знам истинските имена на клиентите си, а дори да ги знаех, нямаше да ви ги кажа.

— Може да е важно. Убиецът...

— Вижте, съжалявам за Ким, но животът продължава, както се казва. Имам работа да върша.

Завесата беше спусната. Лош ход, Фокс. Времето им беше изтекло.

— Благодаря все пак за съдействието. Срещата ни беше много... поучителна.

— Не знам с какво може да съм ви помогнала, но трябва да сте наясно, че не сте разбрали и частица от живота на Кимбърли или на когото и да било друг от нас.

Фокс тръгна да си ходи, но спря с ръка на дръжката, обърна се:

— Работата доставя ли ви удоволствие?

— Мога да ви задам същия въпрос. Да гледате обезобразени трупове, да изследвате проби от кръв и сперма. Трябва да сте побъркани. Извинявайте, но това е моето мнение. Не се обиждайте.

Фокс вдигна рамене.

— Не се обиждам.

Демоника я поведе към изхода. Под стълбището имаше врата на малък килер. Тя спря, отвори я и включи една лампа. Вътре лежеше свит мъж по чорапогащи, корсет и сутиен. Лицето му бе гримирано, устните му — начервени; беше завързан с вериги към една тръба.

Демоника се наведе и го изрита.

— Нищожно мекотело!

След това отново затвори вратата.

Фокс я изгледа с недоумение.

— Двайсет и пет лири на час — обясни домакинята. — Иска просто някой да го псува през около половин час до изтичането на определен срок, за да може да стигне навреме за някаква делова среща. — Погледна часовника си. — Тук е от осем сутринта. Трябва да го освободим в един без петнайсет.

Фокс не се сещаше какво друго да пита. Тръгна си без повече приказки.

Ти Джей я чакаше при форда с цигара в ръка, наблюдаваше с присвити очи минувачите.

— Иде ми да тикна всички в дранголника.

Фокс седна зад волана. Бузите ѝ горяха, стомахът ѝ се свиваше.

— Само си загубихме времето — изсумтя Ти Джей.

— Така ли мислиш?

— Проститутките ги разбирам. Дори онези, които го правят прави. Но не мога да разбера защо момчетата от Нравствената полиция стоят със скръстени ръце, вместо да вкарат хора като тая, където им е мястото.

Фокс запали двигателя. Включи радиото и засили звука, за да не слуша дърдоренето на Ти Джей през целия път към „Хендън роуд“. Понякога наистина я изкарваше от нерви.

Фокс провери пейджъра си. Сестра ѝ Джини я беше търсила, било спешно. „Сигурно е мама“ — помисли си Фокс и веднага набра номера ѝ.

— Джини?

Джини едва говореше, толкова беше разстроена. „Това е — помисли си Фокс. — Мама е починала, а аз не съм я посещавала от един месец. Трябваше да ида миналата седмица. Вече е прекалено късно.“

— Джини, какво има?

— Йън — проплака сестра ѝ.

Фокс си отдъхна, след което изпадна в нова паника:

— Да не му се е случило нещо?

— Изостави ме.

Фокс погледна през предното стъкло на форда. Пак ръмеше. Вдигна поглед към сивото небе, един самолет потъна в надвисналите облаци. В колата беше като в сауна. По гърба ѝ се стече струйка пот.

— О, Джини! — не се сещаше какво друго да ѝ каже.

— Какво да правя сега?

Фокс вече бе водила такъв разговор, само че с приятелката си Кери. Имаше чувството, че слуша как се срива един живот. Сега Джини — порядъчната, праволинейната ѝ така. През последните осем години я бе мразила до дъното на душата си заради обикновения и щастлив живот, който водеше. Дори беше измислила име за луксозната ѝ къща в Съри — Светът на Джини (като Светът на Барби), олицетворение на улегналия семеен живот.

А сега всичко се беше сринало и Джини се нуждаеше от подкрепата ѝ, както и Кери. Искаше смелата ѝ сестричка, която толкова добре се справя с всички трудности, да я спаси. Прекалено късно Фокс си бе дала сметка, че вместо да уреди своя живот, се е занимавала с проблемите на другите. Че се е превърнала в самотница, на чието рамо всеки идва да плаче.

— Веднага идвам.

Ти Джей я погледна загрижено.

— Неприятности ли имаш?

Тя поклати глава.

— Семейни проблеми.

— Обърни се по-добре към Бил. Той е с богат опит.

Тя отмина забележката му с мълчание.

12.

Уорчестър парк, Съри

Джини и Йън живееха в по-люксовата част на Уорчестър парк в къща близнак с павиран преден двор, витражи и масивна дъбова входна врата с решетки. Имаха червено комби „Монтего Кънтриман“ и кафяв „Ягуар“.

Днес ягуара го нямаше. Йън не си беше вкъщи.

Джини отвори входната врата, очите ѝ бяха зачервени и подути от плач. Близнаците седяха в основата на стълбите за горния стаж, гледаха мълчаливо майка си с тревожни очи. Фокс се почуди какво ли им е казала. Последва сестра си във всекидневната. Завесите бяха спуснати, сякаш беше в траур. Кое то, както предположи Фокс, в определен смисъл беше точно така.

Джини носеше дълга широка рокля и Фокс за пръв път от години я виждаше без грим. Дългата ѝ права коса, която обикновено носеше на опашка, се бе разпиляла върху раменете ѝ, допълвайки апокалиптичния ѝ вид.

— Има си любовница — изплю без встъпителни думи тя.

— Мили боже — възкликна Фокс, въпреки че никак не се изненада.

Веднъж някой ѝ бе казал, че мъжете не притежават чувство за вяръност. Схващат това понятие като нещо, свързано с отговори на задачи по математика.

— Казах му да се изнася.

— Как разбра?

— Очевидно беше — отвърна Джини, сякаш отговорът се подразбира.

Седеше с подвити крака на дивана и стискаше хартиена кърпичка. Само че нямаше сълзи, които да бърше; просто кипеше от гняв.

— Дано да хване СПИН.

— Джини — възкликна Фокс, удивена от това изказване.

— Дано да хване рак на оная работа и да умре.

Фокс никога не беше виждала сестра си в такова състояние. Очите ѝ блестяха гневно, сякаш обидата е била толкова дълбока, че дори е готова да извърши насилие. Кротката Джини е криела неподозирана злоба. Невероятно.

— Работи в офиса му. *Кучка*.

— Кога е станало? — поинтересува се Фокс, но Джини не обърна внимание на въпроса ѝ.

— И е по-стара от мен! — продължи да нарежда; удари с юмрук коляното си, явно тази обида беше най-тежката. — Ако го беше направил с някоя девойка, току-що завършила училище, щях да го разбера. Но тя е *три* години по-стара от мен! *Искам да умре!*

Фокс опита да я прегърне, но Джини се отдръпна. Затова Мадлен отиде в кухнята, за да направи чай. Изпитваше нужда да свърши нещо, така и така не можеше да помогне с друго на сестра си.

По-късно направи чай и на близнаците, поговори с тях, опита да им обясни по най-приемливия начин защо мама плаче и защо тази вечер татко няма да им прочете приказка за лека нощ. Говореше със същия глас, с който успокояваше скърбящите роднини на убитите — тих, спокоен, пълен със съчувствие.

Вътрешно бе потресена.

Когато ги сложи да спят, седна при сестра си, за да изслуша таените обиди от всичките осем години брак, истината за Света на Джини. Не можеше да определи дали тези разкрития за тъмната страна на рая я успокояваха, или потрисаха. В продължение на години съвършеният (поне за такъв ѝ го представяше майка ѝ; такова впечатление създаваха Джини и Йън) брак на сестра ѝ я беше изпълвал с надежда, че един ден и тя ще постигне щастieto. Може би щеше да създаде свой собствен безоблачен свят — Света на Мади.

Досега всичко вървеше точно в обратна посока.

По-голямата част от живота си между двайсетата и трийсетата си година бе прекарала с Дейвид; време, което бе позволило и на двамата да отлагат важните решения в живота си. Привикнаха един към друг — любовна връзка, когато не си истински влюбен. След това той я замени за по-млада жена, фотомодел. Гневът ѝ изненадващо бързо отстъпи място на облекчението.

След това дойде Саймън — почти от година не го беше виждала, още имаше моменти, когато се колебаеше дали да не му се обади. Не

че копнееше за него, просто се чувстваше самотна.

Разкритията, че щастието на сестра ѝ всъщност е било една пясъчна кула, ѝ донесе облекчение. Всъщност изневярата на Йън беше нещо като доказателство за собствената ѝ нормалност. Провалът на Великолепната Вирджиния сякаш оправдаваше собствения ѝ трийсет и четири годишен живот на неуспешни връзки и пропаднали планове за бъдещето.

Когато се прибра вкъщи в един часа през нощта, случаите „Кимбърли Мейсън“ и „Вирджиния Джонстън, по баща Фокс“ започнаха да се преплитат в съзнанието ѝ. Явно всеки си пази малките мръсни тайни. Хората се правят на светци, мамят те, докато накрая повярваш в безупречността им.

Само че истината винаги изплува на повърхността. За Кимбърли Мейсън това бе станало в неделя сутринта, когато тайните ѝ бяха изложени заедно с трупа ѝ в нейната частна стая за изтезания. Сега собственият ѝ зет, съвършеният баща и съпруг на безупречната Джини, бе хванат в леглото с някаква секретарка.

В крайна сметка фасадата се разпуква и под нея се показват човешките недостатъци. Кой може да се похвали, че познава най-съкровенията тайни на някого?

Хампстед

Джеймс Карлтън особено много обичаше да застане привечер с чаша „Курвоазие“ в ръка до прозореца на кабинета си, да слуша Моцарт и да се наслаждава на далечните светлини на големия град в тихата нощ. Тези моменти му напомняха колко е щастлив и той опитваше да си представи какъв би бил животът му, ако нямаше този късмет. Още чуваше гласа на баща си: „В този свят човек трябва да има обществено положение, нищо повече. Ако си с високо обществено положение, никой не може да ти стори нищо“. Баща му имаше обществено положение, само нямаше пари. Живееха в постоянен недоимък и може би благодарение на това Джеймс научи какво е да водиш двоен живот.

Баща му грешеше, разбира се, както и за много други неща. Едно е да имаш положение, друго е да имаш късмет. Наполеон е казал: „Хубаво е да си способен, много по-добре е да имаш късмет“. Или

може би го е казал Кевин Кийгън. Така или иначе някой го е казал. И е бил прав.

Сега почти не можеше да си представи живота без привилегии, да се бори за оцеляване, лишен от сегашното си богатство, в постоянен страх. Постоянно си напомняше, че това може да е временно, че не заслужава толкова много. Изпитваше същото чувство като комарджия, който знае, че трябва да стане и да си тръгне със спечеленото, преди късметът му да се обърне. Но не можеше да се откаже. Изпитваше нужда да види какво ще покажат заровете и при следващото хвърляне, дори само за да научи дали печели, или губи. Това любопитство продължаваше да бъде по-силно от страха.

— Да покания ли семейство Барингтън на обяд в неделя?

— Моля?

Луиза го гледаше от дивана над очилата си, закрепени върху благородния ѝ нос.

— За неделя. Да покания ли Барингтънови?

— Да. Чудесно. Добре.

Луиза свали очилата си и го загледа като учителка бавно развиващ се ученик.

— Изглеждаш напрегнат.

— Така ли?

— Има ли нещо?

— Нали знаеш как е в политиката. Не искам да те отегчавам с това.

Луиза продължи да го гледа изпитателно; хладните ѝ сини очи сякаш попиваха всичко. Тя обаче бе свикнала на такива отговори от мъжете, с които живееше — още баща ѝ я беше обучил. „Глези ги, бъди мил с тях, но никога не споделяй.“ Тя затвори книгата си толкова рязко, че прозвуча като изстрел.

— Май ще си лягам. Идваш ли?

— Ще постоя още малко.

— Сигурен ли си, че всичко е наред, Джеймс?

— Да. Няма нищо. Всичко е наред. Наистина.

Тя прибра очилата си в калъфа, целуна го по бузата и излезе. Ароматът на парфюма ѝ остана да се носи във въздуха. Затвори вратата и го остави сам с мрачните му мисли.

„Мамка му. Провалих се. Наистина.“

Преди обаче да се провали, той нямаше нищо против да повтори.

13.

Отдел за особено тежки престъпления, „Хендън роуд“

Фокс вдигна телефона в кабинета си. Толкова беше тесен, че със същия успех можеше да сложи бюрото си в килера за метлите на чистачките. На стената висеше нейна снимка, изрязана от вестник — усмихната, вдигнала един медал към фотоапарата. Само да не ѝ се бяха карали след тази изява.

— Фокс на телефона.

— Мади — прозвуча задъханият глас на Кери.

Фокс се подготви за добри новини. Доста труд ѝ беше струвало да върне приятелката си към нормалния живот. Вече бе свикнала с ролята на кака, която се налага постоянно да успокоява неразумната си сестричка. Сега Кери най-после си беше намерила работа, която да ѝ допада, и приятел, който да не я бие. Жизнерадостният ѝ глас хвърляше малко светлина в нерадостното съществуване на Фокс.

— Искам ти да научиш първа.

Фокс веднага се досети за какво става дума, почувства се, сякаш е погълнала парче замръзнала лой. Веднага се ядоса на собствения си егоизъм.

— Имам страхотна новина — продължи Кери.

Фокс присви очи, взря се в черно-белите снимки върху бюрото си, опита да се съсредоточи. Кимбърли Мейсън, разпъната гола върху масата в собствената си стая за изтезания. Колко различен може да бъде животът: отдаденост на един-единствен човек, вечна любов, възбуда от страданието, насилие и смърт. Безброй възможности, заложили в съзнанието ни.

— Бременна съм.

Фокс потърка чело. Това главоболие. Не намаляваше, откакто се беше събудила тази сутрин.

— Бременна значи.

— Във втория месец.

Прииска ѝ се да изкрещи: „Да не си се побъркала? Кери, имаш осемнайсетмесечна дъщеричка от предишния ти, провален брак. Сега

пак си хлътнала“.

Започна да преподрежда снимките на трупа, сякаш се опитваше да реди някаква мозайка.

— Мади?

— Моите поздравления — измънка Фокс, опита да придаде искрено звучене на думите си.

— Искаш ли да излезем на обяд?

„Не, за бога. Нямам време. Първата седмица от разследване на убийство. Работя по шестнайсет часа на ден, без почивка. Откъде ще намеря време за обяд? Защо не ме оставите да си върша работата? Първо сестра ми, после най-добрата ми приятелка. Аз не водя нормален живот като вас. Нямам време за кафе, за обяд, за нищо друго, освен *това*. Все пак някак си ще го понеса. Не ме интересува колко щастлива се чувстваш в момента. Единственото интересно нещо в живота ми сега е Кимбърли Мейсън.“

— Разбира се — каза. — Това трябва да се полее.

Уговориха си среща в една кръчма в Камдън. Фокс остави слушалката и се обърна към прозореца, загледа струйките вода, които се стичаха по стъклото, малки мехурчета отразяваха високите сгради и мокрите улици като криви огледала.

Изрезката от вестника беше започнала да пожълтява. Едва на година, а вече бе част от историята. На снимката Фокс се усмихваше, вдигнала ръце към фотоапарата, за да покаже медала си. Зад гърба ѝ стояха другите наградени за годината... и няколкото месеца възстановяване в болницата. Беше се почувствала като мошеничка в онази топла юнска вечер пред хотел „Горсвенър хаус“ на „Парк лейн“. Всички останали наградени бяха униформени полицаи, момчета и момичета от предните редици, които тя отдавна бе напуснала; те бяха онези, които връщаха самоубийци към живота; те взимаха оръжието от ръцете на опиянени с наркотици младежи. Един полицай от Корнуел беше измъкнал нож с двайсетсантиметрово острие от един шизофреник на някакъв плаж в Сейнт Айвс.

Тя предварително знаеше, че е избрана за награждаване — раниха я при обезвреждането на един мъж, за когото после се разкри, че е отговорен за отвлечането и убийството на няколко деца. Снимката ѝ излезе на първа страница в „Ивнинг Стандарт“. Знаеше също, че е постъпила по-скоро прибързано, отколкото смело — можеше...

трябваше да изчака подкрепления. Бившият ѝ началник заяви, че преследвала евтина слава, и тя си даваше сметка, че вероятно е бил прав.

Е, платила си беше за това: въпреки лечението кошмарите още я преследваха — онзи момент на среща лице в лице със смъртта, с черното дуло на револвера. Миг от живота ѝ, който се повтаряше отново и отново в сънищата ѝ.

Медалът стоеше в едно чекмедже у дома ѝ, дори не го беше извадила от кутията. Смелите постъпки не са за инспекторите от отдел „Убийства“. Запазени са за обикновените ченгета.

Когато се върна в отдела, членовете на екипа реагираха със смесени чувства: искрено възхищение от едни, немалко завист от други. През цялото време бяха подозирали, че е куражлия; сега го беше доказала. Зад гърба ѝ (предполагаше, че Ти Джей стоеше в дъното на нещата) започнаха да я наричат Лудата Максин. Други пък пускаха шеги за проектозакона на Тони Блеър за забраната на лова на лисици.

Що се отнася до нея, тя остана изумена от собственото си лекомислие. Преди никога не се беше съмнявала в здравия си разум. Сега се опасяваше, че го е загубила, че го е оставила в спешното отделение на болницата „Сейнт Томас“.

14.

Шосе М26 около Кобам

Фокс хвърли бегъл поглед на сержант Ник Кроуфорд, седнал до нея. Изглеждаше прекалено нежен за истинско ченге. Кожата му беше гладка като лакиран абанос, усмихваше се добродушно и говореше като девънширски селянин.

Седеше напълно неподвижно, с ръце, отпуснати върху коленете. Дланите му бяха огромни, сякаш бе сложил в скута си две дълбоки чинии. Можеш да съдиш за човека по ръцете му, обичаше да казва майката на Фокс. Ноктите на Ник бяха безупречно изпилени, кожичките — безупречно изрязани. Не като Хъниуел, който ги изгриваше до живеца; нито като Ти Джей, който ги човъркаше до кръв.

За разлика от Ти Джей той не носеше кожени якета; а и не намирисваше на бананова каша и на малки деца като Хъниуел. Безупречният му вид я смущаваше. Караше я да се замисли за вида на колата си: върху таблото се валяха обелки от дъвки, на пода — кутия от кока-кола, от празната кутия от китайска храна някъде под седалката на шофьора се разнасяше лека, но натрапчива миризма на печено пиле.

Стори ѝ се да чува баща си: „Ти си мърлячка, Мадлен. Чудесно момиче си и те обичам, но си мърлява. Не можеш ли да се постараяш да заприличаш поне малко на сестра си“.

Не можеше да определи кое в Ник я смущава толкова. Не беше неин тип, пази боже. Нали така? Пък и той вече си беше спечелил репутация на женкар. Откакто Ти Джей го забелязал в „Кралската глава“ с някаква блондинка, Кроуфорд бе станал мишена за глупашки, ако не расистки шеги по отношение дължината и диаметъра на половия му орган. Ти Джей го наричаше дори в присъствието на Ник „Бремето на чернокожия“. Или „Гордостта на Африка“.

Вече не валеше и надвисналите над Лондон кълбести облаци сякаш възнамеряваха да задушат града под тежестта си. Фокс отвори прозореца си, по гърба ѝ бяха започнали да се събират капки пот.

Надяваше се ефектът на дезодоранта против изпотяване да се задържи до края на пътуването им.

— Какво мислиш за този случай? — попита тя.

Ник вдигна рамене:

— Изглежда, убиецът е искал да ни заблуди, но не е бил особено находчив. Аматьорска работа.

Акцентът от Западна Англия изобщо не подхождаше на външния му вид. Все едно известен говорител от новините да води рапърско шоу.

— Имаш ли някаква теория? — продължи тя.

— Предполагам, че я е удушил в кухнята, където открихме кръвта. След това я е замъкнал в мазето, разпънал я е на масата и е подредил всичко с восъка и другите неща, за да ни обърка. Трябва да помислим върху мотивите.

— Човек, който върши такива неща, надали се ръководи от някаква логика.

— И това ми мина през ума, може би си имаме работа с някакво рядко извращение. Гавра с труп, така му викам аз. Садистофилия, това ли е вярното определение?

По М26 както винаги имаше задръстване. Най-дългият паркинг в Европа, така го наричаха някои. Още десет години, и автомобилите щяха да станат излишни.

До Съри щеше да се стига по-бързо пеша.

Родителите на Кимбърли Мейсън живееха в стара къща край изход 10 близо до Кобам. Фокс зави по „Уизли къмън“. По предното стъкло заръсиха капки, в същото време по радио „Капитал“ съобщиха, че ако все така вали, финалите за жени на „Уимбълдън“ можело да бъдат отложени за неделя.

— Как се справят Мейсънови? — осведоми се Фокс.

Ник вдигна рамене:

— След моргата той се държи доста хладно с мен. Предполагам, че го е срам. Жена му направо е откачила. Откакто са й съобщили за смъртта на дъщеря ѝ, е все под упойка. Още не съм имал случай да говоря с нея.

— Май работата не ти допада.

— Не.

— Разкажи ми за тях.

— Ами, шефке, както знаеш, той е работил в „Шел“. Пенсионира се преди десетина години, но имам чувството, че в този бизнес хората не печелят чак толкова, колкото се говори. Има хубава къща, вярно, но я е наследил от страна на съпругата си. Кимбърли се родила доста късно, затова го приемат толкова тежко. Единствено дете им е. Като ги слуша човек, тя е била единственият смисъл на живота им. Била е добра дъщеря, общо взето.

Продължиха в мълчание. След известно време Ник каза:

— Той все задава въпроси, иска да знае подробности.

— Какво си му казал?

— Само колкото е необходимо. Жал ми е за тях. Толкова неща не знаят за нея, въпреки че, струва ми се, имат известни подозрения за какво се е занимавала. А сега това. Изведнъж се появяваме ние, започваме да ги засипваме с безброй въпроси, да се ровим и личния ѝ живот. — Той вдигна рамене. — Не знам, няма какво повече да ѝ навредим, но най-лошото тепърва им предстои; не им стига скръбта, ами трябва да преживеят и срама. Не е справедливо.

Ник беше прав. Ако знаеха всичко за нея, щяха да приемат смъртта ѝ по-лесно, но да живеят с подозрения и въпроси... Защо не ни казахте?... Въпроси, които никога нямаше да получат отговор, но които щяха да правят скръбта още по-мъчителна всеки път, когато семейство Мейсън погледнат някоя снимка на дъщеря си.

— Сигурно всеки си има тайни — отбеляза Фокс. — Можем само да се надяваме да ги запазим поне до смъртта си.

— Ти имаш ли тайни, шефке?

— Не — отвърна бързо тя. — А ти?

Той поклати глава.

— Е, това разбива теорията ми на пух и прах.

След няколко минути навлязоха в павирана алея, минаха покрай едно езеро с патици и покрай табела с надпис: „Милуотър. Стаи под наем“. Спряха пред голяма къща със стари греди и покрити с мъх колони. Бившият обор бе преустроен в гараж. Отвън стоеше черен мерцедес. Отблизо по вратите и джантите му личеше ръжда. Аристокрация, която опитва да води достоен живот, въпреки финансовите затруднения. Останки от Стара Англия, които едва

оцеляват в новото време. На светлинни години от стремежите на Френското маце.

— Гръм и мълния — изруга Фокс, докато слизаше от колата си.
— Как е стигнала *дотоам оттук*?

Всекидневната беше претрупана с всевъзможни вещи, разнородна смесица: Марсел Пруст и Жан-Пол Сартр до Харолд Робинс и Артър Хейли, древни китайски вази до евтини африкански сувенири, семейни снимки до картини от деветнайсети век. Проядена от молци глава на благороден елен висеше над камината, в която сега се помещаваше по-удобна за ползване газова печка.

Джордж Мейсън носеше облекло на провинциален благородник: зелен вълнен пуловер с кожени крѳпки на лактите, тъмни кадифени панталони. Напълно беше възстановил сериозния си вид, както бе споменал Ник. Сега изглеждаше засрамен, сякаш със скръбта към дъщеря си бе нарушил някаква важна морална норма. Майката, както наричаше госпожа Мейсън, била на горния етаж, все още на успокоителни. Предложи им чай. Ник, който вече се чувстваше като у дома си в къщата, предложи той да го направи и отиде в кухнята.

Мейсън се отпусна в едно кресло, Фокс се настани върху стар нефритенозелен диван. Мейсън изглеждаше смъртно болен, с хлътнали бледи бузи като стар пергамент.

— Странно нещо е това паметта — каза той. — Тази сутрин се събудих с чувството, че започвам съвсем обикновен ден. Тъкмо смятах да окося ливадата, когато си спомних, че Сладкишчето вече го няма.

Сладкишчето — т.е. Френското маце. Детето и възрастната жена. Колко път бе изминала през тези два̀сет и осем години.

— Открихте ли кой го е извършил? — попита той.

Фокс поклати глава:

— Още не, господин Мейсън. Разследването е в самото си начало.

Това явно нито го изненада, нито разочарова. Често в скръбта си хората си мислят, че ако полицията не е арестувала никого в рамките на два̀сет и четири часа, не върши нищо.

Ник донесе чайник, три чаши и две малки сребърни канички със захар и мляко върху един поднос.

— Не е нужно да го правим точно сега — започна Фокс — но възникнаха някои въпроси. Относно живота на Кимбърли. Мислим, че може да е важно.

Той сякаш не я слушаше.

— Смятахме, че е изживяла вече лудите си години. Мислехме, че всичко е свършило.

На стената висеше една снимка: момиченце в училищна униформа, с липсващи предни зъби. Фокс си помисли, че може да е някоя внучка, после си спомни, че Мейсънови нямат други деца. Даде си сметка, че това е снимка от ученическите години на Френското маце.

— Като беше по-млада, взимаше наркотици — продължи Джордж Мейсън. — В университета. Разбира се, сигурно не знаем и половината от това, с което се е занимавала. Човек все се старее, но никога не е достатъчно.

Замълча, погледна ръцете си. Фокс запази мълчание, предпочете да го остави той да говори.

— Майка ѝ получи нервна криза, когато Кимбърли беше на осемнайсет. От притеснения, нали разбирате. Половината от живота ни е минал в тревоги по нея. Бяхме си въобразили, че този период е вече минал.

— За какво се тревожехте, господин Мейсън?

По погледа му личеше, че се чуди какво е известно на полицията.

— Има ли нещо в живота ѝ, което не е искала да става достояние на други хора? Да е искала да запази нещо в тайна?

— Много неща.

— Какви?

— Стига увъртания, инспекторе. Какво знаете, което не ми е известно на мен?

Фокс отпи от чая си. Какъв по английски начин да обсъждаш убийство?

— Положението, в което бе открита дъщеря ви, господин Мейсън, ни кара да предполагаме, че си е имала определени... необичайни... сексуални взаимоотношения.

Джордж Мейсън затвори очи.

— Господи. — Прокара ръка по лицето си. — Какви... взаимоотношения?

— Садомазохистични. Предполагаме, че се е занимавала с такива действия... — Фокс се поколеба, накрая изплю камъчето: — ... на професионална основа. Знаехте ли за това?

Той поклати глава като човек, който опитва да прочисти мозъка си от някакъв натрапчив и неприятен шум. Пое си дълбоко дъх, изкашля се.

— Мили боже!

Фокс мразеше тези разговори. Можеше да гледа трупове по цял ден, беше видяла предостатъчно: загинали от свръхдоза наркотици и катастрофи, докато работеше като патрулиращ полицаи; после жертви на всевъзможни убийства — наръгани с нож, удушени, пребити. Всичко това бяха само парчета мъртво месо, както обичаше да се изразява предишният ѝ шеф, Маренко.

Скръбта бе онова, което не можеше да понесе. Когато се сблъскаше в душевната болка на другите, тя се криеше зад стандартната полицейска процедура, зад заучени фрази, зад думи на престорено съчувствие.

Малко хора страдат като Джордж Мейсън. Тук не ставаше дума просто за смърт; жестокият начин, по който Кимбърли Мейсън се беше простила с живота, бе нещо различно. Дори Фокс и Ник Кроуфорд не се бяха сблъскали с подобен случай в професионалната си практика. За семейство Мейсън смъртта на дъщеря им бе не по-малко странна, отколкото ако я беше изяла мечка в лондонското метро. Крайно неразбираема.

— Понякога се питам дали животът нямаше да е много по-лесен без тях. Без децата, имам предвид. — Джордж Мейсън поклати глава. — Това ще убие Джийн.

Говореше съвсем безизразно. Тези нещастия наистина убиват хората, помисли си Фокс.

— Не можеш да живееш вместо тях — продължи той. — Бог ми е свидетел, опитахме всичко. Тя спечели стипендия за Оксфорд, можеше да прави каквото поиска. Беше умно момиче. — Той вдигна очи към Фокс, погледна я, сякаш я мразеше заради онова, което е научила, заради онова, което е видяла. — Знам какво си мислите, но тя беше порядъчна жена.

В очите му имаше нещо предизвикателно.

— Не сме тук, за да обсъждаме личния живот на дъщеря ви. Искам просто да открием кой ѝ е причинил това.

— Сега може и да не я съдите. Но ако стигне до вестниците. Ако се стигне до съд. Знаете какво ще се случи. — Сякаш му идеше да потъне в земята от срам. — Какво ли си мислите за нея?

— Не сме тук, за да я съдим, господин Мейсън — каза тихо Ник; състрадателното му изражение изненада Фокс.

Мейсън вдигна ръка.

— Не ми казвайте подробности. Не искам да ги знам. Спестете ми го. — Обърна се към Ник. — Вчера сутринта, когато този млад човек дойде, аз го затрупах с въпроси. Той беше достатъчно внимателен, за да ми ги спести. Сега, като размислих, съм му благодарен за това.

Фокс запази мълчание. Нека му даде време да се опомни.

— Все премислям и премислям, но трябва да призная, че тя винаги е била непозната за нас. Човек се чуди дали е можел да промени нещата. Разбирате ли?

Фокс не отговори. Тя нямаше деца, може би никога нямаше да има. Какво можеше да му каже?

— Не се самообвинявайте — успокои го Ник. — И недейте да обвинявате дъщеря си. Тя не е заслужила съдбата си.

Мейсън обаче сякаш не го чу.

— Винаги е била бунтарка — продължи; зашепна едва-едва, така че се наложи Фокс да напрегне слух, за да го чува. — Беше... как да се изразя... малко извратена. Не в сексуалния смисъл. Правеше неща, които... трудно ни беше да ги разберем. Като беше на седемнайсет, се подстрига... — Той махна, за да покаже, че косата ѝ е била съвсем къса. — Боядиса си косата в пурпурночервено, сложи си вериги, обеци на носа и веждите. Пънк, така се наричаше. Как изглеждаше само. Боже мой. — Потърка лице с юмруци в опит да превъзмogne спомените за поведение, което изобщо не можеше да разбере. — Беше умна, страшно умна. Можеше да постигне каквото поиска, но само след година напусна Оксфорд, върна се в Лондон. Един господ знае с какво се е занимавала. Тогава започнах да се опасявам, че може да се случи нещо подобно. Тогава бях подготвен за всичко. И двамата бяхме подготвени.

Той потри длани, сякаш опитваше да изтрие някаква мръсотия.

— Но постепенно преживяхме този период и през последните три-четири години мислехме, че ще започне нормален живот. Намери си почтена работа, посредническа фирма. Изглеждаше, че ѝ допада. Тя обичаше да работи с хора, да бъде център на вниманието. — Мейсън се усмихна тъжно. — Преди две години ѝ помогнах да основе самостоятелна фирма. Мислех, че се е взела в ръце, осигурих ѝ капитала, ипотекирах къщата. Наистина си мислехме... — За пръв път, откакто бяха дошли, гласът му изневери; по лицето му се изписа пълно объркване. — Наистина си мислехме, че всичко ще се оправи.

— Кога я видяхте за последен път? — попита Фокс.

— Само преди седмица. Всяка неделя идваше на обяд... освен миналата, разбира се.

— Не се ли разтревожихте, като не се появи?

— Не ѝ беше за пръв път да пропуска среща без предупреждение. Търсихме я, разбира се, но всеки път се включваше телефонният секретар. Решихме, че е канена на друго място.

— Някога споменавала ли ви е, че има приятел?

Той поклати глава.

— Всичко, което си спомните, ще ни бъде от полза...

— След известно време човек се научава просто да си мълчи. Джийн искаше внуци, но и двамата избягахме да засягаме темата за... личния ѝ живот. Внимавахме да не я дразним. Може би подсъзнателно сме подозирали, че всичко е само фасада.

Фокс кимна.

— В неделите разговаряхме за различни неща. Тя, разбира се, ни казваше само онова, което искаше да чуем: че бизнесът върви много добре, за филмите, които гледала, такива неща. След това се връщаше в Лондон и истинският ѝ живот си оставаше тайна за нас. Тъжно, нали? Бяхме постигнали обаче това негласно споразумение. И бяхме доволни. При тези обстоятелства това бе най-доброто, което можехме да направим.

Той я погледна предизвикателно, сякаш очакваше тя да му възрази.

— Съжалявам. Ще направим всичко възможно, за да заловим виновника.

Той запази мълчание, заслушан в тиктакането на часовника върху камината. Накрая каза:

— Ще ми се да можем да ви помогна повече.

Фокс погледна часовника си и кимна на Ник:

— По-добре да се връщаме в Лондон. Благодаря, господин Мейсън, осъзнавам колко ви е трудно да говорите за тези неща.

— Ще дойда утре — увери го Ник. — Ще се старая да ви държа в течение на разследването. Ако имате нужда от помощ за погребението...

— И двамата сте много мили.

Джордж Мейсън ги изпрати до изхода. Когато Фокс прекрчаваше прага, постави ръка на рамото ѝ.

— Това ще стигне ли до вестниците? — попита.

— Не, ако има възможност да се избегне.

Той стисна юмруци.

— Не е страдала, нали? Сигурни ли сте?

— Удушена е. Има и по-малки травми, но са предизвикани след смъртта.

— Бяхте ли там? Видяхте ли я с очите си?

Фокс кимна:

— Сержант Кроуфорд не беше. Друг детектив от екипа присъства на огледа.

Реши да не споменава за тълпата криминолози.

За момент ѝ се стори, че Мейсън ще припадне, но той отново запази самообладание, стисна устни. Джордж Мейсън бе готов да гледа хората в очите, независимо какво се говори за него или за дъщеря му. Гордостта щеше да му помогне да превъзмогне скръбта. Може би нямаше голям смисъл, но благодарение на нея щеше да оцелее.

15.

Камдън

Някои мъже, мислеше си Фокс, просто не трябва да бъдат оставяни сами. Нуждаят се от придружител дори в тоалетната. Той стоеше до бара с някакъв алкохол и вишна в чашата. Носеше кожен каскет (вероятно заимстван от вокалиста на „Слай анд фамили Стоунс“ от седемдесетте), дебел черен кожен колан, намачкана риза и шал. За разлика от Кимбърли Мейсън той нямаше тайни, сексуалните му предпочитания личаха по червеното парцалче, което висеше върху черните му панталони.

Барманът се правеше, че не го забелязва, вниманието му бе напълно погълнато от телевизора; гледаше предаване от конните състезания в „Аскът“ и от време на време промърморваше някоя окуражителна реплика към единия от двата си избраника.

Кери и Фокс седяха в едно ъглово сепаре, Фокс стискаше халба „Грийн кинг“. Беше преминала на бира, защото напоследък обичайните ѝ джинове с тоник я напиваха много бързо.

Искаше ѝ се да изрази повече подкрепа за плановете на Кери. „Просто се преструвай — помисли си. — Не би трябвало да е много трудно.“ Вместо това каза:

— Сигурна ли си, че постъпваш правилно?

О, колко нетактично. Дори да се засегна, Кери не го показва.

— Разбира се, че съм сигурна.

Фокс опита да насочи мислите си в по-оптимистична посока. Настъпи неловко мълчание.

— Ще се женим — обяви Кери.

Щели да се женят, Фокс само я изгледа.

— Не ме гледай така, Мади. Това е най-правилното решение.

— Кога?

— Следващия месец.

— Следващия месец?

— Не искам да се явя пред олтара с корем. Всичко е уредено. Ще се венчаем в църквата, където е кръстен Стив. Родителите му още

живеят в селото. Местенцето е като за пощенска картичка, трябва да го видиш. Такава романтика...

Кери си даде сметка, че изпада в сантименталности, и замълча.

— Всичко ли ще зарежеш? — попита Фокс; въпросът беше много деликатен, но не можа да се стърпи.

— Какво има да зарязвам? — тросна се Кери.

— Тъкмо си се изправила на крака. Дейзи ходи на ясла. Тъкмо си възвърна независимостта.

— Независимостта не е най-важното в живота. Никой от нас не е истински независим, Мади. Имам нужда от Стив. Имам нужда от теб.

— Кери, съжалявам, но, за бога, това е сериозно решение.

— Много хора го взимат. Не е голямо чудо.

„За някои е — помисли си Фокс. — Например за мен.“

Отново настъпи мълчание, прекалено дълго и за двете.

— Можеш да ме поздравяш — заговори отново Кери.

— *Наистина* се радвам за теб.

— Хайде, кажи го сега по-искрено.

Фокс допи бирата си.

— Искрена съм. Ако ти си щастлива, и аз ще съм щастлива. Просто ме е страх за теб. Познаваш го едва от два месеца.

— Харесва ти, нали?

— Виждала съм го само няколко пъти. Не го познавам добре.

Всъщност Стивън изглеждаше добър човек. Беше заместник-директор на финансовия отдел на радиостанцията, към която работеше Кери. Трийсет и няколко годишен, разведен, с апартамент във Фулам. Имаше чаровна усмивка, изглеждаше културен и образован. Може би беше подходящ за нея.

Кери я погледна над ръба на чашата си. Празна — време беше за по още едно. Може би този път по-силно.

— Исках да те помоля да ми бъдеш шаферка.

— Моля ти се. На тази възраст.

— Стига де. Това е само за теб, Мади, помисли малко. Изобщо не ти личи, че си на трийсет и четири, вероятно никога няма да ти личи, кучко такава. Освен това си ми най-добрата приятелка. Винаги си ме подкрепяла. Искам да си до мен и този път. Когато най-после ще започна истински живот.

„Да, Мадлен Фокс, вземи се в ръце. Защо не се радваш за нея? Ти търсиш недостатъците във всеки мъж, когото срещнеш, връзките ти нямат бъдеще от самото начало. Можеш да обвиняваш полицията, но всъщност трябва да признаеш, че същото щеше да бъде, ако работеше в някоя фирма или, не дай си боже, като адвокат. Стига. Смили се над нея.“

Фокс протегна ръка и докосна пръстите на Кери.

— Не ми обръщай внимание. Просто ти завиждам. С удоволствие ще ти бъда шаферка. И мисля, че е страхотно, че ще се жените. Напълно заслужаваш да бъдеш щастлива.

Кери, бог да я поживи, възприе този лишен от ентусиазъм опит за поздравления с чисто сърце.

— Никога не съм срещала такъв мъж. Ще видиш. Всичко ще бъде наред.

— Сигурна съм в това — излъга Фокс.

— Мой ред е да черпя.

Кери стана и се запъти към бара.

Фокс затвори очи. Струваше ѝ се, че времето тече прекалено бързо за нея. Искаше да спре за малко, да ѝ даде възможност да обмисли някои решения. Обичаше работата си, но щеше ли тя да ѝ бъде достатъчна до края на живота ѝ? Можеха ли трупове и престъпниците да заменят дома и децата? Мъжете лесно съчетават професията със семейството. Малко жени обаче могат да се похвалят със същото. Тя бе отлагала тези решения колкото е възможно по-дълго, но животът постепенно ѝ се изплъзваше; имаше чувството, че гледа през прозореца на влак, който се движи прекалено бързо, за да скочи от него, и чийто маршрут е безсилна да промени.

Отдел за особено тежки престъпления, „Хендън роуд“

Хъниуел седеше приведен от другата страна на бюрото ѝ, нервно прокараваше пръсти през оредялата си коса. Лицето му, както винаги, имаше тревожно изражение, сякаш бе на ръба на нервна криза. Може би наистина беше — постоянните му семейни несгоди бяха пословични сред останалите от екипа.

— Добре ли си, Бил?

— Едно от кучетата го блъсна кола тази сутрин.

— Съжалявам. Добре ли е?

Той поклати глава.

— Исках да го доубия, но децата изпаднаха в истерия. Ще ми струва цяло състояние. Нали ги знаеш ветеринарите. Мамка му, на четиринайсет години е и има халитоза. — Той прехапа долната си устна. — Искала си да ме видиш.

— Как върви проверката в квартала? Намерихте ли съседката от срещнатата къща?

Хъниуел извади бележника си от джоба на сакото, прелисти го.

— Сандра Девениш. Името ми го каза хазаинът, живее на долния етаж. Мисли, че отишла да види майка си. Някъде в Шефилд, не знае адреса.

— Кога е заминала?

— Рано сутринта в неделя.

— Сутринта след убийството на Кимбърли Мейсън. — Фокс погледна часовника си, минаваше шест. — Тъпчем на едно място, Бил. Още нямаме достатъчно доказателства, за да задържим Гари Брадшоу.

— Хазаинът твърди, че никога не отсъства повече от няколко дена. Искаш ли пак да проверя?

Тя кимна.

— Ще дойда с теб.

Хайгейт

Вечерта бе изключително влажна, във въздуха се носеше тежък мирис на гнило. Фокс слезе от колата, хвърли бърз поглед на двуетажната постройка, в която Кимбърли Мейсън бе водила странния си живот и беше посрещнала още по-странната си смърт. Синята полицейска лента вече бе свалена, къщата тънеше в мрак. Червената спортна кола на Кимбърли още стоеше на улицата. Живот в скоростната лента на магистралата, помисли си тъжно Фокс.

Номер трийсети беше подобна къща близък — тъмнокафява тухлена постройка с големи еркерни прозорци на партера — но собственикът, пенсиониран еврейин, бе преустроил всеки етаж като самостоятелен апартамент. Фокс погледна горните прозорци, забележа бледа жълтеникава светлина от нощна лампа, почувства лека възбуда. Имаха късмет.

Сандра Девениш гледаше света през огромни като очи на сова очила. Имаше черна накъдрена коса и носеше нещо като мрежеста покривка за легло върху тъмнозелената си, стигаща до глезените рокля. Беше около два̀сет и пет годишна, но старомодният ѝ вид я правеше да изглежда много по-възрастна.

— Сандра Девениш? — попита Хъниуел; показа ѝ служебната си карта. — Аз съм сержант Хъниуел, а това е инспектор Фокс. Може ли да поговорим?

Отвътре се носеше задушлива миризма на тамян като в китайски храм. Върху дъбовата маса беше гравирани пентаграм, на едната стена висеше голям зодиак в рамка, на другата имаше библиотека с книги, спасявани от забвение в различни антикварни книжарници — от намачкани евтини хороскопи, до дебели томове с напукани корици по окультизъм или за култа към Изида.

Фокс надникна в пепелника върху камината. Вътре имаше остатъци от цигара с марихуана. Направи се, че не е забелязала. Не беше тук за това.

Сандра Девениш ги изгледа, сякаш бяха пратеници на сатаната.

— Госпожице Девениш — започна Фокс — няма да ви задържа много. Разследваме убийството, извършено миналата събота в къщата срещу вас.

— Убийство?

— Жертвата е Кимбърли Мейсън. Живяла е на номер два̀сет и девет. Познавахте ли я?

Тя закри устата си с ръка и поклати глава.

— Не знаехте ли? — намеси се Хъниуел. — Писаха във вестниците.

— Не чета вестници. Само лоши неща пишат.

Фокс прехапа устни. Ако всички бяха като Девениш, светът щеше да е по-добър.

— Научихме, че сте отсъствали от къщи.

— Ходих при майка си. Всеки месец я посещавам. Стара е вече.

— Убийството е извършено в събота през нощта. Хазаинът каза, че сте тръгнали в неделя сутрин.

— Да не подозирате, че аз съм го извършила?

Фокс погледна Хъниуел, после — пак жената. Не се стърпя:

— Вие ли го направихте?

Сандра Девениш отново закри уста.

— Не!

— Не ви подозирахме. Имаме вече заподозрян. Просто искаме да научим дали сте видели или чули нещо необичайно миналата събота.

Девениш събра ръце като за молитва.

— Изида да ми е на помощ. — Примигна, очите ѝ изглеждаха огромни зад очилата. — Искате ли чай от лайкучка?

— Няма да се задържаме толкова — успокои я Хъниуел; хвърли бърз поглед на Фокс, по изражението му ясно личеше какво мисли: „Ама че откачалка“.

— Моля ви, седнете — подкани я Фокс.

В стаята нямаше мебели, само меки табуретки, напомнящи чували с брашно. Девениш се отпусна върху една от тях. Фокс последва примера ѝ. Хъниуел изръмжа недоволно и направи същото, сега настроението му бе наистина скапано.

— Видях нещо — заяви бавно Девениш.

— Какво, Сандра? Какво видяхте?

— Точно отсреща, на улицата, имаше спряла кола.

— В колко часа?

— Около десет.

— Какво ви накара да я забележите?

— Нещо ме накара да погледна през прозореца. Шесто чувство. Аз усещам нещата, преди да ги видя.

Фокс загледа пепелника върху камината, кристалите върху масичката за кафе, египетските статуетки на свещени котки. Добре дошли в Зоната на здрача.

— Какво друго видяхте?

— В колата имаше някой. Видях огънчето на цигара. Около колата имаше дяволско сияние.

— И какво направихте, Сандра? — опита да я върне към по-земните проблеми Фокс.

— Беше мъж, усещах го, помислих, че наблюдава къщата. Не знаех какво да правя. Гледах телевизия до полунощ, после реших да си лягам. Погледнах през прозореца, колата още стоеше там.

— Не се ли обадохте в полицията?

— Звъняла съм им много пъти, никога не идват. Както и да е, след десетина минути пак погледнах през прозореца, колата я нямаше. Но имах предчувствието, че ще се случи някакво нещастие. — Изглежда ги гордо. — Права съм била.

— Забелязахте ли номера на колата? — попита Хъниуел.

— Само една част от него.

— Коя част? — намеси се Фокс.

— Цифрите. Три шестици.

Фокс и Хъниуел се спогледаха. Фордът на Брадшоу имаше номер *WHK666M*.

— Можете ли да ни кажете каква беше колата?

— Помня само трите шестици. Това е числото на дявола.

— Има ли значение? — тросна се раздражено Хъниуел.

— За мене има. Аз се занимавам само с бяла магия.

Хъниуел изпусна химикалката си на паркета. Шумът от падането прозвуча като топовен гърмеж.

16.

Полицейски участък „Толпудтъл стрийт“, Айлингтън

— Къде бяхте в нощта на убийството на госпожица Мейсън? — попита Милс.

Брадшоу погледна адвоката си — Маркърс Лойд. Човек можеше да съди за хонорара му по външния му вид: скъп костюм на фини райета, безупречно вързана синя копринена вратовръзка, кожено куфарче със златен монограм.

— Клиентът ми вече е отговорил на този въпрос — заяви Лойд.

— Не може ли да отговори отново?

Фокс погледна Брадшоу. Неувереност ли беше това? Брадшоу се размърда нервно, зачовърка си носа.

Милс погледна бележките си.

— Имаме свидетелски показания на една съседка, която твърди, че забелязала колата на клиента ви пред дома на госпожица Мейсън между десет и дванайсет часа в нощта на убийството. Това е в известно противоречие с първоначалните ви показания, господин Брадшоу. Казали сте, че по това време сте спали. Възможно ли е някой друг да е карал колата ви онази вечер?

Брадшоу погледна адвоката си.

— Не сте длъжен да отговаряте — каза Лойд — но ако имате добро обяснение на фактите, по-добре да го споделите.

Брадшоу погледна двамата детективи. По лицето му личеше, че се чуди как да се измъкне, мислите му се четяха като на плакат: питаше се доколко точни са показанията на свидетелката и дали може да извърти нещата в своя полза.

Внезапно лицето му посърна — беше се примирил.

— Ако ви бях казал истината, щях да загазя и с двата крака, не е ли така?

— Разбира се, този начин е по-добър — съгласи се с безизразно лице Милс.

Брадшоу скръсти ръце и загледа втренчено масата.

— Добре, бях там.

— Искате да промените предишните си показания, така ли?
— Помотах се наоколо, признавам. Искях да говоря с нея. В петък вечерта...

— Когато я нападнахте? — вметна Милс.
— Не съм я нападал. Просто я стиснах за ръката.
— Продължавайте.
Брадшоу продължи с писклив глас:
— В петък вечерта тя каза, че не иска повече да ме вижда. Не можех да го приема.
— Значи отидохте да я видите.
Той кимна.
— Кажете го за записа.
— Да, отидох да я видя.
— По кое време?
— Около девет, предполагам. Не си спомням точно. Бях пиан.
— И какво направихте, като стигнахте пред дома на госпожица Мейсън?
— Нали ви казах, исках просто да поговорим. Нямаше я. Затова се върнах в колата и зачаках.
— И после какво стана?
— Нищо не стана. Писна ми и се прибрах.
— Прибрали сте се, значи. По кое време горе-долу?
— Казах ви, не си спомням. Стоял съм пред тях около час, предполагам.
— Свидетелката ни твърди, че в полунощ още сте били там.
— Да, добре, може и така да е било. Искях да се видя с Ким, тя не се появи, затова се отказах и се прибрах да спя. Това е.
— В колко часа се върнахте?
— Не съм се връщал — натърти Брадшоу, произнасяйки всяка дума отчетливо като на урок по чужд език.
— Не сте искали да става така, нали, Гари? — предизвика го Милс. — Какво стана? Не искаше да ви изслуша, нали?
— Не съм се връщал — изкрещя Брадшоу, разтревожен от насоката на мисли на Милс.
— Заниманията й, всички тези извратени типове, които е наричала клиенти. Всичко това ви е дразнело, нали, Гари?
— Да, дразнеше ме.

— Достатъчно, за да изкара от нерви всеки нормален мъж. Разбирам ви. Предполагам, че не сте искали да й причините нищо лошо.

— Не съм я удушил!

— Тя не е искала да слуша, затова вие може би сте поискали да я накарате...

Брадшоу скочи на крака.

— Не съм я убил!

Лойд го потупа по ръката.

— Седнете, Гари — каза тихо Милс.

Брадшоу седна. Беше се задъхал. Обърна се към адвоката си:

— Трябва ли да търпя това?

— Мисля, че клиентът ми вече отговори на въпроса — обади се Лойд. — Ако смятате да го тормозите по този начин, ще се принудя да прекратя разпита незабавно.

Милс се направи, че не го е чул.

— Съжалявам, ако ви разстройвам, Гари. Просто знам как понякога човек губи самообладание. В даден момент на всички ни се прииска да убием съпругите или съпрузите си.

Усмихна се на Фокс, сякаш я канеше да се включи в представлението.

— Не съм я докоснал — изплака Брадшоу.

— Освен в петък вечерта. Казахте, че сериозно сте се сбили в петъка.

— Никога не съм й причинил болка...

— На ръката й имаше сериозна синина. Пише го в доклада от аутопсията. Това сигурно й е причинило болка, как мислите?

— Не съм искал да го направя.

— Просто сте загубили самообладание.

— Да, аз... — Брадшоу изгледа Милс като притиснато на тясно диво животно. Обърна се към адвоката си: — Трябва ли да отговарям на още въпроси?

Лойд се наведе към Милс; очилата му проблеснаха на светлината на лампата.

— Ще арестувате ли клиента ми? Защото ако не, трябва да ви напомня, че ви остават още два часа, за да го направите. Струва ми се,

че нямате никакви доказателства срещу него, освен това той ви оказва пълно съдействие.

— Вашият клиент вече ни излъга веднъж. Това ли наричате пълно съдействие?

— Нали ви обясних всичко!

— Обяснете ми го пак. И се постарайте този път да кажете истината. Изчакали сте пред къщата. Искали сте да я убедите да престане да проституира.

— Тя не е проституирала!

— А как ще наречете заниманията ѝ?

— Тя никога не е правила секс с онези отрепки.

— Кога научихте за Френското маце?

Брадшоу си пое дълбоко въздух в опит да се успокои.

— Един ден, когато бях при нея, телефонът иззвъня. Аз вдигнах.

— Сигурно сте били потресен.

— Да. Така беше.

— Не подозирахте ли? Колко време бяхте излизали заедно?

— Около месец.

— Не смятате ли, че сте били доста наивен, Гари?

— Вижте, тя, така да се каже, водеше два много различни начина на живот. Пазеше едната половина... скрита.

— Добре — съгласи се Милс, сякаш приемаше думите му за извинение. — Значи някой е потърсил Френското маце. Какво направихте?

— Разкрех ѝ се.

— Както в петък вечерта ли?

— Не.

— Защо не?

— Просто не.

— Тя какво каза?

— Каза да си гледам работата.

— И вие гледахте ли си я?

Брадшоу се размърда смутено.

— Предполагам, че не.

— И аз така предполагам. Какво ще кажете за другите ѝ връзки? Тя излизаше и с други мъже, нали?

— Не.

— Не?

— Вижте, тя не беше курва. Излизаше само с още един мъж.

— С кого?

— Не знам.

— Как разбрахте за него?

— Тя говореше за него. Колко бил изискан. Колко бил богат. Как щяла да се омъжи за него. Измъчваше ме с такива думи.

Интересен избор на изразни средства, помисли си Фокс.

— Сигурно сте искали да я убиете, когато ви е говорила такива неща — отбеляза Милс.

Този път Брадшоу не се хвана на уловката.

— Искан просто да спре.

— Опитвахте ли да я *накарате* да спре?

Брадшоу поклати глава, втренчи се в масата.

— За записан: господин Брадшоу отказа да отговори.

— Молих я да спре, умолявах я. Тя все ми обещавахе, но не го правеше. Доволен ли сте?

— Вижте, всъщност ние не ви обвиняваме — намеси се спокойно Фокс; обичайната полицейска практика на доброто и лошото ченге. — Разбирам колко много сте я обичали. Това е очевидно. А тя се е подигравала с вас. Пък и всички онези неща, които е правила. За пари. Направо да ти настръхне косата. Нормално е да си изпуснете нервите.

— Не съм срещал друга като нея — проплака жално Брадшоу.

— Всеки мъж може да загуби самообладание, когато някоя жена му причини такова нещо.

— Не съм я убил.

Милс изпуктя презрително:

— Хайде. Разкажете ни какво всъщност се случи в събота вечерта. Така само ще ви олекне.

Лойд се наведе напред.

— Клиентът ми вече отговори на този въпрос. Вече ви каза какво е станало в събота вечерта.

— В колко часа се върнахте пред дома й? — попита Фокс, опитвайки да го изкара от равновесие.

— Нали ви казах, не съм се връщал. Прибрах се вкъщи. Казах си, че това е глупаво, че е по-добре да я забравя. После вие се появихте в

службата, за да ме арестувате. Не съм го направил и това е самата истина!

Адвокатът се наведе напред.

— Нека погледнем нещата в очите, инспекторе, нямате никакви доказателства срещу клиента ми. Настоявам незабавно да го освободите.

Милс се подвоуми.

— Разпитът е приключен в шест и петнайсет.

Наведе се и изключи касетофона. Кимна на Фокс и двамата излязоха от помещението за разпити.

— Мамка му — изруга Милс.

— Можем ли да го задържим? — попита тя.

Милс поклати глава.

— Ако е имал ключ от къщата — продължи Фокс — може да я е чакал вътре, когато се е прибрала. Удушил я е, свалил я е в мазето, после се е върнал вкъщи. Това съвпада с показанията на Сандра Девениш.

— В мазето не открихме нито един негов отпечатък. Твърди, че никога не е слизал там, и ние няма как да докажем обратното. Също не можем да докажем, че е имал ключ от къщата. Всичко са предположения. Освен това имаме само една свидетелка. Пък и Девениш не е видяла лицето му. Помисли. Основният ни свидетел е откачен. Занимава се с бяла магия. Боже мили!

— Какво ще кажеш за кръвта по вратата на хладилника?

— Тя не доказва нищо. Дори не сме сигурни, че е от него. Пък и даже резултатите от ДНК анализа да го докажат, той вече ни даде обяснение. Всичко може да оспори. Съдът ще ни отреже веднага.

— Нима ще го пуснеш да си ходи?

— Нали претърси апартамента му. Чист е. Влакната от мазето не съвпадат с никоя от дрехите му.

Прав беше, разбира се. Точно това й бе най-омразно в професията. Да заловиш престъпника е едно, да го вкараш в затвора — съвсем друго.

Милс се протегна, намести вратовръзката си.

— Въпреки всичко сигурен съм, че е той. На челото му го пише.

Върнаха се в стаята за разпити, за да освободят Лойд и клиента му.

Той я чакаше пред участъка. Буквално се хвърли пред форда ѝ; принуди я да набие рязко спирачки. Лойд опита да го задържи, но Брадшоу кипеше от ярост.

Изтича откъм нейната страна, закрепця:

— Какво се опитваш да ми причиниш, кучко? Нищо не съм направил!

— Кучи син — промърмори Милс от съседната седалка.

Брадшоу удари с юмрук по стъклото.

— Аз обичах това момиче!

Фокс натисна газта и потегли. Видя в огледалото как адвокатът издърпва Брадшоу на тротоара. Погледна Милс.

— Той го е извършил — заяви старшият инспектор.

Дартмът парк

Карън Джеймисън живееше в един мезонет на юг от гробището на Хайгейт, на първия етаж на безлична триетажна къща на „Дартмът парк авеню“. От улицата се откриваше гледка към „Сейнт Пол“ и далечните небостъргачи на Барбикан; от прозореца на Карън се виждаше само изрисуваната със спрей бетонна спирка на автобус 135 за гара „Арчуей“.

Карън Джеймисън бе двайсет и няколко годишна и работеше като секретарка в една застрахователна компания в центъра на Лондон. Беше привлекателна, дори предизвикателна — късата ѝ черна пола показваше голяма част от бедрата ѝ, разкопчаните горни две копчета на блузата ѝ позволяваха да се види черният ѝ дантелен сутиен. Бедният Ти Джей не знаеше къде да гледа по-напред. Младата жена говореше с груб лондонски акцент и носеше боядисани в черно изкуствени нокти. Също няколко евтини бижута. За три години Гари Брадшоу бе вдигнал доста летвата на предпочитанията си. Кимбърли Мейсън очевидно беше от много по-висока класа.

Фокс се огледа. Апартаментът беше под наем, пълен с всевъзможни непотребни вещи. Зад мрежестите пердета събираха прах пластмасови цветя във ваза, на стената висеше безвкусен плакат за борби с бикове — евтин сувенир от Ибиса. Имаше и няколко снимки в рамки на домакинята в компанията на някакъв мъж, една в ресторант, друга — на някакъв плаж. Явно сега имаше постоянен приятел. Фокс се надяваше да е по-добър от Гари.

— Искаме да поговорим за Гари Брадшоу — обяви Фокс и се настани на един стар кретонен диван.

— Този мръсник. — Домакинята кръстоса крака, вероятно за да улесни Ти Джей. — Какво е направил пак?

— Разследваме убийството на една млада жена от Хайгейт. Съвсем наблизко. Вероятно сте чули.

— Да не смятате, че той го е извършил?

— Не знаем със сигурност. Имали са интимна връзка.

— Бедната кучка. Той мен едва не ме уби.

— Затова сме тук — намеси се Ти Джей. — Затова искаме да говорим.

Тя скръсти ръце.

— Мръсник.

— Преди три години е получил присъда за нападение срещу вас — поде Фокс.

— Да. Това е самата истина.

— Как се случи?

— Излизах с един друг пич. Разбирате ли, с Гари не ходехме сериозно. Нито бяхме сгодени, нито нищо. Така или иначе той разбра.

— И?

— Дойде в апартамента ми, където живеех тогава, и се разкрещя. Нарече ме курва и така нататък. Казах му да се маха. Тогава направо побесня.

— Тогава ли ви нападна?

— Да. — Очите ѝ потъмняха при неприятния спомен. — Обърнах му гръб за минутка, мислех да звъня на вашите хора. Тогава го направи.

— Какво е направил? — подкани я Ти Джей.

— Приблужи се зад гърба ми и ме хвана за врата.

— Опитал е да ви удуши?

— Да. Предполагам.

Фокс се спогледа с Ти Джей. Значи не се заблуждаваха. Техният човек беше непоправим престъпник. Психопат.

— И какво?

— Разтърси ме. Помислих, че ще ме убие. Без майтап. После ме блъсна в стената и започна да ме налага. Виждате ли това? — Тя показа малък белег около окото си. — Той го направи. Месеци наред не можех да виждам хубаво. И знаете ли колко му дадоха? Три месеца. Излежа само шест седмици. Можеше да ме убие. Казах на съдията, че този човек не е със света, ама той не искаше да ме чуе. Глупав дърт пръч.

— След това виждали ли сте го?

— Съдията ли?

— Гари.

— Знам, че още живее някъде наоколо. На два пъти го мяркам на улицата. — Тя замълча, замисли се. — Значи този път го е направил. Знаех си, че така ще стане. Ще го опандизите ли? Защото ще повтори.

— Още нямаме достатъчно улики — обясни Фокс.

Карън направи кисела физиономия.

— Така си и мислех. Толкова сте безполезни.

Докато караха по „Дартмът парк авеню“, думите на Карън продължиха да ехтят в ушите на Фокс. „Ние не сме безполезни — помисли си тя — просто нямаме достатъчно доказателства, за да вкараме този мръсник зад решетките. Трябва ли нещастieto да сполети някого другигo, за да го направим?“

18.

Кингстън, Съри

Улицата бе тясна, с дървета и паркирани коли покрай тротоара. Голяма част от едноетажните къщи бяха напълно еднакви, строени в следвоенния период на възстановяване. Някои носеха белезите на времето, други бяха ремонтирани или пристроявани. Фокс забеляза кафявия ягуар на Йън на бетонната алея пред номер двайсет и четири и спря форда си отпред. Изключи двигателя и си пое дълбоко въздух, за да се успокои.

„Защо съм тук? — запита се тя. — Защо се меся, толкова ли съм самонадеяна, та си въобразявам, че мога да ги сдобря? Просто не мога да стоя безучастно и да гледам как всичко се руши пред очите ми.“

Тя слезе, подвоуми се за момент, после тръгна към входната врата. „Няма да му се разсърдя, ако ме прати по дяволите“ — помисли си.

Йън тъкмо се беше върнал от работа. Отвори й по риза, с разхлабена вратовръзка. Не изглеждаше никак зле за мъж, който току-що е бил изхвърлен от жена си.

— Мади!

— Здравей, Йън.

Той се усмихна невинно.

— Джини ли те изпрати?

— В момента би изпратила само наемен убиец.

— Аха. — Той се дръпна от вратата. — Е, влизай.

— Няма да се бавя.

— Влез поне да пийнем нещо. Чаша чай? Нещо по-силно?

— Само един чай.

В къщата миришеше на котки, телевизорът гърмеше. Фокс надникна в хола и извика за добър вечер на госпожа Джонстън; възрастната дама я погледна с недоумение. Понечи да стане, но Йън й махна да си остане пред телевизора.

Майката на Йън беше стара, почти напълно глуха и страдаше от артрит и остеопороза. Бе родила Йън твърде късно — последен от

седем деца. Един Господ знаеше как приема връщането на най-малкия си син вкъщи след толкова години брак.

Йън заведе Фокс в кухничката, сложи чайника на котлона.

— И какво? — попита тя.

Той скръсти ръце и се облегна на един шкаф. Вдигна рамене.

— Бях лошо момче.

Тонът му не издаваше никакви чувства.

Какво можеше да му каже?

— Защо, Йън? — бе най-доброто, за което се сети.

Той само вдигна рамене.

— Мислех, че бракът ви с Джини е щастлив.

— *Моят* брак беше щастлив. Аз съм щастлив. Джини е тази, която е нещастна.

— Струва ми се оправдано. При тези обстоятелства.

— Да. Тъжно, нали?

Фокс си помисли, че има предвид брака си, децата, но той добави:

— На трийсет и четири да живея отново с майка си.

— Ами онази... другата жена?

— Няма „друга жена“.

— Предполагам, че Джини нямаше да се сърди толкова, ако го правеше сам.

— Да не ти е казала, че имам любовница?

— А ти как ще го наречеш?

Той се намръщи:

— Просто преспахме един-два пъти. За бога, дори не сме *спали* в истинския смисъл на думата. Единия път го направихме прави в стаята за отдих на персонала.

Фокс потръпна.

— Спести ми подробностите.

Чайникът завря. Той наля вода в чашите, сложи пакетчета чай, извади кутия мляко от хладилника.

— Искаш ли да излезем? — предложи.

— Добре.

Той постави чашите върху една табличка. От кухнята се излизаше в малко вътрешно дворче с масичка от ковано желязо и два стола. Зад къщата се намираше кварталната градинка. Следобедните

слънчеви лъчи обагряха короните на дивите кестени в златисто. Отвън долиташе радостна глъчка, няколко деца играеха на крикет с топка за тенис. Започваше да захладнява, Фокс потрепери в памучната си риза.

Отпи от чая. Отвратителен. Как може някой да пие чай от пакетчета?

— Не съм дошла да те поучавам.

— Защо тогава?

Тя вдигна рамене.

— Може би по-скоро като посредник.

— Сами ще се разберем.

Самоувереността му я изненада.

— Да се надяваме.

— Все още обичам Джини. Просто... просто имах нужда от нещо различно.

— Струва ли си да разбиваш брака си заради малко разнообразие?

— Е, като го прави, човек не се замисля по този въпрос. — Той се усмихна. — Не всички са праволинейни като теб.

„Праволинейна. За такава ли ме приема? Такава ли изглеждам? Винаги съм смятала, че съм извратената в семейството, черната овца: Мади, която никой не може да разбере, изворът на зловещи полицейски истории. Ролята на непорочна девица май никак не ми допада.“

— Как можеш да рискуваш толкова много заради жена, която дори не обичаш?

— Не знам. Не твърдя, че съм постъпил разумно.

— Не, изобщо не е разумно. Мислех си, че обичаш Джини.

Той се намръщи.

— Ама това беше само секс.

Прозвуча почти убедително.

Продължиха да разговарят, докато чаят изстина, докато слънцето се скри зад покривите и нощта се спусна над Лондон. Обсъдиха всички страни на изневярата на Йън: той говореше за случката като за незначително отклонение от правия път, почти толкова безобидно, колкото ако беше забравил годишнината от сватбата си или рождения ден на жена си. Фокс си даде сметка, че изобщо не е познавала зет си.

Накрая се случи нещо извънредно странно точно преди да си тръгне. След това тя дори се запита дали не си въобразява. Той я прегърна както стотици пъти преди това, но сега я задържа малко по-дълго от обичайното, притисна тялото си малко по-силно до нейното. Тя го отблъсна и го погледна озадачено в очите, за миг с ужас си представи, че ще я целуне.

Фокс се събуди посред нощ, беше тъмно като в рог, сърцето ѝ туптеше лудо, цялата бе в пот; отвори широко очи в опит да пробие с поглед мрака. Отметна завивките, опита да нормализира дишането си. Седна на леглото, включи нощната лампа. Стана, обиколи апартамента и включи осветлението във всички стаи, после отиде в кухнята и пусна радиото. Сложи чайника.

Кошмарите ѝ се бяха сторили съвсем реални, сякаш наистина ги бе преживяла. Дори сега, когато беше будна, още виждаше черното дуло на револвера на няколко сантиметра от лицето ѝ. Побиха я тръпки, сърцето ѝ отказваше да успокои ритъма си.

Същият кошмар, който толкова често сънуваше след случката в Ламбът. Тишината на нощта. Единственото, черно, безжалостно око на смъртта.

19.

Хайгейт

Карлтън се прибра рано от партийното събрание, изкъпа се, преоблече се. Мина покрай стаята на дъщеря си, през процепа се процеждаше бледа светлина. Той почука и надникна вътре.

— Даяна.

Тя седеше на бюрото си в ъгъла, все още в ученическа униформа, с химикалка в ръка.

— Домашно ли пишеш? — попита той. — Имаш ли нужда от помощ?

Тя се наведе и закри листа с ръце. Не, не беше домашно, даде си сметка той. Пишеше в дневника си.

— Нищо не правя — каза тя.

Той изведнъж се почувства неловко, засрами се.

— Добре ли мина в училище?

— Да.

Последва неловко мълчание. Той не се сети какво още да й каже, затова излезе и затвори вратата.

Докато слизаше на долния етаж, Джеймс Карлтън се запита какви тайни крие дъщеря му в дневника си. Тревожеше се, разбира се, но си даде сметка колко лицемерно се държи.

Луиза седеше в хола и пиеше чай, тъкмо се беше върнала от откриването на някаква изложба в селото. Канапета, шардоне, все френски неща, освен картините, разбира се, които без изключение бяха модернистични ужасии.

Той си наля чаша „Бушмилс“.

— Наред ли е всичко с Даяна?

— Скъсала е с гаджето — отвърна Луиза.

Продължи да прелиства „Селски живот“, навик, наследен от баща й. Никой от двамата дори веднъж не беше накалял обувките си, но тъй като притежаваха половината от земята в Бъркшир, те се самоизживяваха като фермери.

Карлтън замълча за миг, докато осъзнае току-що наученото.

— Не знаех, че има гадже — призна накрая, опитвайки да не звучи разтревожено.

— Едно шестнайсетгодишно момиче никога няма да сподели такова нещо пред баща си. Така или иначе не е това, за което си мислиш. Обикновено ухажване в училище. Сега я е зарязал и е малко тъжна.

— И на мен ми се стори малко... мълчалива.

— Нали знаеш как е на тази възраст. Момчета. Хормони. Такива ми ти работи.

Той отпи от уискито и се запита колко ли неща за семейството си не знае. Сигурно знаеше за тях не повече, отколкото те за него.

— А миналата седмица се скарала с една приятелка — допълни Луиза. — Лоши моменти преживява, бедното дете.

Как беше възможно толкова неща да не са му известни? Бедната Даяна. Да скрие толкова много от баща си.

— Добре ли си, Джеймс?

— Моля?

— Попитах те добре ли си. Изглеждаш малко уморен.

— Ами. Нищо ми няма. Леко главоболие. Нали знаеш. Много неща ми се събират на главата.

Тя го погледна над полукръглите стъкла на очилата си, сякаш търсеше признаци, че я лъже: да потърка нервно нос, да избегне погледа ѝ, да оближе гузно устни. Уверената му усмивка скриваше всичко; доволна, тя отново се зае с книгата си.

Той се погледна в масивното огледало в коридора: добре облечен, уверен, с чаша искрящо златисто уиски в ръка, изобщо изтънчен мъж. А зад цялата тази фасада се криеше демон. Безупречно представление. Виртуозно. Ако можеше, щеше да стане на крака и да си ръкопляска сам.

Луиза не подозираше. Никой не знаеше. Почти никой. Да можеше само нещата да си останат така.

20.

Отдел за особено тежки престъпления, „Хендън роуд“

В оперативната зала на Екип *F* на „Хендън роуд“ се провеждаха едновременно четири разследвания на убийства (по принцип би трябвало да е само едно). Наименованията на отделните случаи и имената на жертвите и основните заподозрени бяха написани на отделни бели дъски наред със залепени с тиксо снимки от местопрестъпленията.

Фокс загледа таблото с надпис „Дамата на мрака“ — Гари Брадшоу все още бе главният заподозрян, името му беше маркирано със звездичка.

Фокс погледна древния компютър със зелен екран пред себе си. Всички сведения по случая, свидетелски показания, записи от разпити, криминаложки доклади, бяха въведени в ХОЛМС (Главната криминална картотека на Вътрешното министерство), така че информацията да бъде на разположение на всички полицейски служби в страната. Имена, адреси, телефонни номера, дори отделни думи можеха да бъдат сравнявани с резултатите от други разследвания за броени минути.

Компютърната система се обслужваше от опитен сержант на име Хаскънс, подпомаган от полицаи Стейси и три цивилни служителки, които въвеждаха данните. Часът беше 21:00 и всички си бяха тръгнали; само Фокс продължаваше да стои с чаша изстинало кафе в дясната ръка и да търси липсващата следа.

Това бе нормално за детективите с по-високо звание от сержант. През първата седмица на всяко разследване двамата с Милс работеха по шестнайсет часа на ден. Трябваше да минат поне три седмици, за да преминат отново на нормалните осемчасови смени. Не получаваха, разбира се, нито стотинка допълнително възнаграждение. Ти Джей и Хъниуел печелеха повече от нея, дори може би повече от Милс.

Главата леко я болеше, пръстите ѝ трепереха. Недоспиване, прекалено много кофеин... Тя опита да се съсредоточи върху

примигващия зелен екран в търсене на някаква следа към клиентите на Кимбърли Мейсън.

Нещо я накара да вдигне очи, Милс стоеше на вратата. Държеше куфарчето си в едната ръка, в другата носеше десетина рози. „Снощи сигурно се е провинил“ — помисли си Фокс.

— Още ли си тук? — попита я той.

Странно, но в негово присъствие винаги се беше чувствала неловко. Това я дразнеше — човек като Милс да я кара да се притеснява като ученичка. В крайна сметка той бе въплъщение на всичко, което мразеше в един мъж: женкар, пушач, пияница, русокос амбициозен кариерист. Мадлен Фокс тренираше по три пъти седмично бойни изкуства, никога не пълзеше пред началниците си и се славеше (ако може да се вярва на слуховете) като мъжетрошачка.

— Цветя — отбеляза тя. — За гаджето ли са?

— Не, за началника на отдела. Другата седмица ще разглеждат молбата ми за повишение.

Това прозвуча толкова правдоподобно, че изобщо не ѝ се стори смешно.

— Мадлен, искаш ли да ти дам един съвет?

— Нали така и така ще го кажеш.

— Е, ще ти е от полза.

Тя го погледна.

— Ти си добър полицай, Мадлен. Няма спор. Само че на шефовете хич не им пука колко си способна. Ако искаш да се издигнеш над определено ниво, трябва не да си каляш ръцете, а носа.

— Благодаря за съвета, шефе.

Той вдигна букета.

— Всъщност цветята са за Сали.

— Това манекенката, рекламираща дамско бельо, ли е?

Той поклати глава:

— Умът не ми го побира кой пуска тези слухове.

— Личният ти живот е публична тайна в отдела.

— Наистина ли? Мадлен, ако наистина имах такъв успех с жените, защо съм се развеждал четири пъти? — Той остави куфарчето на земята. — Защо винаги си тръгваш последна? Не са ли ти достатъчно наградите?

— Човек трябва постоянно да се поддържа на ниво.

— Е, всъщност радвам се, че можем да поговорим насаме. Трябва да ти кажа нещо.

Той издърпа един стол, остави букета на бюрото, вдигна куфарчето си и го отвори.

— Фил е открил нещо интересно.

Фил Соскинс беше специалист по отпечатъците от помощния криминаложки екип. Мазето на Кимбърли Мейсън, и по-точно металните подпори на масата за изтезания, се беше оказало златна мина за него. Въпреки че не можеха да се използват като директни доказателства, Милс бе наредил всички отпечатъци да се проверят в компютърната картотека. Ако някой от клиентите на Кимбърли имаше предишни задържания за престъпления от сексуално естество, разследването щеше да получи нова насока.

Милс плъзна една папка по бюрото към Фокс. Вътре имаше копие от криминаложкия доклад заедно с уголемена снимка на един отпечатък и извадка от националната полицейска картотека. Компютърът бе открил съответствие необичайно бързо. Тя прегледа бележката.

— Мамка му — изруга.

— И аз така си казах.

В доклада се споменаваше някой си Клив Рийс, петдесет и четири годишен, с последно известно местожителство в Хампстед. Фокс нямаше нужда да чете останалото. Рийс бе работил като началник на Криминалния отдел на участъка в „Айлингтън“, преди няколко години беше уволнен за корупция. Доказа се, че не само използвал един от информаторите си, за да си урежда ефектни арести, ами получавал и част от наградата. Тъй като застрахователните компании плащат около една десета от възстановените суми на информаторите, незаконните му доходи не бяха за пренебрегване. Въпреки че в крайна сметка обвиненията бяха снети при неясни обстоятелства, това беше краят на полицейската му кариера.

— Познавам го — каза Милс. — Беше ми началник, когато работех в Холбърн.

— Какъв човек е?

— Корав негодник. С яки връзки. Знае доста неща за много влиятелни хора в Северен Лондон.

Милс изглеждаше разтревожен. Може би още поддържаха връзка.

— Винаги е бил малко извратен, но не подозирах, че си пада по камшици и вериги.

— Какво ще правим?

Милс прехапа устни, забарабани с пръсти по бюрото. Фокс отгатна мислите му. Навремето така и не стана ясно защо обвиненията срещу Рийс отпаднаха; чуваше се, че имал приятели в най-високите ешелони на Скотланд ярд. Сега Милс сигурно се питаше кой още е посещавал мазето на Кимбърли Мейсън. Чудеше се как хем да проведе качествено разследването, хем да не навреди на кариерата си.

— Надявам се да няма усложнения — измърмори той.

Наведе се през бюрото, за да вземе папката, и Фокс усети аромата на одеколона му — Милс винаги миришеше на хубаво (Ти Джей твърдеше, че потните му жлези били отстранени хирургически). Всъщност това пресягане изобщо не му беше нужно, можеше просто да я помоли да му подаде папката. Той никога не пропускаше случай да се натрапи, но винаги го правеше в границите на допустимото.

— Да идем да го разпитаме — предложи тя.

— Май си права. — Той затвори куфарчето си и се изправи. — Лека нощ, Мадлен.

— Да не си забравиш цветята, шефе.

Той се усмихна; безупречните му зъби блеснаха.

— Няма. Ще имам нужда от тях.

Милс излезе.

Главоболът ѝ се беше усилил; тя изчака няколко минути и също си тръгна.

21.

Хампстед

Рийс обитаваше старинна къща в Хампстед. Не беше зле за бивш полицай. Можеше да напише над входната си врата: „Дом на корупцията“. Къщата беше на няколко преки от дома, където бе живял и творил Оскар Уайлд. Ето още един, който би оценил начина на живот на Кимбърли Мейсън.

Къщата се намираше в тиха задънена уличка, имаше черна метална ограда с шипове, белосан портал с колони, нямаше място за паркиране. Единствената табелка в цялата улица означаваше дома, в който живял един известен британски пейзажист. Истинска съборетина според местните стандарти.

От уволнението на Рийс бяха минали пет години. Тогава бе живял във Финчли. Доста добър напредък.

Рийс отвори по анцуг. През деколтето му се показваха гъсти косми. Кожата му бе жълтеникавокафява и висеше набръчкана като дреха, с два номера по-голяма от размера му. Очевидно в последно време бе свалил някой и друг килограм. През вълната на гърдите му личеше блед белег от операция на сърцето. Успехите в живота се заплащат. Все пак изглеждаше в добра форма за човек, преминал петдесетата си годишнина.

— Милси — посрещна ги домакинят с очарователна беззъба усмивка. — Проклет да съм. Пуснал си си мустаци. Да не са те повишили.

Главният сержант потрепери. Нямаше да им е лесно, помисли си Фокс.

— Здравсти, шефе — поздрави Милс, въпреки че откакто Рийс му е бил началник, бе изминало много време; вероятно го наричаше така по навик. — Това е инспектор Мадлен Фокс.

Рийс се ръкува с нея, изгледа я жадно — поглед, който някои по-възрастни мъже пазят за много по-млади от тях жени.

— Е, добре си се уредил — обърна се той към Милс; отдръпна се от вратата. — Заповядайте. Доста сте подранили. Тъкмо се връщам от

сутрешния си крос.

Въведе ги във всекидневната. Впечатляващо обзавеждане. Огледало с позлатена рамка над старинната камина, бял килим, стилна мебел. Рийс изглеждаше не на място с анцуга си, като застаряващ маратонец, случайно попаднал във филм по роман на Джейн Остин.

Домакинът си наля уиски от една гарафа, остана прав, с една ръка в джоба на анцуга си.

— Не ви каня — извини се на Милс — защото сте на работа.

— Така или иначе ми е малко рано, шефе.

Не ги покани да седнат и Фокс забеляза, че престорената любезност, с която ги бе посрещнал на вратата, се беше изпарила. Не го беше очаквала. Рийс сигурно се досещаше защо са дошли и като се има предвид, че надали се гордееше с връзката си с Кимбърли Мейсън, не би трябвало да се държи толкова враждебно.

Фокс се огледа демонстративно.

— Добре сте се уредили.

— Започнах собствен бизнес.

— Какъв?

— Работя като консултант — обясни домакинът, без да конкретизира какви съвети дава.

Фокс започна да се нервира. Всеки ден се сблъскваше с грубияни, но когато ѝ бяха колеги, направо излизаше от кожата си.

— Заради Кимбърли сте дошли, нали?

— Да — потвърди Милс.

— Как разбрахте, че съм сред клиентите ѝ? — „Клиент“, сякаш беше член на някое акционерно дружество. — Да не сте намерили бележника ѝ?

Милс поклати глава.

— По отпечатъците.

Рийс се изсмя с хриплив глас.

— Върху нея ли?

Това беше прекалено. Фокс реши да продължи по същество:

— Какви услуги извършваше за вас, господин Рийс?

Усмивката му се стопи.

— Да не ме подозирате? Не съм вчерашен, да знаете. Така че не се опитвай да си играеш с мен, кукло.

„Кукло“. Когато работеше като униформен полицаи, един сержант от Брикстън я беше нарекъл така. Конте със загладена с брилянтин коса като този тук.

— Не, не ви подозираме. Трябва ли?

— Вие сте детективите.

Милс се намръщи:

— По-спокойно, шефе. Тя просто си върши работата. Трябва да попитаме.

— Ами питайте тогава.

— Къде беше между полунощ и шест сутринта миналата неделя?

— В „Марбела“. С жена си и двама приятели. Искате ли да ви покажа пропуска си?

— Не е необходимо.

— Добре.

Рийс изпразни чашата си.

— Имаме нужда от малко помощ по този случай — пробва с помек тон Милс.

— Съжалявам, Милси. Не мога да ви помогна.

— От колко време познавате Кимбърли Мейсън? — попита Фокс, раздразнена от това интимничене.

— Не е ваша работа.

— Знаем, че сте посещавали мазето ѝ. Точно там открихме отпечатъците ви.

Той запази каменно изражение.

— Кога я видяхте за последен път?

Той погледна часовника си.

— Имахме среща на строго професионална основа преди около две седмици. Само това мога да ви кажа.

— Колко често се виждахте?

— Не съм длъжен да отговарям на този въпрос. — Изглеждаше леко раздразнен, сякаш счетоводителят му го е попитал колко е изхарчил миналата година за пощенски разходи; обърна се към Милс: — Нямате ли вече заподозрян?

Милс кимна.

— Насочили сме се към един човек.

— За какво тогава ми губите времето?

— Как се запознахте с Кимбърли Мейсън? — попита Фокс.

Той се замисли. Въпреки враждебността си явно не се чувстваше много сигурен.

— Един приятел ми даде номера ѝ. Приемаше само сигурни клиенти. Беше много предпазлива. Налагаше се, с тази професия...

— Кой ви даде номера ѝ?

— Не мога да ви кажа. — Той пак погледна часовника си. — Имате ли друго да питате? Имам среща в единайсет.

„Безочлив мръсник.“ Фокс погледна Милс, очевидно и той не можеше да издържи повече.

— Е, тогава да ви изпратя — добави Рийс.

— Жена ви знае ли, че си падате по садо-мазо? — попита Фокс.

Милс тихо изсъска зад гърба ѝ, прозвуча просто като по-дълбоко поемане на въздух.

Рийс се изчерви, но запази усмивката си.

— Нямам време за такива глупости.

Изпрати ги до вратата и я затръшна след тях.

Милс спря на стълбището, пхна ръце в джобовете, лицето му бе мрачно. Още валеше. Течеше втората седмица на „Уимбълдън“, а още не бяха започнали четвъртия кръг.

— Добре мина — отбеляза Фокс.

— Само си загубихме времето.

— Надявах се да ни окаже малко повече съдействие.

— От къде на къде? — Милс разрови джобовете си, извади цигара, запали. — Последното, което ни трябва, е този мръсник да започне да изброява имена. Докато се усетим, ще тичаме между Градския съд и Скотланд ярд, за да разпитваме бившите клиенти на жертвата. Това няма да допринесе много за повишението ми.

— Доста егоистично гледище.

Пороят премина в ръмеж. Милс беше спрял форда си на стотина метра по главната улица. Налагаше се да повървят пеша.

— Честно да ти кажа, Мадлен, не горя от желание да се задълбаваме в този случай. Само си представям как ще се отрази на кариерата ми. Очевидно този Брадшоу го е направил. Да го разобличим по-бързо и да забравим случая.

ЧАСТ ВТОРА

*В секса няма и не може да има нищо
безопасно.*

Норман Мейлър

22.

„Странд“

Карлтън си тръгна от „Савой грил“ по-късно, отколкото беше възнамерявал. Двете чашки хубаво уиски подедържаха успокоително на нервите му; спокойните разговори за политика го накараха да забрави тревогите поне за няколко часа. Леко преял след хубавата вечеря, той излезе от „Савой“ и се запъти към колата си, която бе паркирал зад хотела.

Вечерта бе приятна, от Темза духаше прохладен бриз, дъждът най-после беше спрял. Може би най-после щяха да се насладят на няколко истински летни дни. Той зави по „Савой Роу“ с ръце в джобовете, засега съумяваше да не мисли за нея. Нито за него.

Нещо го накара да се обърне.

Лекото замайване от алкохола моментално се замени от смразяващ страх. Веднага го позна, камуфлажното яке, дънките; но най-вече по стойката му — самоуверена, с ръце дълбоко в джобовете на якето. Карлтън осъзна, че са сами в тясната уличка, в мрака.

Обърна се и забърза към колата си.

Той също се забърза към него. Не чуваше стъпките му; не смееше да се обърне, но знаеше, че приближава. Карлтън зарови трескаво из джобовете си, изпусна ключовете на тротоара, заопипва на сляпо земята, счупи си един нокът в неравностите на настилката, най-сетне ги намери.

Прозорците на втория етаж на една къща светеха; той помисли да извика за помощ, но страхът и срамът сковаваха гърлото му.

Стоповете на беembeто примигнаха и той отключи с дистанционното устройство. Пресегна се към дръжката, чу успокояващото изщракване на ключалката, отвори вратата, тъкмо си помисли, че е на сигурно място... когато нещо го халоса в гърба и той се блъсна в колата. Остра болка проряза ребрата му, вратата се затръшна. Той остана да лежи върху студения, твърд паваж, сянката от кошмарите му се надвеси над него. А мръсникът още държеше ръцете си в джобовете.

23.

Хампстед

Джеймс Карлтън чу успокоителното хрущене на чакъла под гумите, дистанционно управляемата външна врата се затвори с бръмчене зад колата. Той натисна копчето за отваряне на прозореца и жадно вдиша прохладния нощен въздух. Луиза бе оставила лампата в хола, зеленикавата светлина му действаше успокоително.

Той остана дълго време зад кормилото, докато крайниците му престанат да треперят. Едва сега се почувства в безопасност. Един господ знае как се добра до дома, без да се блъсне в друга кола или в някой електрически стълб. Допря кърпичката до лицето си. Кръв. Господи.

Каква бъркотия.

Ако имаше късмет, Луиза щеше да е заспала. Как щеше да ѝ обясни това? Слязъл от колата, пресегнал се за куфарчето, подхлъзнал се, едва не паднал. Господи, главата му! Облегна се на предния капак, виеше му се свят: статуетките на демони от двете страни на входната врата, покривът, белият мерцедес на жена му в двойния гараж — всичко обикаляше в кръг. Искаше му се да заплаче от облекчение, че отново вижда тези мили неща. Да заплаче от ужас, че ги е заложил на карта.

Вдигна с трепереща ръка ключовете; след няколко неуспешни опита най-после успя да си отвори и да влезе. Добра се, препъвайки се, до кабинета си, намери бутилката „Бушмилс“, напълни си една чашка. Затвори очи, ароматното питие заципа гърлото му, мускулите му започнаха да се отпускат.

Чу стъпки по стълбата. О, господи!

— Джеймс?

— Здравей, Луиза — каза той, без да се обръща. — Извинявай. Събудих ли те?

„Просто се връщай в леглото, за бога. Остави ме на мира.“

— Джеймс, добре ли си?

— Да, напълно. Просто съм малко уморен.

Не успя да я заблуди, разбира се. Жените усещат тези неща; като кучетата и акулите са, надушват страха, той ги привлича. Той чу леките стъпки на босите ѝ крака по килима, в следващия момент тя се озова до него, с нощница, но напълно будна. Явно изобщо не беше заспивала, сигурно го е чакала.

— Джеймс? Боже мили. Какво ти е на лицето?

— А, нищо.

— Тече ти кръв.

— Бях в „Грил рум“ с Джефри и Бил. Обсъждахме новите квоти за говеждото в Европа. Смешно, но и тримата решихме да си поръчаме риба. — Опита да разсее тревогата ѝ с шега, но тя го гледаше, сякаш в главата му има дупка от куршум, не някаква си драскотина. — Сигурно някой ме е проследил до колата.

— Някой те е проследил? Искаш да кажеш, че са те нападнали? Мили боже. Обади ли се в полицията?

Той поклати глава.

— Защо, за бога?

— Стана много бързо. Дори не му видях лицето. Събори ме, ударих си главата в паважа. Опита да ми измъкне портфейла, но аз се съпротивлявах. После просто избяга. Сигурно е било някое хлапе. Търсило си е пари за наркотици, предполагам.

— Погледни си само окото. Да се обадя ли на доктор Лил?

Той поклати глава.

— Нищо ми няма.

Луиза го загледа загрижено. Дали му вярваше? Историята звучеше съвсем убедително дори на него.

— Ще стопля малко вода. Трябва да го промиеш. Сериозна рана е.

— Честно ти казвам, нищо ми няма.

Тя обаче вече се беше запътила към кухнята. Съвършена съпруга, съвършена болногледачка.

Той въздъхна и допи уискито, наля си нова чаша. Господи, как се обърква животът понякога. Каква беше онази теория за хаоса? Убиваш една пеперуда и равновесието на целия свят се нарушава. Навремето тази хипотеза му се виждаше абсурдна. Сега му изглеждаше невероятно зловеща.

24.

Отдел за особено тежки престъпления, „Хендън роуд“

В оперативната зала цареше траурно настроение. Главният компютърен специалист, Хаскънс, вече работеше на ХОЛМС. Стейси и двете цивилни служителки въвеждаха данни в системата. Хъниуел и Ранкин също бяха там, но никой не беше особено разговорлив, на никого не му бе до шеги.

— Какво има? — попита Фокс.

— Брадшоу — каза кратко Хъниуел.

— Какво е станало?

— Тази нощ опитал да се обеси.

— Мили боже. Добре ли е?

Хъниуел кимна:

— В „Уайтингтън“ е.

Фокс не можеше да определи какво чувства при тази новина. Ако беше успял, поне никой друг нямаше да страда, но тогава нямаше да могат да докажат, че той е виновен за смъртта на Кимбърли Мейсън. В залата цареше атмосфера на общо разкаяние.

— Вината не е наша — опита да ги успокои Фокс.

Никой не отговори.

— О, за бога!

Тя влезе в кабинета си и демонстративно затръшна вратата. „Нима опитът за самоубийство оправдава вината? Освен това никой не е напълно невинен — помисли си гневно тя. — Просто едни са виновни от други.“

Втори полицейски район — главно управление, Колиндейл

Роджър Кенет бе внушителен мъж, около метър и деветдесет, с посивяла коса на слепоочията, носеше сив двуреден костюм „Савил Роу“. Беше се разположил в кожено кресло с висока облегалка, слънцето блестеше през прозореца отзад и създаваше сияние, подобно на ореол около главата му. Точно това беше целта му, помисли си Фокс.

Като заместник-комисар на Втори район на Столичната полиция той рядко обсъждаше подробности по разследванията с подчинените си. Затова Фокс имаше чувството, че е на аудиенция при самия Господ. Роджър Кенет изглеждаше точно така, както си го беше представяла: добронамерен поглед, любезна усмивка, бащинско поведение и... заслужена репутация на безскрупулен гадняр.

Когато тя влезе в кабинета, Милс вече седеше вътре. Обсъждаха разследването, разбира се, но при появата ѝ и двамата реагираха като ученици, хванати да пушат в тоалетната.

Станаха, за да я посрещнат, като истински джентълмени. Този жест ѝ се стори доста надменен, тъй като и двамата бяха по-старши от нея.

Имаше нещо потайно в тази стая. Намирисваше ѝ на заговор.

Кенет ѝ махна към едно от луксозните кожени кресла пред огромното му бюро от палисандрово дърво. Върху полираната му повърхност стояха само бележник с кожена подвързия, комплект писалки „Паркър“, семейна снимка в позлатена рамка, внушителен телефон и чаша и чинийка от китайски порцелан. Нито следа от работни документи.

Милс държеше чашата си в скута, като гост на официална чаена церемония. Боже господи. Фокс се почувства не на място.

— Кафе? — попита Кенет.

— Не, благодаря, сър.

— Милс тъкмо ми разказваше каква хубава работа сте свършили. Чака ви обещаващо бъдеще.

— Благодаря, сър.

Тя хвърли кратък поглед на Милс, който кимна леко. Значи са обсъждали поведението ѝ в нейно отсъствие. Да вървят по дяволите. Какво всъщност ставаше тук?

— Помолих Милс да ме осведоми за хода на разследването на убийството на Кимбърли Мейсън.

Той замълча и я загледа, не враждебно, а сякаш очакваше и тя да каже нещо. Стар трик при провеждането на разпити. Понякога, вместо да задава конкретни въпроси, детективът просто мълчи и чака разпитваният да заговори. Методът е доста ефективен, макар че действа по-добре със собствените ти подчинени, отколкото с

престъпниците. При някои вътрешни разследвания хората си признават сами, без да се налага да им зададеш дори един въпрос.

Фокс обаче беше обиграна в тази тактика и само се усмихна мълчаливо.

— Някои аспекти от този случай ме засягат лично — продължи най-накрая Кенет; усмивката му бързо се стопи.

— Слушам, сър?

— Това, което ще ви кажа, трябва да остане между нас. Ясен ли съм?

Дойдоха си на думата. Фокс се зачуди дали не е нещо, свързано с Клив Рийс.

— Да, сър.

Кенет въздъхна, изпъна крака, склочи пръсти зад тила си; явно се чувстваше напълно в свои води.

— Името Джеймс Карлтън познато ли ви е?

— Струва ми се, че да, сър. Той е министър в сянка на търговията и енергетиката.

— Точно така. Виждам, че следите политиката. Освен това ми е много добър приятел.

Ясно.

— Преди два дена ми се обади по телефона доброволно и поиска да поговорим на четири очи. Уредихме си среща на по чашка. Той беше доста възбуден. Никога преди не съм го виждал в такова състояние. Разбира се, още не подозирах за какво става дума.

— Бил е клиент на Кимбърли Мейсън — отгатна Фокс.

Това явно го удиви.

— Знаели сте?

— Просто отгатнах мисълта ви, сър.

Той я изгледа раздражено. Очевидно не обичаше подчинените да изпреварват мислите му.

— Опасявам се, че нещата са малко по-сериозни. Той призна, че е поддържал съвсем неуместна връзка с госпожица Мейсън през последните години. Когато научил за смъртта ѝ, той се изправил пред една, така да се каже, морална дилема. От една страна, иска да ни съдейства, с каквото може, но, от друга, се тревожи, че някои... разкрития... могат да засегнат сериозно както семейния живот, така и кариерата му.

— Да — съгласи се без особено съчувствие Фокс. — Сериозна дилема.

— Джим ме помоли да запазя връзката му в тайна и аз му обещах да се постарая.

Фокс се замисли над току-що чулото. Всеки на мястото на Карлтън би се досетил, че в крайна сметка връзката му ще бъде разкрита по телефонните обаждания. Всеки друг политик би постъпил като него, за да намали вредите върху репутацията си.

— Връзката им датира от четири или пет години — продължи Кенет. — Виждали са се редовно, може би веднъж или два пъти месечно. Твърди, че му било... полезно.

— Полезно — повтори Фокс.

— Тук нямаме за цел да съдим моралността на постъпките на когото и да било. За нас е важно само дали е нарушил закона или не.

— Кога за последно я е видял жива?

— Каза ми, че било в четвъртъка преди убийството.

Фокс опита да превъзмогне гнева си. Този негодник се опитваше да я сплаши.

— Знаем ли кръвната му група?

Кенет не отговори.

— Е, трябва да я научим — настоя Фокс. — Може неговата кръв да е размазана по хладилника.

Кенет кимна към Милс.

— Обсъдих този въпрос с главен инспектор Милс, преди да се появите. Джим се съгласи да ни даде кръвна проба за изследване. — Замисли се, после продължи: — Нищо няма да спечелим със замесването на Джеймс Карлтън в този случай. Разследването заплашва да урони престижа и да навреди на кариерата му. Можете да си представите какво ще стане, ако пресата надуши за тази връзка. Освен че заема висок държавен пост, той има съпруга и дъщеря. Сигурен съм, че и двамата ще се отнесете към въпроса крайно дискретно.

Милс веднага се почувства задължен да му засвидетелства верността си.

— Можете да разчитате на нас, сър.

— По тази причина записите от телефонните разговори на Кимбърли Мейсън трябва да останат в дълбока тайна. Когато го

споменавате в докладите, ще използвате кодово название и останалите от екипа не бива да научават, че е замесен.

Фокс се размърда неловко в креслото си. Кожата беше залепнала за бедрата ѝ. Погледна Милс и той ѝ кимна в знак, че всичко е наред.

Е, стига разследването да не пострада, тя беше съгласна. Нямахше намерение да преследва някого само защото сексуалните му предпочитания се различават от нейните. Нямахше полза да си създава врагове в Скотланд ярд.

— Разбирам — каза.

Кенет стана и я изпрати до вратата. Изражението му беше добронамерено, но очите му блестяха като парчета стомана.

— Благодаря за вниманието, Мадлен. С главен инспектор Милс се разбрахме да ме държи в течение на разследването.

— Да, сър.

Началникът затвори вратата зад гърба ѝ, Милс остана вътре да си погука още малко с шефа. Тук беше като в клуб за представители на висшето общество. Безупречни маниери, чар, изтънченост, само че дойде ли време за портото и пурите, затварят вратата под носа ти и те оставят да миеш чиниите.

25.

Милс шепнеше по телефона. Може би провеждаше поверителен разговор, а може би просто си поръчваше обяд. Милс винаги шепнеше, когато говореше по телефона; беше му стар навик. Бюрократът в него се показваше. Тайните са власт. Дори да се отнасят до такива несъществени подробности като това дали ще ядеш пиле със салата или авокадо с шунка.

Той остави слушалката и вдигна очи.

— Какво има, Мадлен?

Тя седна и го погледна мълчаливо. Нямаше нужда да казва каквото и да било.

— Виж, Мадлен, знаеш как е. Срещу ръжен не се рита, както има една приказка. Никой няма да спечели.

— Най-малко ти, особено когато ти предстои повишение.

Коментарът ѝ беше доста предизвикателен, но на Милс явно не му правеше впечатление. Всъщност той дори призна, че е права, като вдигна леко рамене.

Фокс мразеше тези моменти, беше присъствала само на няколко такива ситуации, когато полицейската работа се преплита със сложните политически интриги на Скотланд ярд. Надяваше се разследването да не пострада, но откъде можеше да е сигурна?

— Значи Джеймс Карлтън е бил клиент на Кимбърли Мейсън.

— Всеки си има странности.

— Всеки ли?

— Карлтън е от Консервативната партия. Напълно е оправдано.

— Женен е.

— Самата добродетел говори с гласа на Мадлен Фокс.

— За мен това е лоша постъпка.

— Да, лоша, не *прекалено* лоша.

— Едно е да изневеряваш. Всеки може да си го позволи, дори в политиката. Това е друго.

— И какво, ще го осъдиш за анални нарушения?

— Просто си казвам мнението.

— Всеки има право на въображение.

— Да. Аз на няколко пъти съм си представяла как завирам нещо в задника на Ти Джей. Само че не го правя, защото не е нормално. За разлика от някои наши клиенти аз знам къде е границата между въображение и действителност. Ако арестуваха за това, което ни се е искало да направим, всички да сме в пандиза.

— Мисля, че Джим Карлтън просто е постъпил глупаво.

— Много успокоително. На следващите избори може да го включат и в правителството.

— Може би ще го направят министър на непорочността.

Тя не се засмя.

— Чу ли вица за Господ и Адам? — продължи Милс.

— По-смешен ли е от този за министъра на непорочността?

— Господ потупва Адам по рамото и казва: „Имам два големи подаръка за теб, синко“. Адам възкликва: „Чудесно. Това с жената много ми хареса. Какво друго ще ми подариш?“. Господ казва: „Ами, първото се казва мозък. Много хубав инструмент. Можеш да правиш с него каквото си поискаш: да решаваш задачи, да измисляш езици, да изобретяваш всякакви инструменти и игри, страхотно е“. „Фантастично, казва Адам. Ще го взема. Какво е другото?“ „Другото се казва пенис. Невероятно нещо. Ще ти доставя неопишуемо удоволствие и с негова помощ ще можеш да множиш рода си. Има само една особеност при използването на тези два подаръка.“ „Каква е тя?“, пита Адам. „Не могат да се използват едновременно.“

Фокс се усмихна.

— Я виж, и ти си имала чувство за хумор.

— Кога ще се видим с Карлтън?

— Днес в четири. И не се тревожи, не я е убил той. Мога да заложа къщата си. Брадшоу е нашият човек. Затова давай по-спокойно, Мадлен. Това е бомба със закъснител, повярвай ми.

26.

Хампстед

Безупречна, така можеше да опише с една дума колата на Милс. Беше луксозен модел форд, купето блестеше на слънцето, тапицерията бе чистена наскоро, върху контролното табло като аптекарски шишета бяха наредени монети с различна стойност. В пепелника нямаше обелки от бонбони, по пода не се търкаляха счупени кутии от касети, на задната седалка не се виждаха чадъри, стари вестници или намачкани дъждобрани. Както в нейната кола. Единственият недостатък беше леката миризма на цигари, позамаскирана, но не напълно от ароматизатора с ухание на борова смола.

Фокс загледа лондонските небостъргачи, тънещи в следобедния смог. Хампстед бе луксозен квартал, от векове тук живееха знаменитости: Питър Кук и Дафни дю Морие — на „Чърч Роу“; Рекс Харисън беше погребан тук; Джуди Денч имаше малка къща близо до площад „Вернън“; Джордж Майкъл притежаваше апартамент в района.

Минаха покрай готическия дом на Бой Джордж, истинско светилище на славата. Почитатели бяха изписали хвалебствени слова по фасадата: „Обичам те, Бой Джордж“. „Бой Джордж, ти си най-велик.“ Друг, по-малко ентузиазирани фен бе написал: „Ти си дебела свиня“.

Завиха по „Ню Енд роуд“, после по „Вейл ъф Хелт“. Или както я наричаха тук, „Вейл ъф Уелт“^[1]. Булевардът тънеше в сянката на високи дъбове. Домът на Карлтън беше величествен — масивна тухлена сграда от викторианската епоха с покрити с мъх сводове и куличка в готически стил. Два древни, обрулени от времето каменни демона гледаха мрачно от двете страни на портата.

Милс спря пред отварящите се с дистанционно управление врати от ковано желязо, представи се по домофонната уредба, монтирана в тухлената стена, за да го допуснат да вкара колата си по късата чакълеста алея сред дебели американски борове.

— Остави ме аз да говоря — предупреди той, докато изключваше двигателя.

— Началник?

— Не искам да прецакаш бъдещето ми с поведението си.

— Не разбирам.

— Напротив, много добре разбираш.

Фокс слезе и се огледа. В двойния гараж имаше беемве и мерцедес. През един прозорец се виждаха картини с позлатени рамки в една от стаите. Този израз на благополучие не беше просто впечатляващ, потискащ бе. Карлтън със сигурност не се беше сдобил с всичко това само от депутатската си заплата. Тя бе направила съответната справка и знаеше, че е роден в доста по-скромния Ромфорд. Баща му бил собственик на печатница. Карлтън използвал скромния си наследствен капитал за някои изкусни машинации на пазара за недвижима собственост и ценни книжа през осемдесетте. Съпругата му също притежаваше немалко наследство. Сега Карлтън живееше в тази разкошна къща, радваше се на добри политически връзки, дружеше с подходящи хора, посещаваше подходящи клубове и бе натрупал завидно богатство.

Тъстът на Карлтън беше директор в „Лойдс“, притежаваше голяма част от Бъркшир и имаше добри връзки, с които подпомагаше зет си на изборите. Ако консерваторите отново спечелят мнозинство, Карлтън щеше да е в челните редици. Имаше безупречна биография, здраво семейство. Бизнесът може да замре, пазарите на ценни книжа да ти донесат загуби, може да произлизах от средната класа, но когато си в зряла възраст, винаги можеш да извъртиш нещата в своя полза.

Карлтън ги чакаше на прага по пуловер и чехли и с чаша уиски в дясната ръка. От двете му страни бдеше по един каменен лъв, приличаше на китайски император. Фокс остана с впечатлението, че се колебае дали да се прави на добър домакин, или да играе ролята на сприхав провинциален благородник. Изглеждаше, сякаш всеки момент може да избухне.

Беше висок, сивата му коса стигаше до яката — една бохемска черта в иначе благородническия му вид. Имаше стройно тяло, гладки бузи без бръчки, яки ръце. Фокс оценяваше възрастта му някъде над четирийсетте.

— Значи ни намерихте без проблеми, а? — посрещна ги той, сякаш са го търсили из джунглите на Борнео, не в едно от малките лондонски предградия.

Милс придаде най-любезното си изражение.

— Аз съм главен инспектор Грег Милс. Това е инспектор Мадлен Фокс. Благодаря, че ни приехте.

Е, нямал е друг избор, помисли си Фокс. Но все пак...

— Заповядайте — покани ги домакинът.

Въведе ги в кабинета си, стая с тъмна ламперия и антикварни предмети. По стените висяха посредствени картини от деветнайсети век, една персийска котка си играеше с малка топка върху килима. Мебелите бяха от махагон и палисандър. Всичко в стаята лъхаше на древност и старо богатство. Като в роман на Агата Кристи.

— Седнете — покани ги Карлтън, но самият той предпочете да остане прав.

Опръ се небрежно на камината. Върху нея бяха наредени снимки в тежки сребърни рамки: официална вечеря в някакъв луксозен ресторант в компанията на Уилям Хейг и Джефри Арчър; семеен портрет с елегантно облечена жена, вероятно съпругата му, и красиво като принцеса момиче, вероятно дъщеря му; снимка на същото момиче, яхнало пони.

Милс се настани върху един тъмночервен диван, Фокс предпочете старо кресло с избеляла розова брокатена тапицерия, по-малко удобно, но по-подходящо за случая.

— Ще пиете ли чай? — попита домакинът.

„Бих предпочела уиски — помисли си Фокс — с много лед.“ Милс обаче взе решение и за двамата — отказа учтиво. Изглеждаше не по-малко смутен от Карлтън.

— Да поговорим за това бедно момиче, Кимбърли Мейсън — заговори домакинът, сякаш бяха от ръководството на реномиран клуб и обсъждаха поведението на някой млад член, който не си е плащал членския внос.

— Не точно „момиче“ — отбеляза Фокс. — Става дума за елитна проститутка, специализираща в садомазохизъм.

Милс я изгледа на кръв. Е, да върви по дяволите. Нямахше да се остави да я разиграват някакви уж изтънчени контета.

— Ужасно нещастие — продължи Карлтън.

— За нея да.

Карлтън се смути. Погледна Милс за подкрепа.

— Информираха ни, че сте имали известни връзки с това момиче — намеси се главният инспектор.

Карлтън отпи спокойно от уискито си. Движенията му бяха уверени.

— Вярно е — отвърна.

Успяваше да запази завидно самообладание, стараеше се да отговаря само на въпросите, които му задават; замълча и зачака Милс да продължи.

— Разбира се, ние не ви подозираме в никакви престъпни деяния — увери го инспекторът; тонът му раздразни Фокс, прииска ѝ се да го удари — но на този етап сме длъжни да проверим всяка възможност.

— Да, разбирам — каза Карлтън, после пак млъкна; явно многозначителното му мълчание оказваше ефекта си върху главния инспектор.

— Така че бихте ли ни разказали по-подробно за естеството на връзката си с госпожица Мейсън? — намеси се Фокс.

Карлтън не отговори пряко на въпроса ѝ; вместо това погледна Милс.

— Надявам се, разбирате, че това разследване заплашва да навреди на политическата ми кариера... и на брака ми.

— Ако не сте извършили нищо незаконно, мога да ви уверя, че ще се отнесем с крайна дискретност.

За пръв път, откакто се бяха срещнали, по лицето на Карлтън се изписа смущение.

— Много е неудобно... — Обърна се към Фокс: — Мислех, че ще доведете друг мъж.

Милс погледна колежката си.

— Инспектор Фокс е слушала неведнъж такива неща, сър.

— Имам предвид неудобно за мен, не за нея.

На Фокс ѝ писна.

— Разследваме убийство, господин Карлтън. Нямаме нито време, нито желание за излишни превземки. Искаме да заловим убиеца на Кимбърли Мейсън, преди да повтори престъплението си.

Карлтън се замисли.

— Разбира се. — Пое си дълбоко въздух. — Връзката ми с госпожица Мейсън започна преди около пет години. Тогава... посещавах... едно заведение, в което тя работеше.

— Това ще да е „Черната роза“.

— Правилно предположихте.

— Продължавайте, ако обичате — подкани го Милс.

— След като тя напусна, продължихме връзката си на лична, но професионална основа. Това е.

— Колко често се виждахте, сър? — попита Милс.

— Може би веднъж месечно.

— И какви услуги ви оказваше? — поинтересува се Фокс.

Карлтън я изгледа, сякаш му идеше да ѝ зашлеви шамар. Милс също. Може би въпросът ѝ бе прозвучал малко грубо.

— Както вече споменахте, тя беше проститутка и осигуряваше определени по-особени удоволствия. Затова ѝ плащах. Мисля, че личният живот на един мъж трябва да си остане точно такъв. Личен.

— Целта ни не е да правим морални оценки, сър — увери го Милс.

Фокс вдигна рамене. Нейната цел също не беше такава.

Поведението на Карлтън бе претърпяло коренна промяна. Въздържаното му отношение се беше сменило с едва прикрита враждебност.

— Защо продължихте да се виждате, след като е напуснала „Черната роза“? — попита Милс.

— Тя беше много способна в това, което вършеше.

— Пет години е дълъг период. Сигурно сте разстроен от случилото се.

— Да, разстроен съм.

— Имате ли представа кой може да я е убил?

— Не съм запознат с личния ѝ живот.

— Кога за последен път я видяхте жива?

— Миналия четвъртък. Имах час на обяд.

„Боже мой — помисли си Фокс. — Сякаш е имал час при зъболекаря. Малко работа по корените с белезници и без упойка.“

— Как ви се стори? — попита тя.

— В какъв смисъл?

— В сравнение с обичайното ѝ поведение.

— Не знам. Стори ми се малко...

— Разпъната?

— Разсеяна.

Милс се изкашля, за да привлече вниманието ѝ. Очевидно беше разтревожен, че не спазва инструкциите му и е взела разпита в свои ръце. Е, да върви по дяволите.

— През тези пет години не сте ли говорили за нищо друго, освен за споменатите услуги?

— Не.

— Доста странно.

Карлтън напълно забрави любезните обноски.

— Не желая да го обсъждам с вас.

Последва дълго мълчание. Ако разпитваха Гари Брадшоу, досега да си е казал всичко.

Карлтън се помести, светлината от прозореца огря и другата половина на лицето му и Фокс забеляза грозно жълтеникаво петно около лявото му око, остатък от стара синина. Доста голяма.

— Какво ви е на окото? — поинтересува се тя.

Той инстинктивно опипа бузата си.

— Паднах по стълбите. Ударих си главата и ми излезе синина. Това влиза ли ви в работата?

— Сигурно е било лошо падане.

— Да.

— Опасно нещо са това стълбите. Не трябва да се бърза. Както при разследванията. Иначе има голяма опасност да се подхлъзнеш.

Отново настана тишина.

— Някога опитвала ли е да ви изнудва? — попита след известно време Фокс.

Този въпрос също го изненада. Нужно му беше известно време да обмисли отговора.

— Кой? Кимбърли ли? Не, разбира се, че не.

— Защо не?

— Бяхме приятели.

Той веднага осъзна, че се е издал. Фокс се усмихна, за да му даде да разбере колко лесно се е хванал в клопката.

— Как може да сте били приятели, а да сте говорили само... — тя се направи, че търси точния цитат в бележника си — ... за „споменатите услуги“?

Карлтън се обърна към Милс:

— Това кръстосан разпит ли е? Трябва ли да повикам адвокатата си?

Милс поклати глава.

— В нищо не ви обвиняваме, сър.

— Оценяваме помощта ви — увери го Фокс. — Това е много сериозен случай.

— Знам. Кариерата и репутацията ми са застрашени.

— Имах чувството, че обсъждахме отнемането на човешки живот.

Карлтън вдигна вежди. Отново се обърна към Милс:

— Както ви уверих по телефона, господин главен инспектор, готов съм да съдействам, но смятам за недопустимо да ме разпитват така в собствения ми дом. Пак ви питам, трябва ли да повикам адвокатата си?

— Уверявам ви, че не е необходимо.

Карлтън погледна часовника си. Времето напредваше.

— Наистина не мисля, че мога да ви помогна повече от това. Действията ми може да са били неразумни, дори може би неморални в известна степен, но в никакъв случай не са незаконни и смятам начина, по който ме разпитвате в дома ми, за недопустим.

Настъпи мълчание. Големият часовник в коридора удари четири и половина. Карлтън отново погледна демонстративно часовника си.

— Имате ли други въпроси? Чака ме работа, а довечера трябва да водя жена си и дъщеря си на вечеря.

Завидно хладнокръвие.

— Не, това е всичко — каза Милс; стана. — Благодаря за вниманието.

— Мисля, че ви оказах всякакво възможно съдействие.

— За което сме ви благодарни.

На Фокс ѝ прекипяваше. Тук имаше нещо гнило.

— Още един въпрос. Къде бяхте в събота срещу неделя между полунощ и шест часа?

— С жена ми бяхме на вечеря със заместник главния секретар на опозицията. Прибрахме се около дванайсет и половина и веднага си легнахме.

— Жена ви може ли да го потвърди?

Карлтън застина.

— Няма да е необходимо — притече се на помощ Милс.
Карлтън ги изпрати до външната врата. Обърна се към Милс:
— Съжалявам, че не мога да ви помогна повече. Надявам се да заловите извършителя на това ужасяващо престъпление.
— Със сигурност ще го заловим — отбеляза Фокс.
Хвърли бегъл поглед на Карлтън.
В очите му се четеше истински страх.
Милс не проговори, докато не излязоха на „Норт Енд уей“.
— Какво, по дяволите, си мислеше, че правиш — изсъска накрая.
— Той крие нещо.
— Кенет изрично ни предупреди да пипаме внимателно. Ти се държеше, сякаш е обикновен престъпник.
— Той лъжеше.
— Разбира се, че ще лъже. Иска да прикрие връзката си.
— Знае нещо.
Милс вдигна рамене:
— Не вярвам.
— Лъжеше ни в очите.
— Виж, знам само, че Кенет ни подхвърли запалена бомба. Ако продължаваш в този дух, можеш да забравиш за повишение. Точно с такова поведение се провалят кариери. Нетактичността ти ще те провали, Мадлен.

Фокс се замисли над думите му за известно време. Тя и без това вече се беше издигнала в йерархията повече, отколкото бе очаквала. Засега предразсъдъците на другите бяха работили добре в нейна полза. Знаеше, че възходът ѝ се дължи не на това, че е умна, прилежна, работлива и пробивна. А защото бе умна, прилежна, работлива и пробивна *жена*. Началниците ѝ я поддържаха, защото така повишаваха собствения си имидж. Можеха да я посочат и да кажат: „Ето, при нас няма предразсъдъци срещу жените“. В един момент обаче предразсъдъците срещу жените щяха да се проявят: „Политиката е за мъже“. Мислеха си го, въпреки че никой не го казваше гласно. „Нетактичността ти ще те провали, Мадлен.“

Милс извади цигара, запали. Засмука дима като човек, който дълго време е бил лишаван от това удоволствие.

— Не се тревожи — каза — ако те уволнят, винаги можеш да отидеш в пожарната. Там имат нужда от корави мъже и жени като теб.

— Благодаря.

— Жалко ще бъде. Не си лошо ченге.

Тя прие думите му за комплимент. Макар и казан с половин уста и не навреме.

[1] Игра на думи: *Vale of Health* — „Долината на здравето“; *Vale of Wealth* — „Долината на богатството“ (англ.). — Б.пр. ↑

27.

Карлтън ги изпрати с поглед от прозореца на кабинета си; стискаше с все сила чашата, ледът потраваше от треперенето на ръката му.

„Малко ти остава, Джими. Те са по петите ти. Тази кучка има очи като котка, нищо не пропуска. Вижда в тъмното. Вижда в душата ти.“

Той бе очаквал всичко това да се случи рано или късно. Сякаш си заровил труп в градината. Ако на първата седмица никой не го намери, си мислиш, че никога няма да го открият. Че на никого няма да му хрумне да копае.

„Само че рано или късно всичко излиза наяве, Джими. Всичко. Цената, разбира се, е висока и ти ще я платиш.“

Той си представи за момент как стои гол и унижен, загубен в мрака, на студа. Изведнъж го облива светлина, чува удивен възглас от стотици хиляди гърла. „Ето те на показ, приятелю. Всички те виждат. Гол пред света, всичките ти пороци и тъмни страсти са изложени за публиката. Разкриха те.“

Загледа светлините на един прелитащ самолет, долови далечно бръмчене. Колко съдби са затворени в този метален пашкул, толкова крехък като неговия живот. Заслуша тържественото тиктакане на големия часовник, обхвана го паника. „Времето ти изтича, Джими.“

Представи си Кимбърли, разпъната, стенеща от перверзно удоволствие под капещия восък, спомни си удоволствието да стои гол до масата и да я гледа. Свещен и зловещ спомен от мрачното му минало. Нямахше място в този свят, но Карлтън не можеше да го прогони.

— Какво искаше полицията?

Той се извърна рязко, опита да скрие изненадата си. Луиза. Бродеше из къщата като призрак, появяваше се неочаквано, сякаш е минала през стената.

— Питаха за едно момиче, което работеше в екипа ми. Миналата седмица я намерили убитата.

Луиза го изгледа изпитателно със същите тези жестоки очи, които не преставаха да го плашат.

— Това какво общо има с теб?

— Просто рутинна проверка. Питаха за приятелите ѝ и така нататък. Не можах да им помогна много.

— Не са ли могли да изберат по-подходящо време?

— Предполагам, че са отчаяни. Говорих с тях веднага щом научих, че се е случило, обадих се на един приятел, Роджър Кенет. Чак сега идват. Нали ги знаеш. Напълно безполезни са.

Луиза прехапа устни. Дали подозираше нещо?

Тя излезе от стаята, понесе се като привидение по коридора към кухнята.

Карлтън си наля нова чаша „Бушмилс“. Напоследък пиеше повечко, но само колкото да намали напрежението, не да се напие и да започне да бръцолеви каквото не трябва.

Надяваше се това да свърши по-скоро, независимо в чия полза. Нямаше да издържи така дълго.

28.

Болницата „Уайтингтън“

Болниците винаги ѝ напомняха за боледуването на баща ѝ; миризмата на дезинфектанти и преварена храна неизменно я караше да мисли за нещастие и смърт. Аутопсиите не ѝ правеха никакво впечатление, те бяха част от работата. Тук обаче, в коридорите на болницата, тя си спомняше последните месеци на баща си.

Брадшоу я фиксира още щом влезе в интензивното. Вратът му беше превързан, под очите му имаше тъмни петна. Беше прикачен към кардиографски монитор и на системи.

— Здравейте, господин Брадшоу.

— Кучка — изхриптя той.

Гласът му едва се чуваше. Сигурно бе увредил гласните си струни.

Фокс въздъхна и се приближи до леглото. Чудеше се дали чувството за вина го е подтикнало към тази отчаяна стъпка. Може би следващата беше самопризнанието.

Отчаяна надежда, защото разследването тъпчеше вече на едно място. Бяха разлепили призови към евентуални свидетели из Хайгей, бяха пуснали съобщение в Интернет, обява по „Краймуоч“. Гари Брадшоу оставаше главният заподозрян.

— Виж какво ми причини — изсъска той.

— Не съм го причинила аз, господин Брадшоу. Вие си го направихте. Ще ми кажете ли защо?

— Майната ти. Заради теб си загубих... скапаната работа.

— Съжалявам.

— Не, не съжаляваш. — От ъгълчетата на устата му се процеждаше слюнка, дъхът му вонеше на лошо. — Изобщо... не ти пука. Сигурен съм, че даже... ти е кеф.

Говоренето му причиняваше болка, можеше да произнесе само няколко думи наведнъж.

— Защо ще се радвам, че сте си загубили работата?

— Това е... част от... играта, нали? Като не можахте да ме опандизите за... Кимбърли, изпратихте... проклетата телевизия и вестниците пред... апартамента ми... за да ми провалите... живота.

— Не е по наша вина, не сме имали такава цел. Не можем да контролираме медиите, въпреки че нямаше да е зле.

— От самото начало... нямате никакви... доказателства срещу мен... тъпа крава... такава. Аз бях изкупителната... жертва.

Горкият нещастник вече бълнуваше.

— Ако смятате, че съм нарушила правомощията си, господин Брадшоу, можете да се оплачете на началника ми.

— Загубих си работата — продължи той, без да й обръща внимание. — Казаха, че не било... заради това... но си е точно така. Така или иначе... в службата никой... не искаше да говори с мен. Всички ме гледаха, сякаш... съм Джак... Изкормвача.

— Господин Брадшоу, срещу вас не е възбудено съдебно преследване. Ако това, което казвате, е вярно, можете да съдите работодателя си за незаконно уволнение.

— Да, сигурно — едва промълви Брадшоу. Погледна една кана с вода до леглото. — Бихте ли... ми сипали... малко?

Тя му наля в една пластмасова чашка. Той отпи една глътка, после с голяма точност я изплю в лицето ѝ. Фокс остави чашата на масичката до леглото и извади кърпичка от чантата си. Внимателно избърса лицето си.

— Жалко, че се държите така.

Тя погледна сакото си. Докато се върне в управлението, петното на яката щеше да засъхне. Обърна се да си ходи.

— Намерихте ли... онзи... другия?

Трудно е да се държиш учтиво с човек, който току-що ти се е изплюл в лицето, въпреки това тя попита:

— Кой друг?

— Онзи баровец... с когото ходеше.

Тя се обърна.

— Кой, мислите, е дал парите... за голямата къща и дрехите... и за скъпата кола? Тя... беше прост... делови посредник. Нищо... не печелеше. Или си мислите... че парите са дошли... от Френското маце?

— Откъдето и да са дошли, няма писмени документи.

Брадшоу се ухили злобно.

— Нещастници... драйфа ми се от вас.

Тя си тръгна, дрехите ѝ воняха на слюнката му. Нямахте да се измирише цял ден. Може би трябваше да го съжалява.

Но не ѝ беше жал.

29.

Кингстън, Съри

Високите дървета хвърляха дебела сянка, птичките пееха в топлия летен следобед. Фокс и Ник Кроуфорд вървяха в края на шествието към църквата. Шепата опечалени изчакаха смирено спускането на полирания ковчег от орехово дърво в гроба и краткото надгробно слово на свещеника.

Странно събиране, помисли си Фокс: Джордж Мейсън и жена му гледаха с широко отворени от недоумение очи Лайла Махмуд, Рей Прат и останалите от компанията им. Раянън Стръдуик също бе тук, все още бършеше сълзите си с намачкани на топка мокри хартиени кърпички; странно как гримът ѝ оставаше непокътнат. Всички тези хора бяха познавали или обичали една друга Кимбърли Мейсън, не тази, която изпращаха в майката земя.

— Ходила си при Брадшоу? — прошепна Ник.

— Все още твърди, че е невинен.

— Жалко, че не успя да се самоубие.

— Може би. Все още не мога да го разбера.

— Тези неща винаги са трудни за разбиране, нали, шефке? Ако не получим самопризнания, може би никога няма да разберем какво точно е станало.

— Има ли значение, Ник?

— Аз искам да науча какво е станало. Заради тях.

Джордж Мейсън и жена му бяха обърнали гръб на гроба и с помощта на познати се придвижваха бавно към паркинга. Въпреки ръста си Джордж Мейсън изглеждаше съсипан, стопен, уязвим като дете.

— Може би тогава ще могат да спят спокойно.

— Никога няма да спят спокойно — отбеляза Фокс. — Искаш ли да пийнем по нещо?

Той кимна.

— Какво ще кажеш за „Кралската глава“?

— В седем.

Ник се отдалечи. Искаше да остане с Джордж и Джийн, да сподели скръбта им. Немного характерна дейност за полицай, но да си връзка с роднините на жертвата, се отразява доста тежко на нервите. В един момент започваш да ги чувстваш прекалено близки.

„Хендън роуд“

Тя се задържа повече от предвиденото в службата и когато най-накрая се добра до „Кралската глава“, той вече беше там на халба „Карлинг“. Тя остави една десетлирова банкнота на бара и поръча джин с тоник за себе си и още една бира за Ник.

Огледа се. Стейси седеше на края на бара с още двама униформени полицаи. До сутринта мълвата за срещата ѝ с Ник щеше да се носи из цялото управление. Нямаше как да го избегне. Малко клюки по отношение на половия ѝ живот нямаше да навредят чак толкова, стига двамата да не пристигнат заедно на сутрешния брифинг. Независимо какво ще стане оттук нататък, одумките щяха да продължат с пълна сила.

— Как се справяш? — попита тя.

— Честно ли искаш да ти отговоря?

Тя вдигна рамене.

— Защо не?

— Малко ми е трудно.

— Милси ти направи мечешка услуга, няма спор.

— Мисля, че искаше да ме отстрани от разследването.

— Може би те е избрал за свръзка с роднините заради големия ти опит с хора.

Той се усмихна.

— Не мисля. Смята ме за селянин. Или е расист. Няма значение. Трябва да приема нещата такива, каквито са, не смяташ ли?

— Искам само да ти кажа, Ник, че не ме е грижа за цвета на кожата ти и в никакъв случай не те смятам за недодялан селяк.

— Ти не, шефке, но някои от момчетата ме гледат като извънземен. — Премина на провинциален диалект: — На село не се занимаваме с връзване и бичуване, имай го предвид.

— Научих, че си работил по случая „Фред Уест“.

— Просто помагах в изкопаването на няколко трупа и в надписването на кокалите.

Той поръча по още едно питие. В ъгъла свиреше уредба, някой беше избрал диск на Бой Джордж. „Наистина ли искаш да ми причиниш болка“ — странно съвпадение с темата на разговора им.

— Най-странният случай, по който съм работил, беше веднага след като ме направиха детектив; разпределиха ме в Барнстапъл. Още първата работна седмица ме пратиха с шефа ми в една близка ферма да разследваме подозрителен смъртен случай. Обесване.

— Самоубийство ли беше?

— Ами отначало не успяхме да определим. Изглеждаше съвсем нормално, както много хора го правят на някое дърво или на гредите в обора. Някакъв съсед го забелязал да виси от лопатата на малък багер. Беше обесен в седнало положение. Не ме питай как го е постигнал, целият беше във въжета и вериги, много сложен случай. Около врата си имаше примка и пешкир за омекотяване. Изглеждаше, сякаш не е имал намерение да умира.

— Как се е обесил?

— Имаше пластмасова тръба, закрепена с тиксо за лоста на багера. За другия ѝ край беше завързал дръжка от метла, точно върху нея беше седнал. Можел е да вдига или сваля лопатата на багера само като променя натиска върху дървото. Опасното беше, че колкото повече се вдига багерът, толкова по-стегната е ставала примката.

— Добре, стана ми ясно. Защо го е направил?

— Ами шефът предположи, че е с цел полово възбуждане.

— Възбуждане значи.

Той кимна.

— Как беше облечен.

Ник се усмихна.

— Не, не е това, което си мислиш. Единственото гумено, което носеше, бяха ботушите. Бяхме в пълно недоумение, но всичко ни се изясни, когато намерихме дневника му. Беше пълен с любовни стихотворения. Посветени на селскостопанските му машини. Най-вече на багера. Истинска откачалка. Пишеше, че искал да се възнесе с Херкулес (така наричаше багера), да се възнесе с Херкулес на седмото небе, където никой нямало да може да ги раздели.

— Май е постигнал желанието си.

— Всъщност не. Багера го купи някакъв фермер от Таунтън, а той е погребан в Барнстапъл.

— Искан да се изразя поетично.

— Всъщност оттогава не чета поезия.

— Е, поне е добра история за мемоарите ти. Кога се пенсионираш?

— Странно, през цялата седмица, докато наблюдавах как Джордж се опитва да разбере нещо, в което може би никой от нас не може да открие логика, все си спомнях за този случай. Той си мисли, че го е правила за сексуално удоволствие, че дъщеря му не е била наред, сякаш е била саката или де да знам какво? Но може би изобщо не е така. Алчност, ревност, това го разбираме, но никога няма да разберем фантазиите на другите. Не го е правила само за сексуално удоволствие, както комарджията не залага само заради парите.

— Имаш ли предположение за убиеца?

Той поклати глава.

— Не, но Гари Брадшоу ми изглежда прекалено очевидна възможност, за да е той. Убийствата от ревност са за нормалните хора. Ако изобщо има такива.

— Все пак някакви предположения?

Той поклати глава; допи халбата си.

— А ти, шефке?

— Мисля, че грешиш. Погледни фактите: знаем, че убиецът я е разпънал в мазето, за да ни заблуди, за да го замаскира като престъпление по време на полов акт. Значи, който и да го е направил, или ни мисли за идиоти, или не познава много добре света на Кимбърли Мейсън.

— Точно като Гари Брадшоу.

— Имал е мотив и възможност. А защо е този опит за самоубийство? Може би от чувство за вина?

Ник се намръщи, замълча.

— Май не си убеден.

— Просто не ми се връзва, шефке. Така ми подсказва интуицията. Разбира се, никой няма да го приеме за доказателство.

Мъж с интуиция, помисли си тя. Накъде отива светът?

— Като дете — продължи той — ме хванаха да крада шоколадчета от местната сладкарница. За пръв път ми беше, а ме

пипнаха с по два марса във всеки джоб. С мен имаше още двама приятели. Занимавах се със същото от месеци, но като ме хвана, онзи стар нещастник ме обвини за всичко, което беше изчезнало от магазина му.

— Мислиш, че Гари Брадшоу е просто детето, което са хванали да бърка в бонбоните, така ли?

— Само предчувствие. Но както казваш, и в двата случая не разполагаме с доказателства.

— Не, знам, Ник. Има мотив, възможност, предишно престъпление, няма алиби. Почти сме го пипнали. — Тя погледна часовника си. — Трябва да вървя.

— До утре, шефке.

Тя очакваше да се опита да я сваля. Това беше златният му шанс и той го пропусна. Не беше сигурна дали се чувства обидена или не. Преметна чантичката си през рамо и взе куфарчето си.

— Цяла нощ ли ще стоиш тук? — попита.

— Ако си тръгнем заедно, ще ни разнесат по цялото управление.

Той кимна към Стейси, която само се правеше на заета с изключително важен разговор с колегите си; всъщност ги наблюдаваше с най-голямо внимание.

— Доскоро, Ник.

Навън все още бе топло, миришеше леко на нафта. Слънцето обагреше небето в тъмнорозово — цветът на пушена съомга. Предстоеше й още една самотна нощ. Ник Кроуфорд щеше да е добро разнообразие в монотонния професионален живот, но не пожела да я покани; пък и тя не знаеше дали щеше да приеме. Може би не. Откакто се помнеше, бе разделяла професията от личния си живот. В нейното положение това беше единственото разумно нещо.

Чудеше се дали някой ден няма да съжалява.

Хампстед

По тавана пробягваха сенки, силуети на призраци, дървото пред прозореца сякаш опитваше да сграбчи стройното тяло на уличната лампа с дългите си костеливи пръсти.

Ето я и нощта.

През деня беше лесно да се преструва, да забрави лъжите, но след залез призраците излизаха от скривалищата си и от леглото си той чуваше крясъците на мъртвите.

Луиза се притисна до него, той усети топлината на тялото ѝ, допира на пръстите ѝ сред космите на гърдите му, хлъзгавата материя на нощницата ѝ. Той я целуна и се обърна на другата страна.

— Лека нощ — промърмори с надеждата тя да се откаже.

Тя обаче не се предаваше лесно, прокара ръка по корема му, към слабините му. Целуна го, топлият ѝ дъх погали врата му.

— Уморен съм — оплака се той.

Беше напрегнат, имаше странно усещане, сякаш в корема му пълзят паяци.

Тя потръпна. Обърна му гръб.

Той почувства едновременно срам и облекчение.

„Какво ми става? — запита се. — Защо не мога да се задоволя с това, което имам?“ Страстта не му даваше мира като необходимост да вземе наркотик. Беше развил зависимост като мръсните отрепки, които спят по подлезите и входовете. Разумът сякаш го напускаше през нощта, страстта заплашваше да го унищожи.

Не копнееше просто за секс (ако беше това, може би щеше да се пребори с демона на страстта). Не това бе наркотикът, който го подлудяваше. Жадуваше за опиянението от адреналина, който изпълваше вените му само в тайния му, въображаем свят.

Той затвори очи и си представи Кимбърли Мейсън. Дори само мисълта за нея го успокояваше, макар че вече не можеше да докосне плътта ѝ.

30.

Гилфърд, Съри

Кери и Стивън си бяха купили къща в едно селце в околностите на Гилфърд. Беше само за пощенска картичка. В градината отпред цъфтяха рози и невени; каменната ограда бе покрита с бръшлян. На отсрещната страна на улицата имаше стара норманска църква. Единственото, което нарушаваше тази селска идилия, бе черният „Ягуар“ на Стивън под един дървен сайвант, преустроен като гараж.

Кери, възбудена като малко дете на Коледа, я посрещна на входната врата и веднага ѝ показа цялото „имение“: двете малки спални, кухничката, ръждясалата чугунена вана и миришещата на мухъл и котки всекидневна на долния етаж. Все пак имаше голям напредък след мизерния апартамент в Чингфърд с шумния почитател на реге от горния етаж и ирландския пияница, който я биеше винаги щом получеше заплатата.

Коридорът и кухнята бяха натъпкани с кашони. Стивън беше наел малък камион и отишъл с двама приятели да си пренесе нещата от апартамента във Фулам; Дейзи играеше с кукла Барби в другата стая върху тясна ивица от килима, останала като по чудо незатрупана от багаж. Кери трябваше да разопакова. Вместо това седеше върху един преобърнат сандък сред стари вестници и прахоляк, мечтаеше за бъдещия семеен живот и се чудеше (през смях и сълзи) дали е взела най-правилното решение.

Фокс направи две чаши чай и ги занесе в хола върху един поднос заедно с чинийка шоколадови бисквити. Остави ги на пода и седна на дървената стълба до приятелката си.

Кери отпи от чая.

— Мъничка е, нали? — отбеляза, сякаш беше прочела мислите на Фокс. — Като куклена къща.

Дяволски скъпа куклена къща, помисли си Фокс.

— Хубава е — каза.

— Само две седмици до големия ден — съобщи задъхано Кери.

Горката. Така бе оглупяла от любов, че говореше само със заучени клишета. Какви неща прави щастieto!

— *А ти* кога ще си намериш някое добро момче?

„Ама че покровителствено държане — помисли си Фокс. — Още не се е оженила, а се загрижила за *мен*. Мисли си, че е получила всичко от живота, та може да урежда вече и този на приятелките си. Някои жени си мислят, че като имат дом, съпруг и деца, са постигнали върховното щастие. Праволинейни, както се изказа Йън; сякаш животът е толкова лесен.“

„Дали да не зарежа работата си като Кери? Не. И все пак да си полицай и да разследваш убийства не е най-големият възможен успех в живота. Поне така се надявам.“

— Да си намеря ли? Говориш, сякаш съм разгонена котка.

— Просто искам да си щастлива.

— Кое те кара да мислиш, че не съм?...

... „*Кучко*.“

Кери не отговори, отново потъна в размисли върху собствения си живот.

Какво всъщност е щастие? Нещо като дим. Обгръща те от време на време, но когато опиташ да го хванеш, ръката ти остава празна. Щастieto е въпрос на късмет, като лотарията. Или си късметлия, или не. Някоя вечер се връщаш вкъщи и намираш бележка на изтривалката: „Вашият билет спечели...“.

Сигурно така ставаше, защото много хора като нея нямаха представа къде да намерят щастieto. Хората блуждаят като топки за боулинг, мятат се между стремежи и желания. Поне засега животът ѝ течеше по такъв начин. Този на Кери — също. Тя обаче беше извадила късмет; и ето я сега щастлива.

„Кери — прииска ѝ се да попита — колко ще продължи всичко това? Колко време ще мине, преди той да намери първата си любовница, преди да ти писне да сменяш пелени и да гледаш през прозореца с бебе в скута, докато животът тече около теб, а ти постепенно се побъркваш?“

Фокс обаче не го каза.

Нищо подобно, защото Кери ѝ беше приятелка и тя я обичаше, защото Кери бе успяла да задържи в шепата си поне за малко частица

от дима на щастието и Фокс искаше да ѝ даде възможност, макар и за миг да усети измамния му аромат.

31.

Полицейски участък „Холмс роуд“, Кентиш Таун

Седеше в Помещение за разпити 2 в участъка на „Холмс роуд“, пушеше и изтръскваше цигарата в една празна пластмасова чашка. Беше около трийсетте, хубав мъж, добре облечен — носеше черно кожено яке, панталони с ръб и тъмна риза. Работеше като компютърен специалист, имаше магазинче на главната улица в Кентиш Таун.

Фокс го огледа през стъклото на вратата — изглеждаше нервен, постоянно потъркваше чело с кокалчетата на пръстите си, сякаш имаше мигрена. Всичко в поведението му показваше, че е виновен. Което беше странно, защото никой нямаше намерение да му предявява каквито и да било обвинения. Възможно е той може би щеше да е основният им свидетел в разследването на смъртта на Кимбърли Мейсън.

Фокс влезе, Ти Джей я последва. Тя се представи, седна, включи касетофона и започна обичайните формалности.

— Бихте ли ни казали името си? — попита най-накрая.

— Стоун. Питър Реймънд Стоун.

— Къде живеете, господин Стоун?

— „Бъроус кърт“ седемнайсет Б в Айлингтън.

— Благодаря, че се отзовахте, господин Стоун. Решили сте, че може би имате информация, която ще ни помогне в разследването на смъртта на Кимбърли Мейсън в събота, двамайсет и седми юни.

Господи, изглеждаше, сякаш са го хванали на местопрестъплението. „Гузна съвест — помисли си Фокс. — Е, каквото и да си извършил, друже, стига да не е убийство, не ме интересува.“

— Възможно е — каза той — може да съм забелязал мъжа, който пречука онази курва.

— Имате предвид Кимбърли Джулия Мейсън — поясни Фокс заради записа.

— Ако се казва така.

Ръцете му трепереха. Той облиза устни.

— Ами целите сме в слух — подкани го Ти Джей.

Двамата мъже като че още от пръв поглед не се харесаха.

Странно, защото Стоун и Ти Джей толкова си приличаха, че можеха да бъдат братя. За бога, дори ходеха еднакво облечени.

— Бях при онази жена, дето живее на отсрещната страна на улицата.

— Как се казва, господин Стоун?

— Черил. Черил Дейвис. — Той отново потърка чело. — Госпожа. Госпожа Черил Дейвис.

— Разбирам.

— Съпругът ѝ е търговски агент. Много често ходи в Манчестър. Затова не се обадох веднага, разбирате ли? Ако бях дошъл по-рано, щеше да се наложи да обяснявам къде съм бил и какво съм правил.

— И на кого слагате рога — добави Ти Джей.

Стоун го изгледа свирепо:

— Това няма значение.

— Интересува ни само онова, което сте видели, господин Стоун, не личният ви живот — успокои го Фокс.

— Е, това сега няма значение. Съпругът ѝ вече знае всичко, нали?

Ти Джей надраска нещо в бележника си, изцъка с език.

— Това не ми даваше спокойствие — продължи Стоун. — Не можех да спя.

— Похвално — отбеляза Ти Джей.

— Вижте, тя ме накара. Черил. Тя ме накара да не казвам нищо.

„За бога — помисли си Фокс. — Не ми стигат убийците, ами трябва да слушам и оправданията на свидетелите.“

— Защо просто не ни разкажете какво се случи?

— Тъкмо излизах от апартамента на Черил в неделя сутринта...

— По кое време беше това?

— Не знам. Около шест, предполагам. Тъкмо започваше да се развиделява. Обикновено не оставах през нощта. Тя не искаше някой съсед да ме види. Сигурно този път сме заспали.

— Явно сте имали тежка нощ — отбеляза Ти Джей.

Стоун не му обърна внимание.

— Винаги оставям колата си на съседната улица. Знаех за... как ѝ беше името? Славата ѝ се носеше из целия квартал. Минах пред

къщата ѝ и го видях да излиза.

— Да излиза от къщата ли? — попита с надежда Фокс.

Стоун поклати глава.

— Просто излезе на улицата от двора.

Фокс не коментира. Всеки адвокат с малко повече опит щеше да направи на пух и прах тези показания.

— Как изглеждаше?

— Висок, доколкото мога да преценя. Със светла коса. Добре облечен. *Много* добре облечен за този ранен час.

Фокс погледна Ти Джей. Стоун току-що бе описал Гари Брадшоу. Колкото се може по-скоро щяха да организират очна ставка, за да го потвърдят.

— Видяхте ли къде отива? — попита Ти Джей.

Стоун поклати глава.

— Качи се в колата си и отпътува.

— Каква кола?

— Не си спомням.

— Не забелязахте ли номера му?

— Да бе, и на колко километра е колата. Не, разбира се, че не. Не ми направи впечатление, докато не чух по новините, че са я пречукали.

— Можете ли да разпознаете този човек, ако го видите? — попита Фокс.

— Предполагам. Не знам. Не го огледах много внимателно. Просто ми беше любопитно. Нали знаете, при тая жена ходеха истински откачалки, така твърдеше Черил.

Интересно. Трябваше да проверят показанията на Черил.

— Съвсем нормален изглеждаше — продължи Стоун — но личеше, че е направил нещо нередно.

— По какво личеше?

Стоун се изсмя:

— По това време на деня само млекарите и хора като мен се разкарват по улиците.

Е, толкова с чувството за вина. Външно може да изглеждат, че се разкайват, а всъщност дори се гордеят със себе си.

— Пък и гледаше по такъв начин...

— По какъв начин?

— Сякаш е направил нещо нередно.

— Познавате това чувство доста добре, а? — попита Ти Джей.
Двуличник. Изведнъж му се приискало да се прави на господин Непорочния.

Стоун не отговори.

— Защо мислите, че сте видели точно убиеца на Кимбърли Мейсън?

— Ами така пишеше във вестниците. Черил казва, че я намерили в понеделник сутринта, но вие твърдите, че била убита един-два дни по-рано. — Той вдигна рамене. — Просто се опитвам да помогна.

— Да. И наистина ни помогнахте много, господин Стоун.

Това явно го успокои.

— Разпитът приключен в четири и петнайсет.

Фокс изключи касетофона. Стоун се изправи.

— Вие не сте обикновени ченгета, нали? От Скотланд ярд сте.

— Не, ние сме от Отдела за особено тежки престъпления на „Хендън роуд“ — поясни Ти Джей. — Кажете го отдел „Убийства“.

— Ясно. Е, да знаете, че съпругът на Черил ме търси под дърво и камък. Ако ме намерите с пръснат череп в някоя тъмна уличка, да знаете, че той е убиецът.

Тъфнъл парк

Гари Брадшоу живееше в тристаен апартамент в Тъфнъл парк. Отвън се виждаше сателитна антена, малкото дворче бе съвсем занемарено, пред вратата имаше черна кофа за боклук. Черният форд на Брадшоу беше паркиран на улицата.

Тя едва го позна. Не се беше бръснал от няколко дни, носеше бели шорти и мръснобяла фланелка с къс ръкав. Вонеше на алкохол.

Изгледа я, после Ти Джей.

— Какво, по дяволите, търсите тук?

— Искаме да поговорим с вас.

— Няма ли най-сетне да ме оставите на мира?

— Може ли да влезем?

— Имате ли заповед за арестуване?

— Просто искаме да поговорим, господин Брадшоу. Може да го направим тук, може в участъка.

Той се подвоуми, после им направи път. Фокс и Ти Джей влязоха и го последваха в хола. Тя за пръв път посещаваше жилището на Гари Брадшоу; изглеждаше точно каквото си го бе представяла. Имаше черен разтегателен диван, немска стереоуредба, сигурно всичко беше на изплащане. Гари вероятно обичаше да впечатлява приятелите и гаджетата си, макар и да живееше в такъв обикновен квартал.

С това обаче вече бе свършено. Фокс сбърчи нос — вонята на тютюн и пот не се издържаше. Подът бе покрит с кутии от бира, мръсни дрехи и празни кутии от цигари, пепелниците преливаха. Под масичката за кафе се виждаше отворена кутия с полумухлясали останки от пица. Телевизорът работеше, звукът беше увеличен докрай. Даваха някакъв австралийски сериал.

— Може ли да го изключим? — попита Ти Джей.

— Гледам.

— Вече не.

Ти Джей взе дистанционното и изключи телевизора.

— Никога не се отказвате, а? Това е полицейски произвол.

— Господин Брадшоу, защо се върнахте у Кимбърли Мейсън в неделя сутринта?

Всичко беше блъф, но той веднага омекна. Раменете му се свиха, отпусна се тежко на дивана.

Ти Джей я погледна доволно. Този човек изобщо не ставаше за лъжец.

— Вижте, Гари, имаме показания от свидетел, който ви е видял да излизате от дома на Кимбърли Мейсън около шест часа в неделя сутринта.

Е, не беше сигурно, помисли си Фокс. Не се знаеше дали Стоун ще разпознае Брадшоу на очната ставка. Брадшоу обаче така или иначе веднага си призна.

— Не съм влизал — промълви. — Искях само да поговорим.

Пак това „искях само да поговорим“. За втори път го изобличаваха в лъжа.

— Колко пъти се връщате на местопрестъплението, господин Брадшоу?

— Не трябваше да го правя. Но още не се бях успокоил.

— Ще ни кажете ли какво точно стана?

— Нищо не е ставало. Почуках на вратата, тя не ми отвори, това е. Самата истина.

— Нямахте да ни я кажете, ако не ви бяхме разкрили — отбеляза Ти Джей.

— Не знам. Не знам!

— Какво не знаете?

— Защо се върнах. Просто бях... полудял.

— За да почистите следите си ли се върнахте?

— Нищо не съм искал да почиствам!

„Лъжеш — помисли си Фокс. — Изчакал си я да се прибере, до два, три часа, после си влязъл с ключа и си я убил. След това си я проснал в собствената ѝ стая за изтезания и си заличил следите. Когато си си тръгвал, Стоун те е забелязал. Но ти още не можеш да се примириш с онова, което си извършил. Искат ти се да вярваш на собствените си лъжи.“

— Не съм ѝ причинил нищо лошо — проплака той.

Ти Джей я погледна.

— Гари Брадшоу — започна Фокс — арестувам ви за убийството на Кимбърли Джулия Мейсън...

Докато му четеше правата, той седеше неподвижно на дивана, хванал глава с ръце. През цялото време повтаряше: „Не мога да повярвам, не мога...“. Фокс също не можеше да разбере поведението на някои хора. Бе видяла обаче предостатъчно трупове, за да знае какви невъзможни жестокости може да извърши човек и въпреки това до последно да живее с надеждата, че ще му се размине. Измислят всякакви глупави лъжи, дори успяват да си придадат искрено изненадан вид, когато най-накрая бъдат заловени.

Горкият Гари, горкият малък Гари. Изобщо не е искал да я наранява. Това беше истината.

32.

Отдел за особено тежки престъпления, „Хендън роуд“

— Добре ли мина денят?

Фокс вдигна поглед. Беше Ник Кроуфорд.

— Отлично.

— Арестувала си Гари Брадшоу.

— Имаме свидетел, който твърди, че го е видял да излиза от къщата на жертвата в шест часа сутринта в неделя.

— Той призна ли?

Фокс поклати глава.

— Просто промени за пореден път показанията си. Без съмнение ще се придържа към тази история, докато отново не го изобличим в лъжа.

— Значи през цялото време си била права, шефке.

Тя си спомни разговора им в „Кралската глава“, когато Ник се правеше на адвокат на дявола.

— Да видим първо какво ще реши съдът.

Той се замисли:

— Осем часът е.

Осем часът. Господи, още малко, и щеше да се пренесе да живее в този проклет кабинет. Погледна през прозореца, лятната вечер се спускаше над Лондон, жълтеникавите слънчеви лъчи се процеждаха през смога. Ако не завърши работата по документите тук, трябваше да продължи у дома. Дом — един гардероб с дрехи и баня, нищо повече.

— Отивам отсреща на пица. Ще дойдеш ли с мен, шефке?

„Защо не? Ако се върна вкъщи, ще съм на чай и препечени филийки и ще заспя още преди късните новини.“

— Ако обещаеш да не ми викаш „шефке“.

Отидоха в пицарията на една пряка от „Кралската глава“. Седнаха на една от двете пластмасови маси. Зад тях някакво хлапе с фланелка на „Лос Анджелис Лейкърс“ играеше баскетбол на електронен автомат, шумът от играта почти заглушаваше радио „Капитал“, което гърмеше откъм касата.

Фокс допи кока-колата си и започна да обира втвърдените парченца кашкавал от картонената кутия. Говориха за незначителни неща, за музика, за ядене, за клюките от службата, но Ник изглеждаше разсеян. Накрая изплю камъчето:

— Ти Джей мисли, че има нещо гнило.

— Така ли?

Тя намери парче шунка в ъгъла на кутията, измъкна го от скривалището му и го лапна.

— Има много предположения за Сивия.

„Сивия“ бе кодовото название на Карлтън.

— Нищо чудно.

— Сега, като всичко свърши, можеш ли да ни кажеш кой е всъщност?

— Знаеш много добре, че не мога, Ник.

И така, сега се налагаше да пази гърба на Карлтън. Както бе казал Милс обаче, нещата са такива, каквито са.

Ник се намръщи, но не каза нищо. Момчето с фланелката на „Лейкърс“ удари играта с юмрук и си тръгна.

— Не мога да повярвам как човек може да заложи целия си живот на карта заради секса — отбеляза Фокс.

Ник се усмихна, смачка празната кутия от кока-кола и я остави в кутията от пицата.

— Чела ли си някога Платон?

— Честно да си призная, не. Повече си падам по Джон Гришам.

— Платон казва, че животът е като да се возиш на колесница, теглена от два коня. Единият е кротък, това е духът, другият е буен, необуздан, това е либидото. Кочияшът е разумът. Според Платон целият живот е една непрекъсната борба за надмощие между кочияша и буйния кон.

— Ник, тревожа се за теб. Да не би преди лягане да четеш Салман Рушди и Стивън Хоукинс?

Той се усмихна скромно:

— Учил съм класическа литература в Оксфорд.

— И след това си постъпил в полицията?

— Логичен избор на кариера за един добре образован чернокож.

— Не се шегувай.

— Мислех да стана юрист, но предпочетох полицията.

— Много мъдро решение. Колко време ти беше нужно, за да го вземеш?

Той вдигна рамене.

— Прецених шансовете си, финанси, научна кариера, реших, че ще умра от скука.

— Как го приеха родителите ти?

— Баща ми е от Ямайка, играеше ляв защитник за „Екстър“. Каквото и да излезе от мен, щеше да е по-добро.

— Необичайна биография, Ник.

— За чернокож ли?

— За когото и да било.

— И ти не си от най-нормалните, шефке... Мадлен — добави, след като си спомни, че не са в службата. — Може ли един личен въпрос?

— Зависи колко личен.

— Какво те привлече в тази професия?

— Искам да избавя света от злото.

— След това. Какво очакваш от живота?

„Какво искам от живота? Ама че разговор за пицария във вторник вечер.“

— О, нали знаеш, съвсем обикновени неща. Червено ферари. Десет деца. Мир за всички на земята.

Той поклати глава:

— Не вярвам да си много щастлива, ако настъпи пълен мир и благоденствие.

— Може би поне на Коледа.

— Също не си те представям с десет деца.

— Е, нали знаеш, женски неща. Биологически часовник и такива глупости. — Тя вдигна рамене. — Не знам. Искам да съм щастлива. Но нямам представа как да го постигна. Ами ти?

— Просто искам да преживея поредния ден, без да ме хванат.

— Без да те хванат?

— Не си ли се чувствала така? — Той се засмя и прокара ръка през гъстата си къдрава коса. — Няма значение. Не ми обръщай внимание. Пих прекалено много кока-кола. Не трябваше да ти го казвам. Достатъчно е да пийна малко повече кола, и вече не знам какво говоря. Не ми обръщай внимание.

— Всички си имаме тайни, предполагам.

— Може ли още един личен въпрос?

Започваше да става опасно. Е, винаги можеше да излъже.

— Давай.

— Имаш ли си гадже?

Тя си пое дълбоко въздух:

— Не.

— Защо? Такава хубава жена...

— Не съм срещнала подходящ мъж.

— Да не си обратна, а?

Той се изсмя, но въпросът му звучеше напълно сериозно.

Тя преброи наум до десет, както навремето я беше учил баща ѝ. „Този твой необуздан характер, Мадлен. Някой ден ще ти създаде много ядове.“

— Това ли било? Като не се пускам на всеки в службата, решавате, че съм лесбийка, така ли?

— Съжалявам, не исках да те засегна. Извинявай.

Тя погледна демонстративно часовника си, но всъщност единственото, което виждаше, бе Ник Кроуфорд, прострян на пода с нож в гърба.

— Трябва да вървя.

— Шефке, наистина не исках да те засегна.

— Не съм се засегнала — излъга тя и си тръгна.

Хампстед

Карлтън седеше в леглото и се правеше, че чете. Предната година го бяха предложили за наградата „Букър“ и се чувстваше задължен към издателството. Луиза седеше пред тоалетката и грижливо втриваше крем в кожата на лицето си. За момент очите им се срещнаха в огледалото. Той се усмихна леко, тя остана сериозна; Карлтън знаеше какво ще последва.

— Какво става, Джеймс? — попита тя.

— Какво имаш предвид?

— Не ме лъжи.

Той извърна поглед:

— Всичко е наред.

Лъжата нямаше да мине, разбира се, но трябваше да опита.

Луиза стана и се приближи до леглото. Какво ли смяташе да прави? О, не, разкопча си пенъоара. Прииска му се да потъне в земята. Пенъоарът се свлече на пода.

Тя коленичи и го целуна по устата, измърка като гладно коте. Той стисна книгата. Малко късно да се опитва да отбележи докъде е стигнал. Може би не му беше сега времето.

„Направи нещо“ — помисли си. Стисна едната ѝ гърда; Луиза изстена по съвсем необичаен за нея начин. „Хванаха те натясно, Джим. Трябва да си изиграеш ролята.“

Жена му не беше търсила много често физически контакт с него, напоследък обаче, точно когато умът му бе зает с други неща, в нея сякаш се бяха възбудили неподозирани преди това страсти. Може би целият този секс беше по-скоро израз на желание да го притежава, отколкото на полово влечение, предположи той и тази мисъл го потисна.

„За бога. Никога не се опитвай да отгатнеш мислите на жената, с която имаш намерение да правиш любов.“ Всъщност никога не си беше падал по прекалено силните страсти. Тя заопипва под завивките. Нямаше да открие много там, но нека поработи. С повече труд можеше и да постигне нещо. Добрият стар Джим.

Луиза изстена от удоволствие, той почувства срамните ѝ косми до бедрото си. Не се беше държала така от деня на сватбата им. „За бога, Лу, защо?“

Каква бъркотия. Пускаш дявола под одъра и докато се усетиш, той вече те е оседлал, кара те да препускаш гол по улиците.

ЧАСТ ТРЕТА

*Ако гледаш прекалено дълго в една пропаст,
и тя започва да те гледа.*

Ницше

33.

Камдън Таун

Сива, задушна лятна утрин — мъгливото небе висеше над Камдън като мъртвешко покривало. Джеймс Карлтън спря на улицата; отдалеч забеляза жълтия „Корвет“ с необичайна регистрация: „ТВЪРД1“. Прииска му се да се върне в колата си и да потегли назад към Хампстед, но не можеше да го направи — трябваше да уреди нещата веднъж завинаги.

Тръгна покрай канала, стъпките му проехтяха по бетона. Водата изглеждаше гъста и тъмна като нефт, само един люляк внасяше нещо цветно в общата сивота. От другата страна на канала се виждаше стара лодка, боята на кабината се беше олющила почти напълно от дългогодишното занемаряване. По металния железопътен мост затрака влак.

Карлтън огледа алеята, поколеба се. Имаше малко минувачи, вероятно тръгнали рано на пазар. Изведнъж му прилоша. Как се беше стигнало дотук?

И тогава го забеляза, седнал на една пейка на около петдесет метра от железопътния мост. Карлтън забърза по алеята, провери дали не го наблюдават, седна на другия край на пейката и кръстоса крака.

Другият мъж поклати тъжно глава:

— Да знаеш само как ти личи.

— За какво говорите?

Карлтън се обърна и го погледна. Събеседникът му приличаше на бивш професионален боксьор, косата му бе изрусена и подстригана късо, прическа, която би отивала на доста по-млад мъж. Носеше черно яке и дънки, на лявата му китка блестеше златен „Ролекс“. Това бе втората или третата им среща. Карлтън не си спомняше при предишните да му е изглеждал толкова недоद्याлан.

— Няма значение. — Другият поклати глава и отново насочи вниманието си към вестника. — Искал си да ме видиш. За какво?

— Изникна един проблем. Казаха ми, че можеш да ми помогнеш. Другият се усмихна загадъчно.

— Хората се сецат за мен само когато им изникнат проблеми. През останалото време са прекалено заети.

„Типичен подлец — помисли си Карлтън. — Ако не ги държиш изкъсо, ти се качват на главата. Все ти предлагат услугите си, а като изпаднеш в затруднение, веднага се възползват от слабостта ти.“

— Ще ми помогнеш ли или не?

Другият остави вестника на пейката и въздъхна.

— Зависи какво искаш да направя. По-добре разкажи всичко от самото начало.

Карлтън си пое дълбоко въздух, вонята от канала подразни носа му. Или може би не беше от канала — може би животът му се разпадаше и тази миризма на гнило идваше оттам.

34.

Литъл Ришмур, Глостършир

Бе горещ августовски ден, големи бели облаци се носеха над равнините като летящи планини от бита сметана, живописна гледка като в картина на Джон Констейбъл. Лимузината ги остави на покрития с чакъл паркинг, в основата на възвишение, напомнящо на Фокс — древна надгробна могила. Нагоре се извиваше тревясала пътека, камбанарията на старата църква се издигаше като наблюдателна кула над изпъстрените с лупина и макове поля и шепата каменни къщи на селото. Камбаните на църквата бяха отмервали времето за жителите на Литъл Ришмур в продължение на почти осем века.

Преди да слезе от лимузината, Фокс бързо погледна в огледаното. Косата ѝ бе стегната в консервативна прическа, носеше малко повече грим от обикновеното, но ефектът не беше лош. Доста по-неловко се чувстваше заради дългата рокля, която ѝ бе избрала Кери. Сив сатен, имаше чувството, че се влачи няколко метра зад нея. Да я видят само Ти Джей или Милси, щяха да я обсъждат с години.

Шофьорът ѝ отвори вратата и тя слезе. Бързо огледа паркинга: беемвета, ягуари, два мерцедеса. Май не ѝ беше тука мястото.

Наоколо се чуваше оживена глъчка и смях, останалите гости се бяха скупчили в основата на хълма в очакване на младоженците. Тя ги огледа с вид на познавач: нагиздени млади мъже с прически от скъпо платени фризьори и малки диамантени обеци на ушите; съпругите им, обсипани с бижута, с шити по поръчка рокли. Тук гол гръб, там изрязано деколте. Голямо представление.

Фокс помогна на булката да слезе от колата. Кери и Стивън явно си падаха по средновековната традиция. Кери носеше бляскава сатенена рокля с цвят на слонова кост и сребърна диадема с аметисти, косата ѝ бе сплетена на две плитки.

Фокс опита да я окуражи с най-убедителната си усмивка:

— Страхотно изглеждаш.

Приличаше на красавица от селски панаир.

По желание на младоженците нямаше да има тържествено влизане в църквата, вместо това двамата се запътиха бавно нагоре по пътеката, последвани от стотината гости като на парад. Отпред вървяха облечени като монаси мъже с факли, следвани от свирачи с гайди. Изкачването бе стръмно, особено за такъв горещ ден, Фокс плувна в пот. Бащата на Стивън поспря, за да си поеме дъх.

Страхотни снимки за семейния албум щяха да излязат: бащата на младоженеца на ръба на инфаркта, проснат пред покрит с мъх надгробен камък, кумът, коленичил до него, опитва да го съживи.

Мрачната норманска църква бе осветена с бледи свещи. Гайдарите засвириха стара келтска народна песен. Фокс спря пред олтара редом с Кери и Стивън; гостите бавно се намъкнаха вътре. Някои от приятелите на Стивън бяха облечени с рединготи. Впечатляващо. Почти бе очаквала да дойдат по тениски. Жените бяха натруфени като празнични торти... доста едрогърди празнични торти.

Тя се огледа и с изненада установи, че един от мъжете се опитва да привлече вниманието ѝ. Беше доста младолик, със зелени очи, които сякаш светеха в полумрака. Изглеждаше безупречно в черния си костюм и ръчно рисуваната копринена вратовръзка. Половинката му беше твърде млада за него, със стегнати гърди и бързи движения като пърхаща птичка. Носеше яркорозови дрехи. Смешно.

Той се усмихна. Имаше хубави зъби, истинска примамка за жените. Сигурно беше уелсец.

За изненада на Фокс службата протече по доста обичаен начин, ако не броим рецитацията на стихове от Браунинг и на някакъв средновековен испански поет, чието име никога не беше чувала. На Кери ѝ бе хрумнала щурата идея да направи Дейзи шаферка, бебето се разпищя на средата на церемонията и трябваше да бъде изнесено навън. Една от другите шаферки, тригодишната племенничка на Стивън, пък подмокри гащите по време на венчаването, наложи се Фокс да я изведе, така че в края на краищата изпусна най-важната част от церемонията.

Въпреки тези малки неуредици Фокс остана очарована, радваше се, че Кери най-после е намерила мъж с порядъчно държане и добра

работа, не някой, който да я бие до посиняване всеки път, когато се напие или когато „Тотнъм“ загубят на свой терен.

35.

Бащата на Стивън имаше пари, много пари; очевидно беше. Само богатите могат да си позволят да живеят като Беатрикс Потър. Живееше със съпругата си в къща със сламен покрив, чийто ремонт и поддръжка явно възлизаха на баснословна сума. Имаха собствено езеро с живи патици, а преустроената конюшня даваше подслон на петстотин коня, всичките затворени в двигателя на червения „Мерцедес 500 SEL“. Малък оазис на старата английска романтика.

Приемът се състоя в градината, обширна ливада, която не би посрамила и уредника на „Уембли“. Върху малка сцена свиреше малък оркестър; ако можеше да ги чуе, Джон Ленън би се преобърнал в гроба си.

Както беше очаквала, малко лица ѝ бяха познати. Родителите на Кери изглеждаха сащисани; баща ѝ мълчеше като ням, под провисналата му гуша се подаваха рунтави косми, които прояденият от молци костюм, пазен само за специални случаи, не успяваше да скрие. Тук беше и братът на Кери, онзи, който веднъж опита да изнасили Фокс в кухнята им, мислейки, че си пада по миризма на пот и немити зъби.

Фокс си пое дълбоко въздух и се запъти към един келнер, разнасящ чаши с шампанско; изпитваше нужда от малко алкохол за кураж. Беше се подготвила за празни приказки с приятелките на Кери, но явно никоя не се беше появила. Една била в болница, друга се преселила в Индия. Кери бе изгубила още много в годините си на зависимост от наркотици и живот с ненормалници.

Фокс си проправи път към булката, която сякаш бе решила да заличи спомените за отминалите времена с алкохол. Беше хванала натясно келнера и изпразваше чаша след чаша, като дете, което граби бонбони с шепи, преди някой да му вземе кутията.

— По-спокойно — предупреди я Фокс. — Преди всичко не е добре за бебето. Освен това цялата вечер още е пред теб.

— Господи, колко напрегнато беше.

— Според мен всичко мина както трябва. От теб се искаше само да кажеш „да“. Не вярвам да си се затруднила.

Кери я изгледа сърдито, но не коментира.

— Всички ме зяпат. Чувствам се като експонат в музей.

И това да ти го каже жена със средновековна диадема на главата.

— Какво мислиш за службата?

— Идеална беше.

— Всичко сами сме го измислили. Стивън много си пада по средновековните церемонии.

— Личи си.

Фокс вдигна поглед и забеляза мъжа със зелените очи, когото бе видяла в църквата. Стоеше до момичето с розовата рокля и гледаше към тях.

— Кой е този? — попита Фокс.

— Не знам. Може би приятел на Стивън. Харесва ли ти?

— Като гледам, вече си има компания.

— Я, май идва насам. Хайде да те оставям.

„Кучка.“

— Здравейте.

— Здравейте.

— Нося ви чаша шампанско.

Той ѝ подаде питието. Изглеждаше смутен и това някак си ѝ се стори трогателно. Толкова младолик беше. В никакъв случай не можеше да е толкова млад, колкото изглеждаше.

Тя пое чашата.

— Благодаря.

— Казвам се Родни Ашкрофт. Приятел съм на Стивън. Наричат ме Аш.

— Аз съм Мадлен Фокс. Съученичка на Кери.

— Ако питате мен, мисля, че не сте добър избор за шаферка.

Той замълча, явно я чакаше да попита защо.

— Защо?

— Защото всички гледаха вас вместо булката. Поне аз.

— Да. Забелязах.

— Не можех да откъсна очи от вас... Какво мислите за сватбата?

— Много беше... средновековна.

— Ако кумът не произнесе хубава реч, разпъваме го на кръст. — Той се наведе към нея. — А когато младоженците излизат от черквата, ги пръскаме с вряло олио вместо с конфети. Наистина сте много хубава.

Каза всичко на един дъх и тя за малко да пропусне съществената част. Той говореше като опитен детектив — смесваше отделни теми, за да обърка заподозрения. Можеше да изглежда уверен или смутен, зависи как ще го погледнеш. Фокс обаче все си мислеше за младата му спътница. Кимна към розовото същество:

— Това там приятелката ви ли е?

Той се усмихна за пръв път, откакто се бяха заговорили:

— Сестра ми. Наистина. Още няма шестнайсет. За кого ме мислите? За Казанова?

— Наистина изглежда малко малка за вас.

— Да, за съжаление.

Той се нацупи.

Фокс се усмихна на шегата му. Може би сватбата нямаше да мине толкова зле, колкото се беше опасявала. Поне бяха доста далеч от Лондон и ако той не направи нещо много отвратително до края на тържеството, да повърне върху празничната торта например, тази вечер можеше да има по-интересни преживявания; поне веднъж малко да полудува.

— И така, Мадлен. С какво се занимавате?

Тя се подвоуми. Винаги бе мразила този въпрос.

— Специалист по системи за охрана.

— Интересно звучи — излъга той.

— Всъщност не е. Да поговорим по-добре за вас.

Сложиха ги в различни краища на празничната трапеза и Фокс бе принудена да води безсмислени разговори с едно полупияно двайсет и две годишно момиче, което работело като счетоводителка в рекламния отдел на някаква радиостанция, и с един шейсет и няколко годишен приятел на бащата на Стивън, който ѝ произнесе дълга реч за унищожаването на горите.

След края на официалната част, когато започнаха танците, двамата отново се събраха и тя му позволи да я подкупва с шампанско до края на вечерта.

И така, след като младоженците отпътуваха с лимузината си и двамата с Аш останаха хванати за ръце сред развеселените сватбари, тя го попита дали би искал да я придружи до хотела за още едно питие. Кабриолетът му „Сааб“ бе една от „играчките“ за големи момчета, които бе видяла пред църквата. Когато седна до него, тя си даде сметка, че дори не знае какво работи. Имаше хубава кола — дано да не е наркотьрговец. Не искаше нищо да разваля хубавата сватба.

36.

Провинциалните хотелчета все още пазят духа на средновековните странноприемници: леката миризма на мухъл, масивните легла, тежките завеси над прозорците с гледка към пустия селски площад. В стаята имаше всичко необходимо за създаването на малко уют — гардероб от имитация на махагон, пластмасова ваза с цветя върху нощната масичка, нощна лампа с абажур с ресни.

— Е, не е „Савой“ — оправда се Фокс — това е най-доброто, което може да се намери тук.

Той затвори вратата и запали една от нощните лампи. Стомахът ѝ се сви. Щеше да ѝ е за пръв път от престрелката с Ламбът. Доста дълга почивка между питиетата, както се казва. Прекалено дълга. Тя изведнъж се почувства неловко, затова остана права и започна нервно да разтрива ръце, сякаш ѝ е студено. Чудеше се как ли ще реагира той, като види белега от куршума на дясната ѝ гърда. Дали щеше да закрие очи и да избяга? Или да вдигне някой кръст и да започне да рецитира заклинания срещу вампири? Мили боже. Чувстваше се като изрод.

Бяха като борци, които се изучават внимателно, обикаляйки в кръг, чакайки противникът да направи грешно движение. Той изглеждаше не по-малко нервен от нея. Първият път винаги е труден.

Той я целуна, без да бърза, нежно. Отпуснаха се върху леглото, то се залюля заплашително.

— Скърца ли? — пошепна той.

— Нямам представа.

— Нали ги знаеш хотелите. Стените са като от картон.

Фокс отмести косата от лицето му, но тя пак закри челото му.

Той я целуна отново, страстна целувка, която ѝ се стори, че трае цяла вечност. Тя започна да разкопчава ризата му. Кожата на гърдите му беше гладка, без косми, с изящно оформени мускули като на млад спортист. Толкова ѝ беше хубаво да почувства отново присъствието на мъж. Почти година бе минала от последния път; тя не си падаше по случайните връзки.

Той опита да разкопчае роклята ѝ, не успя, ципът захвапа връвчицата на гърба.

— Остави на мен — прошепна тя.

— Съжалявам, никога не съм се справял с възлите.

Тя развърза връвчицата, разкопча ципа, смъкна роклята от раменете си. По дяволите, все едно да се измъкваш от водолазен костюм. Най-последно тежката дреха се свлече с леко шумолене на пода.

Тя понечи да съблече ризата му. Той се засмя: беше забравила вратовръзката и имаше опасност да го удуши. Той я смъкна и тогава нещо накара Фокс да вдигне ръце над главата си върху възглавницата. Той явно прочете мислите ѝ. Уви ръцете ѝ с вратовръзката, стегна ги, после ги върза за месинговата табла на леглото.

Цялото ѝ тяло сякаш се изпълни с адреналин, зави ѝ се свят. Сърцето ѝ затуптя лудо, едва си поемаше въздух.

Сега лежеше безпомощно върху леглото, само по бельо. Той прокара нежно ръка по тялото ѝ. Какво ли щеше да направи, като стигне до белега? Май не го забеляза.

Така ли се беше чувствала Кимбърли Мейсън? Самото чувство, че си под пълната власт на другия, я е възбуждало повече от допира, повече от самия полов акт. „Аз не мога да определям какво ще стане, това е най-висшата форма на егоизъм в любовта: не мога да давам, мога само да получавам, единственият ми избор е оргазъм или разочарование.“

Почувства как пръстите му се пъхат под бикините ѝ, как устните му се допират до гърдите ѝ. Съвсем незащитна във властта на красив непознат. Не може да има по-добър секс. Непозната в провинциален хотел; репутацията ѝ в столицата щеше да остане неопетнена.

Събуди се от леко потропване на вратата; изплува от дълбините на тъмен, безпаметен сън. Седна в леглото, сърцето ѝ се разтуптя силно, отначало нямаше представа къде се намира. Изведнъж се сети за вечерта, погледна възглавницата до себе си, за голяма своя изненада установи, че си е тръгнал.

Под лампата до леглото имаше бележка.

На вратата отново се потропа.

— Един момент.

Тя скочи от леглото. Голяма грешка. Изведнъж ѝ прилоша, усети невероятна слабост. Господи, какъв махмурлук! Извади широка фланелка от огромния си куфар и я навлече. Беше на Саймън.

Отпред пишеше: „Лондонски маратон 1993“; стигаше ѝ почти до коленете.

Тя дръпна пердетата. Очите я заболяха от светлината. По паважа на улицата прозвуча тропане на копита. Някакви ненормалници бяха тръгнали на лов за лисици, какво друго ще правят в тази дълбока провинция в този нечовешки час в неделя сутринта?

Тя отвори. Беше камериерката. Момичето внесе голям поднос и го остави на масата в средата на стаята. Препечени филийки, кафе, някаква чиния, покрита със сребърен похлупак.

— Пържена закуска — обясни. — Кренвирши, бекон, домати, кървавица, две пържени яйца.

На Фокс започна да ѝ се повдига.

— Благодаря.

Момичето излезе, затвори вратата.

Фокс вдигна бележката от нощната масичка.

Скъпа Мадлен. Извинявай, че те напускам толкова рано. Тази сутрин съм на мач по ръग्би в Лондон. Така и не ми каза телефона си. Моля те, обади ми се. Аш. П. П. Ще запазиш ли вратовръзката за следващия път?

Отдолу имаше телефонен номер и рисунка на усмихнато лице. Постепенно всичко започна да ѝ се намества в мозъка.

— Да не си полудял? — попита на глас.

Погледна леглото. Коприената му вратовръзка все още стоеше завързана за пречките на таблата. Мили боже! Тя му бе позволила — беше го *насърчила* — да завърже ръцете ѝ. Какво си мислеше? Почти не го познаваше. Можеше да е сериен убиец. Можеше да ѝ пререже гърлото. Можеше да ѝ направи дете. Какво всъщност бе поела снощи (освен около две бутилки шампанско)?

Тя смачка бележката и я хвърли в кошчето, след това изпи кафето, облече се и си тръгна, без да докосва закуската. Има неща,

които даже извратена разгонена стара мома от Лондон не може да понесе. Кървавицата е едно от тях.

37.

Уорчестър парк, Съри

През последните няколко седмици Джини се беше пооправила, бе преодоляла началния шок от изневярата и сега се разхождаше сърдита, готова да избухне и постоянно заета с някакви дреболии. Фокс за пръв път виждаше сестра си в такова състояние и не знаеше как да се отнася с нея. Джини постоянно сновеше из къщата, оправяше безупречно нагласените възглавнички на дивана, събираше играчките на децата, подреждаше кухнята, постоянно си намираще занимания.

— Как мина сватбата?

„Ами нали знаеш. Песнопения, шампанско и малко твърд секс за завършек.“

— Много добре.

— Нещастна глупачка — изсъска Джини, докато прибираше тостера в един шкаф. — И тя ще се опари.

— Ами ти? Как си?

— Отлично.

— А децата как... го приемат?

— Как го приемат ли? Ами засега още не съм им казала, че баща им е лъжлив, похотлив негодник. В книгите пише, че това може да ги травмира. Затова ще ги оставя да се досетят сами, когато пораснат.

— Не това имах предвид.

Джини събра остатъците от закуската — празно бурканче от мармалад, черупки от яйца, корички от препечен хляб — и ги изхвърли в кошчето. Прибра го в шкафа под умивалника и затръшна вратата.

— Децата са много добре. Аз съм добре. Времето е хубаво. Всичко е като по мед и масло. Стига се притеснява за мен, Мади.

— Добре. Добре.

Джини избухна в сълзи.

Джини се ядоса, че си е изпуснала нервите пред по-малката си сестра. Измисли някакво извинение, че трябвало да води децата при

баба им, и изтика Фокс навън.

— Недей да губиш надежда — заръча Фокс, преди да влезе в колата си.

Джини я изгледа кисело, със сълзи на очи.

— Бракът е прекалено важно нещо, за да се отказваш толкова лесно — настоя Фокс.

— Не ме поучавай. Говори ги тия на Йън. Не аз провалих брака ни, а той.

— Той още те обича, Джини.

— Не, не ме обича — възрази тя бавно, сякаш обясняваше правилата за движение на малко дете. — Ако ме обичаше, нямаше да се чука с други жени.

— Веднъж е сгрешил.

— Два пъти, ако правилно съм разбрала. Веднъж в стаята за отдих, когато останали на работа до късно, и веднъж в колата му след някаква делова вечеря.

— Толкова си подходате.

— Подхождахме си. Минало време. — Джини я прегърна бързо и малко грубо. — Благодаря, че се отби. Благодаря, че ме изслуша.

И бързо се шмугна в къщата, за да не я видят съседите, че плаче.

Докато караше, Фокс се зачуди защо проваленият брак на сестра ѝ я тревожи толкова. Може би защото докато на света имаше хора като Йън и Джини, тя виждаше надежда за собственото си бъдеще, надежда да започне нормален живот. Сега, когато те се разделиха, това вече не беше сигурно.

Мади Фокс, мислеше си тя, винаги е била малко странна, но все пак имаше шанс да се оправи и да влезе в релси. Щом Йън и Джини не успяха да се справят, какво оставаше за нея? Тя бе боготворила брака им, сякаш наистина съществуваше рай на земята и те живееха в него.

Сега обаче виждаше, че няма рай, че всичко е лъжа, че светът е пропаднал, обитаван само от хора като Кимбърли Мейсън и други загубени души без надежда и без смисъл в живота, хора, които се ръководят само от тъмните си страсти.

38.

Хампстед

Закусваха в посланото с плочи вътрешно дворче. Джеймс Карлтън чоплеше замислено пържени яйца, до чинията му стоеше последният брой на „Обзървър“; жена му пиеше кафе и бавно прелистваше приложението към вестника. В мраморния пясъчник под огромната бреза в дъното на градината се боричкаха и цвърчаха врабчета. Това бе царството на жена му — градината. Всичко беше изпиано до последна подробност: подредените в правилни редове петунии като почетна стража пред каменната ограда; равномерно окосената трева, за която всяка седмица идваше градинар, сякаш подрязвана стръкче по стръкче с гребенче и ножичка — всичко отразяваше естествения стремеж към съвършенство на типичната англичанка. Под египетската черница се мъдреше беседка (идеално място за влюбени, което никой досега не беше ползвал), на дървото имаше дори къщичка за катерички, пред която всеки ден се оставяха орехи. „Трябва да направим чешмичка за зверчетата — помисли си Карлтън. — Да не ревнуват от врабчетата.“

— Как е главоболът? — стресна го неочаквано Луиза.

— Главобол ли?

Спогледаха се, сякаш бяха същества от различни планети.

— Главоболието — повтори бавно тя, сякаш говореше на дете, и той се досети, че може би предния ден е споменал, че го боли глава, за оправдание.

— По-добре е — отговори и отмести поглед.

Луиза го изненадваше. Винаги си беше мислил, че ще му вдигне скандал, ако го заподозре в изневяра. Вместо това обаче тя продължаваше да приема лъжите му. Засега. Сякаш и тя смяташе, че това е правилният начин. Като дете тя искаше да вярва в собствените си заблуди, както и в неговите лъжи. В живота е като в политиката: лъжата не е лъжа, ако не те хванат. Историята се пише от победителите. Зависи само как ще се стекат обстоятелствата.

Така че той просто трябваше да продължава в същия дух. Ако нещата отново тръгнат нормално, тя щеше да му прости.

— Досега била ли съм добра съпруга?

— Мили боже. Що за въпрос? — придаде си разпален вид той.
— Разбира се. Какво, по дяволите, те кара да се съмняваш?

Тя се изсмя тъжно, прозвуча като счупване на стъкло.

— Винаги съм си мислила, че съм добра съпруга. Знаеш ли, много се гордея с теб. Никога не съм искала толкова високо положение в обществото. Сигурно съм се разглезила. Но винаги съм била добра съпруга, нали? Официалните приеми. Благотворителните балове. Предизборните кампании. Била ли съм ти полезна?

— Как можеш да си помислиш друго?

— Просто, нали знаеш, Даяна вече е голяма, а ние сме в най-плодотворните си години, нали? Татко винаги е казвал, че ти знаеш какво искаш от живота и го постигаш.

„Татко мислел така. Татко не е толкова умен, колкото го мислех. Но аз винаги съм бил добър актьор, нали? Целият ми живот е една игра, една преструвка. Само че сега се налага да прикривам и смъртните си грехове, не просто да увеличавам състоянието си.“

— Знам, че нещо не е наред, Джеймс. Нямам представа какво. Пък и, струва ми се, не искам да знам. Няма да понеса обаче, ако открия, че ми изневеряваш.

Ето това беше, черно на бяло. Точно както бе очаквал.

Не му хрумна никакъв отговор; след известно време Луиза отново съсредоточи вниманието си върху цветното приложение към „Обзървър“. Карлтън загледа една катеричка, която подскачаше по окосената ливада. Идеше му да застреля проклетия звяр, да види как наоколо се разхвърчават козина и кръв просто за удовлетворение, за да знае, че и друг нещастник страда колкото него.

Само това му беше в главата. За нищо друго не можеше да мисли; всяка разумна мисъл се бе изпарила от мозъка му. Сега чувстваше само вина и страх, сякаш в душата му се беше вселил демон, чиято единствена цел е да го изтезава.

Отдел за особено тежки престъпления, „Хендън роуд“

Фокс излезе от кабинета си и отиде в тоалетната да си измие ръцете. Стейси тъкмо се преобличаше в цивилни дрехи; погледна я в огледалото. Фокс много добре познаваше този поглед. Малко завист, малко злоба.

— Добре ли прекара почивните дни? — попита Фокс.

— Да, благодаря. А ти?

— Бях на една сватба в Глостършир.

„И правих малко извратен секс с напълно непознат мъж. Сигурно ще ти хареса, ако ти разкажа.“

— А ти какво прави?

— Нищо особено. Ходих на заведение с приятели.

Стейси закопча последното копче на блузата си; Фокс започна да разресва косата си.

— Чу ли за главен инспектор Милс, шефке?

— Какво за него?

— Скъсал с гаджето си. Чух, че си търсел ново.

— Не знаех. Как разбра?

— Тук всички сме детективи, шефке.

— Всички са *клюкарки*.

— Не бих имала нищо против, ако клюките са за мен и сержант Кроуфорд.

— Предполагам, че вече е зает.

— Така се говори. Знаеш ли какво, винаги бих го приютила в леглото си. Не че имам някакъв шанс. Чух, че предпочитал руси.

Боже, какъв намек. Стейси й хвърли съчастнически поглед в огледалото и излезе.

Фокс загледа отражението си. „Не е зле, но няма винаги да изглеждаш така, Мадлен. Забавлявай се, докато можеш. Дори само половината слухове за теб да бяха верни, животът ти щеше да е луд купон.“

Тя се замисли за Аш. Сега съжаляваше, че изхвърли номера му. Много недалновидно от нейна страна. Можеше да го поиска от Стивън и Кери, след като се върнат от медения месец. А може би не трябваше. Съвсем скоро щеше да изникне нов случай и екипът пак да заработи по шестнайсет часа на ден без седмична почивка. Нямаше да има време за мъже.

39.

Камдън Таун

Понякога, когато скиташе из Камдън, Фокс си представяше, че е попаднала на арабски сук или на някой далекоизточен пазар. Тесните сокаци, по които в миналото са превозвали каруци с въглища от „Риджънси канал“ към складовете във вътрешността на квартала, сега представляваха истински лабиринт от дюкянчета за източни аромати, индийска кухня, вносна африканска и азиатска мебел с продавачи от всички раси, говорещи на всякакви езици. От всяко магазинче гърмеше различна музика: нюейдж, хардрок, реге, арабски поп.

Камдън се беше превърнал в последно убежище за лондонските пънкове. От един Интернет клуб излязоха момче и момиче, хванати за ръце. И двамата бяха облечени в черно, носовете, ушите и устните им бяха осеяни с обеци, в косите им се преливаха оттенъци на розово и зелено, лицето на момичето бе боядисано в бяло като древногръцка гипсова маска. По якето на младежа и по окъсаните дънки на девойката дрънкаха синджири. Още един продукт на развнтено въображение.

Тя тръгна безцелно из пазарчето при входа на канала. Беше пълно с туристи, търсещи сувенири, антики и евтини бижута. Блъсна се в някого, обърна се да се извини и се намери лице в лице с последния си любовник.

— Аш!

Той се усмихна.

— Мади. Радвам се да те видя.

— Какво правиш тук? — Думите ѝ прозвучаха малко рязко, сякаш подозираше, че я е проследил.

— *Аз живея тук.* Ами ти?

Тя поклати глава.

— В Бейсуотър съм. Дойдох с метрото.

Двамата се загледаха един друг. Той носеше обикновени дрехи: стари дънки и разгърдена риза, не се беше бръснал, но въпреки това изглеждаше добре.

— Защо не ми се обади?

Беше оставил три или четири съобщения на телефонния ѝ секретар с молба да му се обади. Тя искаше да го направи, но в службата отново започнаха с дежурствата.

— Чукай и хвърляй. Така ли правиш с мъжете?

Усмивката му бе заразителна. Фокс не можа да му устои.

— Страхувах се да не забременееш. Как откри телефонния ми номер?

— Взех го от Стивън и Кери. Стивън каза, че само си губя времето.

— Сериозно?

— Мисли те за нещо като Ледената кралица.

— Много мило от негова страна — отбеляза кисело тя; „Мръсник“, каза си наум.

— Виж, за сватбата, съжалявам, че си тръгнах толкова рано. Поръчах ти закуска, преди да изляза. Добре ли беше?

— Щях да съм по-очарована, ако я беше платил.

— Права си. Длъжник съм ти. Какво ще кажеш за един обяд.

— Кога?

— Ами веднага. Знам едно хубаво местенце.

— Добре. Става.

Заведе я в един тайландски ресторант с мебели от тъмно тиково дърво и пъстри столове. Като пренесен директно от Банкок. Човек можеше да очаква да види замаяни от опиум хора по коридора към кухнята. Автентичността се нарушаваше от гласа на Жулио Иглесиас, който гърмеше от уредбата, и от келнерите, приличащи повече на италианци, отколкото на тайландци.

— Та как върви охранителната дейност? — попита той.

Господи. Не помнеше вече какво му е говорила. Това бе и основният проблем на „клиентите“ ѝ: не толкова да измислят правдоподобни лъжи, колкото да ги запомнят. Всяка измислица води след себе си други, множат се като мухи.

— Ами добре — отговори тя, опитвайки да не изпада в подробности. — Доста работа имам напоследък.

— Предполагам. Трябва да провериш апартамента ми. Напоследък разбиха жилищата на доста съседни.

„Мамка му. Каж ми просто, че си ченге, и всичко да свършва.“

— А ти с какво се занимаваш? — реши да смени темата тя.

Той вдигна рамене:

— Ти как смяташ?

Странен отговор.

— Нямам представа. — Тя се сети за бляскавата кола, за скъпите дрехи. — Наркотърговец.

Той сведе поглед към покривката. Супата им с лимон дойде. Настъпи дълго мълчание.

— Каж ми, че не съм права — помоли го тя.

— Защо, да нямаш проблеми с кокаина?

Тя за малко да се хване, но той не издържа и избухна в смях.

— Мръсник.

— Виж, не е голяма работа. И друг път съм излизал с полицаи. Само че никога с жени.

— Не е смешно. Как разбра?

— Кери ми каза. Добре я разпитах за теб.

— Защо?

— Интересувах се. Повече, отколкото ти за мен, предполагам.

Точно така си беше. Тя се позабавлява, след това се върна в Лондон, за да влезе отново в ролята си на любяща съпруга на незаменимия си „Хендън роуд“ номер две.

— Между другото занимавам се с продажба на фючърси.

— Това поне е законно.

— Да. — Той отпи от супата си. — Да не криеш някое гадже? Затова ли не ми се обади?

— Не, нямам гадже. Просто работя до късно. Имам проблеми с любовните връзки. Искан просто да ти направя услуга.

— Направи ми още една. Ела на вечеря.

— Чакай първо да свърши обядът. — Тя се облегна назад и избърса устни с дебелата ленена салфетка. — От утре застъпваме на обичайните дежурства. Ако започнем разследване, ще се наложи да работим по цял ден със съвсем малко почивка. Така ще продължи две седмици.

— Значи намествах половия си живот около трупове.

— Нямам полов живот.

Той се усмихна невинно.

— Значи съм се появил точно навреме.

— Не е толкова просто.

— Още щом те видях, разбрах, че не се занимаваш с охранителна дейност.

— Каква мислеше, че съм?

— Честно ли да ти кажа?

— Честно.

— Помислих, че си възпитателка в детска градина.

— Не приличам на възпитателка в детска градина — обиди се тя; той отново се засмя.

— Напротив, приличаш. Изглеждаш някак си чувствителна и уязвима.

Това беше уловка. Нямаше да се хване.

— Всъщност не — поправи се той, като видя изражението ѝ. — Стори ми се груба и със силен характер, невероятно красива. Така по-добре ли е?

— Не.

— Е, разкажи ми тогава за работата си.

И тя му разказа. Повечето, за което говори, бе скучна, еднообразна работа — без преследвания с коли, без престрелки, без неочаквани развръзки, без изненади. Тя прекарваше повечето време в помещенията за разпити или по домовете на хората в безкрайни разговори. Работата ѝ се състоеше просто в събирането на улики заедно с останалите от екипа, и то по съвсем законен ред, така че Главната прокуратура да може да възбуди дело в девет — до дванайсетмесечен срок. Нищо че съдебната система беше тромава и неефективна. Важното бе, че тя си върши добре работата.

— И я обичаш?

— Да, обичам я. Посветила съм ѝ целия си живот.

— Все още настоявам да дойдеш на вечеря. Освен ако нямаш по-добро предложение от Скотланд ярд.

Тя се замисли. На другия ден беше понеделник. Това може би бе последната ѝ свободна нощ, преди трупове да започнат да ваят като падащи звезди. Тя вдигна рамене:

— Добре.

40.

Броудридж, Тотнъм

Жертвата бе простреляна в лицето.

Лежеше по гръб в коридора на апартамента си на партера, сгърчен като парцалена кукла. Сигурно е умрял мигновено, реши Фокс. В дясната си ръка държеше револвер „Глок“ със самоделен заглушител, всичко наоколо бе в кръв. Сякаш някой беше заклал десетина души.

— Наемателят на апартамента е някой си Робърт Хатън — обясни зад гръба ѝ Ти Джей.

— Това той ли е?

— Трудно е да се каже, но очевидно Хатън има само две ноздри, докато този е с три.

Прекалено рано ѝ беше, за да издържи съмнителното чувство за хумор на Ти Джей. Фокс погледна часовника си. Бяха я извикали в два през нощта, сега отиваше към три. Лапна нова ментолова дъвка, за да замаскира миризмата на червено вино от предната вечер. Помисли си за Аш, който вероятно все още спеше в топлото легло.

Огледа се. Който и да обитаваше апартамента, вероятно не беше от най-порядъчните граждани. Из цялата всекидневна бяха разхвърляни списания „Войник на съдбата“, от тавана на спалнята висеше торба с пясък за тренировки по бокс, по стените бяха закачени японски церемониални мечове и бойни тояги. По полиците бяха наредени книги по източни бойни изкуства, за Виетнамската война и за войната в Персийския залив.

— Истински нинджа — отбеляза Ти Джей.

— Я виж това.

Фокс кимна към полицата с видеокасети. „Ловец на елени“, порно, садомазохистични филми.

Ти Джей се наведе да ги огледа по-добре.

— Явно не си пада по съзливите сериали. Това тук е сериозна работа.

Един от криминолозите извика от кухнята. Посочи прозореца:

— Ето откъде е влязъл.

Професионална работа. Стъклото бе срязано по всички правила. След това нападателят беше бръкнал отвътре, за да отвори прозореца.

Оставаше един въпрос: дали проснатият на пода бе нападателят или обитателят на жилището?

Фокс подритна трупа. Мъртвият носеше черен вълнен пуловер и дънки. Нямаше документи, но в джоба му бяха намерили ключове за кола.

— Сигурно е нападателят — предположи Ти Джей.

— Може тъкмо да се е прибирал и нападателят да го е чакал в апартамента.

Ти Джей се намръщи, явно се замисли върху тази вероятност.

Поне нямаше голям спор за времето на настъпване на смъртта. Всички в сградата бяха чули изстрела.

Фокс реши, че е видяла достатъчно. Един униформен полицаи от местния участък пазеше входа на апартамента. Други двама вземаха показания от съседите, които се тълпяха в коридора и наблюдаваха работата на служителите на реда с нескрит интерес. Възрастен мъж в халат сърбаше чай от китайска порцеланова чаша; гледаше какво става наоколо все едно беше пред телевизора. На вратата на отсрещния апартамент стояха двама младежи: чернокож с многобройни плитчици и широки бели къси панталони и висок, хилав бял мъж само по слипове и със замаян поглед.

— Тоя извратеняк май най-после си го намери, а? — попита белият.

— Извратеняк ли?

— Мислеше се за голяма работа, човече — намеси се чернокожият. — Веднъж си спрях колата на неговото място и той заплаши, че ще ме застреля.

— Рано или късно някой трябваше да му пръсне черепа — добави доволно приятелят му. — Тъпоумник.

— Застреляният не е господин Хатън — отбеляза старикът с халата.

Фокс се обърна към него:

— А вие сте...?

Той й подаде ръка.

— Маруик. Брайън Маруик. И аз съм бил полицай. Във Фулам и Уестенд. Служих само три години, защото се ожених. Жена ми не харесваше дежурствата.

— Защо мислите, че жертвата не е господин Хатън? — побърза да го прекъсне тя, преди да е зараказвал автобиографията си.

— Няма съмнение. Видях Хатън да излиза след изстрела.

— Сигурен ли сте?

— Напълно. И двамата с жена ми чухме изстрела, всъщност гърмежът ни събуди. Излязох да видя какво става. Тогава го забелязах точно където сега стои онзи полицай. Доста бързо се изнесе. Имало е защо, предполагам. Бързаше, сякаш току-що беше убил човек.

Забележително, помисли си Фокс. На света още имало безстрашни хора.

— Ще може ли да влезем у вас и да ни разкажете?

За разлика от военния лагер в съседния апартамент, Маруик и възрастната му съпруга живееха в пълен безпорядък. Навсякъде имаше украшения: шкафче със стъклени врати, пълно с декоративни чаши и кристални фигурки на животни, на стената се виждаха дори чинии с образите на Чарлс и Даяна. Жената на Маруик донесе чай и бисквити „Ароурт“, правилно подредени в чинийка. Знаеше как се посрещат детективи, разследващи убийство.

— По кое време чухте изстрела? — попита Фокс.

— В един и четирийсет и седем — отвърна Маруик. — Знам точно, защото до леглото имаме електронен часовник с червени цифри.

— Колко изстрела чухте?

— Два. Доста се стреснахме. Прозвучаха, сякаш някой стреля точно до главите ни. Жена ми още трепери.

Той посочи съпругата си, която вдигна бавно ръка, за да покаже на Фокс, че пръстите ѝ вибрират като камертон.

— И какво направихте, след като чухте изстрелите?

Маруик се усмихна на жена си.

— Казах: „Някой застреля господин Хатън, Рита“. Нали така казах, скъпа?

Госпожа Маруик се усмихна и кимна, сякаш през дългите години на брака си бе свикнала съпругът ѝ да се буди посред нощ и да

коментира току-що извършени убийства.

— И после?

— Облякох си халата и излязох да погледна.

— Какво видяхте?

— Отначало нищо. Беше тъмно, разбира се. После чух тропане откъм апартамента на господин Хатън и реших най-добре да се обадя в полицията. Така и направих. Девет, девет, девет. За пръв път ми се налага да набера този номер. — Той изглеждаше невероятно щастлив, че най-после му се е удал такъв случай. — После отново излязох и тогава го видях.

— Господин Хатън ли?

— Излезе от апартамента си с брезентова торба в ръце. Изглеждаше доста забързан.

— Сигурен ли сте, че е бил Хатън?

— Съседи сме от шест месеца. Няма как да го объркам.

— Каза ли ви нещо?

— Попитах го дали всичко е наред. — Маруик се наведе напред и понижи глас: — Каза ми да си го начукам, извинете за израза. Това бяха точните му думи. Но това е обичайното му поведение. Никога не съм се засягал.

Значи убитият не беше Робърт Хатън. Това ги улесняваше. Сега знаеха името и адреса на убиеца. Оставаше им само да идентифицират жертвата.

41.

Отдел за особено тежки престъпления, „Хендън роуд“

В Отдела за особено тежки престъпления имаше шест екипа, които се сменяха на шест седмици. Всяко убийство се разследваше от екипа, по време на чието дежурство е било извършено. В Лондон средно на всеки два дни се извършва убийство, разследванията се разпределят в пет полицейски района. На кого ще се падне повече работа, е до голяма степен въпрос на късмет, въпреки че все по-широкото разпространение на огнестрелни оръжия увеличава натоварването върху следователите. При едно от дежурствата на Фокс в рамките на двайсет и пет минути бяха извършени четири убийства.

Този случай обаче изглеждаше съвсем ясен и в оперативната зала цареше приповдигнато настроение. От смъртта на жертвата не бяха изминали и осем часа, а те вече имаха главен заподозрян, знаеха адреса му и часа на извършване на убийството. Причината за смъртта бе неоспорима. За разлика от случая с Кимбърли Мейсън нямаше да си губят времето с досадно обикаляне и разпити. Заловят ли обитателя на апартамента в Тотнъм и приключат ли с документите за делото, можеха да смятат случая за приключен.

Даже бяха идентифицирали жертвата.

— Оставил е колата на две преки от местопрестъплението — докладва Ранкин. — Има необичаен номер: ТВЪРД1.

— Трябва да го смени — обади се веднага Ти Джей. — Със СТУДЕН1.

В оперативната зала избухна дружен смях. Всички бяха в добро настроение.

— Успяхме да я отключим с ключовете от джоба на жертвата — продължи Ти Джей. — Намерихме документите на колата в жабката. Регистрирана е на Денис Торп, живущ в Айлингтън. Задържан е няколко пъти. Два пъти за тежки телесни повреди, веднъж за опит за убийство. Добър познайник е на айлингтънската полиция, известен побойник и рекетъор. Приемал е обикновени поръчки за разчистване на сметки: изгонване на незаконно нанесли се в празни апартаменти,

събиране на просрочени дългове, препродажба на крадени коли. Освен това е главен заподозрян в убийството на един член на Националния фронт, който ядосал нещо един местен мафиот.

— Претърсихте ли апартамента му? — попита някой.

— Полицията в Тотнъм е запечатала жилището, криминалозите работят по случая — отговори Милс.

Кимна на Фокс и тя пусна видеозапис от местопрестъплението: ТВЪРД1, проснат на килима в коридора на апартамента в Бродридж, вперил изцъклени очи в тавана; лицето му приличаше на недопечена пържола. Фокс обърна внимание на книгите за бойни изкуства, на видеокасетите и на оръжията по стените.

— Все още чакаме доклада от огледа, имаме предварителни доклади от балистичните изследвания и от съдебния лекар — обясни тя. — Под леглото е намерена гилза. Както излиза, жертвата е застреляна с автоматично оръжие, вероятно деветмилиметрово. — Тя разгърна закрепените с телбод листа в скута си. — Професор Пакула е открила следи от барут по дясната ръка на убития, което показва, че е стрелял малко преди да умре. Причината за смъртта е оловно отравяне от куршум 38-и калибър, проникнал през горната челюст на път за мозъка. — В залата се чува хихикания; като се има предвид досието на Денис Торп, надали някой щеше да заплаче за него. — Куршумът е запазил сравнително добре формата си, момчетата от балистичния отдел смятат, че е боеприпас за „Уинчестър“, изстрелян вероятно от пистолет „Глок 19“.

— Какво казват за револвера в ръката на Торп? — поинтересува се Хъниуел.

— „Смит и Уесън“ 38-и калибър. В стената има дупка от куршум. Криминалозите очертаха траекторията му от мястото, където лежеше Торп. Позицията на убиеца все още е неизвестна. Пакула смята, че куршумът е проникнал в черепа под ъгъл трийсет градуса, което показва, че може да е бил залегнал до вратата на спалнята. Съседите са чули два гърмежа, така че предполагахме, че Торп е стрелял пръв, но не е улучил. След това другият му е пръснал черепа от първия път.

Тя замълча, за да даде време на останалите да осмислят думите й.

— Знаем ли нещо за заподозрения? — попита Хъниуел.

— Бивш служител на САС^[1] — отвърна Фокс; кимна към Милс: Шефът знае подробностите.

— Нещо друго? — попита Милс.

— Случаят е напълно ясен. — Фокс превъртя записа на кадрите от срязания прозорец. — Денис Торп е знаел какво прави.

— Ако знаеше какво прави — отбеляза Ти Джей — нямаше да се опитва да застреля бивш командос от САС на негов терен.

— Ами тези ножове и ятагани по стените? — попита някой.

Фокс кимна:

— Явно е колекционер.

— Или напълно откачен — добави Ти Джей.

Фокс кимна на Милс и той взе думата. Погледна бележките си:

— Заподозреният се казва Робърт Филип Хатън. Има предишно нарушение: осъждан е като непълнолетен за кражба с взлом през 1979 г. Оттогава нищо. Свързахме се с военните, те потвърдиха, че е постъпил на служба през 1980 г. като редник в Кралската гвардия. Награждаван е с Медал за вярна служба на Великобритания във Фолкландския конфликт, след това постъпва в САС при второ кандидатстване през 1984. Уволнява се малко след войната в Персийския залив, оттогава не се знае какво е правил. — Извади една скица. — Взехме показания от съседите, ето как изглежда. Дълга коса, брада, татуировки на двете ръце. Повечето го описват като странен, агресивен към всички, но иначе водел тих живот, не пускал силно музика, не правел шумни сбирки. Не че много им харесвал като съсед. Разкарвал се с камуфлаж дори до бакалията.

— Защо му е камуфлаж? Стига да си сплете косата и да си сложи плетена шапка, на никого няма да направи впечатление — отбеляза Ти Джей.

— Ситуацията е ясна — продължи Милс. — Денис Торп нахълтва у Боб Хатън с револвер в ръка. Хатън го чува и е готов да го посрещне. Торп стреля, но пропуска или преди, или в момента на смъртта си. Хатън го прострелва в главата, което го убива на секундата. След това Хатън предпочита да избяга, вместо да отговаря на неудобни въпроси. Има издадена заповед за арестуването му, граничните служби са уведомени. Нашата задача тук е да издирим роднини, приятели и всеки, който би могъл да му помогне. Ти Джей, отиди в главната щабквартира на САС в Херефорд и поискай да ти

дадат досието му. Вземи Ник със себе си. Мадлен, ние с теб ще проверим Денис Торп.

— Знае ли се мотивът? — попита Ник.

— Засега не. Само издирваният може да ни каже. Така че, на работа. Изчистете случая набързо, за да зарадвате шефа си.

Хампстед

Джеймс Карлтън нагласи климатичната инсталация на беемвето си, пусна радиото на една станция с класическа музика, концерт на Рахманинов. Движението в Хавърсток Хил бе натоварено. Той погледна часовника си. Не искаше да закъснее за това сутрешно заседание. Щяха да обсъждат новия закон за лова на лисици. Лидерът на партийната група му беше дал ясно да разбере, че го иска в залата за гласуването.

Мобифонът му иззвъня и той вдигна:

— Карлтън на телефона.

— Мръсник такъв. Опита се да ме очистиш, а?

Светна червено. Карлтън едва не се заби в червения „Форд Ескорт“ отпред. Гумите му изсвистяха. Той рязко се наклони напред, коланът го задържа.

— Започвам да го приемам лично — изсъска гласът в мобифона.
— Ще ти спукам задника.

Връзката прекъсна. Карлтън остана неподвижно с мобифон в ръка. Загледа втренчено пътя. Движението по шосе 27 към Хампстед бе спряло на светофара; отстрани някакъв плакат рекламираше нов филм на Уестенд. Мъж с шлифер и широкопола шапка. „Инспекторът се обажда“.

Господи.

Светна зелено, но Карлтън не помръдна. Зад него зазвуча какофония от клаксони.

[1] Специалният въздушнодесантен полк на Великобритания. — Б.пр. ↑

42.

Милс седеше до нея със затворени очи, главата му се люшкеше насам-натам. Изглеждаше ужасно. Тазсутрешното му бръснене беше далеч от успешно, под очите му имаше тъмни сенки. Миризмата на афтършейва му бе примесена с дъх на алкохол. Облеклото му все пак беше изрядно както винаги.

— Добре ли си, шефе? — попита Фокс.

— Гаджето ме изрита. Напоследък играта доста загрубя. Предполагам, че си чула.

— Какво си направил?

— Дълга история. Включва няколко приятели, ергенско парти и една професионална стриптийзьорка.

— Не звучи зле.

— И аз така казах.

Той се навъси, погледна през прозореца.

— Та какво стана всъщност?

— Един стар приятел, инженер, получи работа в Саудитска Арабия за пет години. Така че му спретнахме прощално парти. Събрахме се с неколцина приятели, наехме стриптийзьорка и стая в „Чизуик армс“, съвсем невинно започна, ако питаш мен.

— И?

— Ами, пийнахме повечко. Едното повлече друго... Сали направо побесня, като разбра.

Фокс спря на един светофар.

— Заради стриптийзьорката ли?

Той поклати глава:

— Ами, нали се сецаш... имаше малко орален секс. Съвсем малко.

Фокс го погледна. Лице на филмова звезда, нрави на свиня — така го описваше Хъниуел. Това обаче беше чиста завист.

— Правил си орален секс със стриптийзьорката?

— Само малко се позабавлявахме. Всички й бутнахме по някоя лира в повече. Нещо като бакшиш. А Сали се разсърди.

— И това те притеснява?

Той вдигна рамене:

— Да. Малко.

Светна зелено. Таксиджията отзад натисна клаксона и изкрещя нещо през прозореца. Милс се обърна и му показа среден пръст. Фокс отново потегли.

— Това не е изневяра. Тя е само една стриптийзьорка, за бога. Вероятно никога няма да я видя, освен ако не ме преместят в Нравствената полиция. Пък и една свирка не е секс, нали? — Изчака я да се съгласи, но тя запази мълчание. — Нали?

— А какво е?

— Малко забавление. За бога, никога няма да ги разбере тези жени.

— Сигурно — съгласи се Фокс. — Значи Сали те изхвърли.

— С крясъци, изхвърли ми нещата на улицата, пълна програма. Накаля ми ризите, което наистина ме разстрои. Нарочно го направи.

— Къде спиш сега?

— При дъщеря ми, има апартамент в Суис Котидж. Дрямвах тази нощ на дивана. Божичко, все едно да спиш върху чувал с картофи.

— На колко е години?

— Рейчъл ли? На двацет и пет. Тя ми е най-голямата. От първия брак. Всъщност заради нея се ожених. Страхотно дете.

— На двацет и пет значи. На колко беше стриптийзьорката?

— Знам, знам. Много пъти са ми го натяквали, няма нужда и ти да ме поучаваш.

— А като те поучават, вадиш ли си поука?

— Вадя си. Като съм над четирийсет, да не съм импотентен?

— Какво мисли дъщеря ти?

— Рейчъл ли? — Милс вдигна рамене. — Добре ме знае.

— Разбирате ли се?

— Разбираме се чудесно. Стига да не се омъжи за такъв като мен, всичко ще й е наред. — Той се погледна в огледалото. — Не вярвам да е само заради стриптийзьорката.

Фокс вдигна вежди:

— Да не си изнасилил и диджея?

Той се засмя, сякаш не изключва и тази възможност.

— Предполагам, че не е лесно да се живее с мен. Работя до късно, не обичам да ме държат много изкъсо. А Сали иска да има деца. Господи, имам си пет вече. Не ми трябват повече. — Той поклати глава. — Никога не съм подозирал, че е такава домошарка. Искам да кажа, защо се облича така, като иска друго?

— Не знам. Как се облича?

— Ами като жена, която не иска да си стои вкъщи и да гледа деца.

— Тук не мога да ти помогна, шефе. Аз никога не съм искала деца и да си стоя вкъщи.

Спогледаха се. Изведнъж ѝ хрумна една мисъл, която може би в същия момент дойде и на него: „Ние сме идеалната двойка. Той не иска деца и сериозна връзка, аз също. Той обича работата си, аз също“. Тя видя бъдещето си и то беше с Грег Милс. Мисълта я ужаси.

Продължиха известно време в мълчание.

— Знаеш ли защо мъжете наричат пенисите си с галени имена?
— попита тя.

— Не. Защо?

— Защото не искат някой напълно непознат да взима най-важните решения в живота им.

Той се засмя. Поне това можеше да му се признае. Умееше да се надсмива над себе си.

Камдън Таун

Камдънската „Хайстрийт“ се топеше под палещото августовско слънце. Фокс премина бавно покрай магазините за кожени якета и обувки „Док Мартенс“, покрай стиропорена фигура на Елвис и зеления стиропорен макет на войник над някакъв магазин за оръжие и военна екипировка. По улицата се мотаеха обичайните отрепки от камдънския приют за бездомни: чернокожи, ненормални, пънкари.

Камдънската зала за бодибилдинг се намираше в една странична уличка на две преки от пазара. Беше обзаведена по обичайния начин: огромни витрини откъм улицата, огледални стени, в които клиентите да могат да се наслаждават на телата си. Съвременни храмове на нарцисизма, така ги беше нарекъл някой.

Посетителите тази сутрин бяха представители само на силния пол. Едва минаваше десет, но в залата вече имаше навалица — седем-осем татуирани мъжаги се потяха над скъпите шведски уреди. Няколкото декара огледала отразяваха реки от пот, изпъкнали вени и лоши прически.

Когато влязоха, всички погледи се насочиха към Фокс.

— Обожавам миризмата на хормони сутрин — измърмори Милс.

— Тези хора нямат ли си работа?

— Това са портиери, охрана в нощни клубове.

От кабинета в задната част на залата се появи висок светлокос мъж. Носеше потник, шорти „Найк“ и маратонки с грайфери като на трактор. На лицето му се изписа подозрителна усмивка:

— Мога ли да ви помогна?

Фокс му показва служебната си карта.

— Инспектор Мадлен Фокс. Това е главен инспектор Милс.

Замълча, за да му даде възможност да заговори; зачуди се дали няма веднага да си признае някой грях. Високият мъж изглеждаше съвсем объркан.

— Нещо да сме нарушили?

— Как се казвате?

— Дейв Макарти. Аз съм управителят на залата. Какво искате?

— Залата е собственост на Денис Торп, нали?

— Да. — Той се нацупи. — Какво е направил пак?

— Нищо не е направил, господин Макарти. Просто е мъртъв.

— Мамка му! По дяволите! Мамка му!

— Много сте красноречив — отбеляза Милс. — Може би трябва да произнесете надгробно слово на погребението му.

Макарти се намръщи. Изглеждаше по-скоро раздразнен, отколкото натъжен.

— Точно когато излязохме на печалба.

— Виждам, че сте разстроен — намеси се Фокс. — Може ли да отидем в офиса?

Офис ли? По-скоро килер. Една пластмасова плоскост служеше за бюро, огледалното стъкло на едната стена позволяваше на Макарти да наблюдава залата. На другата висяха календар и разписание на работните часове. Тримата се набутаха вътре като в препълнен вагон на метрото.

Макарти седна, Фокс и Милс останаха прави, рамо до рамо, облежнати на стената. През огледалното стъкло се виждаше как някакъв огромен неандерталец с гръдни мускули като възглавници прави коремни преси. Наслаждаваше се на собственото си отражение — жестокост и рунтави косми, сплетени в едно цяло. Не можеше да свали очи от себе си. И това ако не е извращение?

— Та как е станало? — поинтересува се Макарти.

— Застрелян е.

Макарти вдигна рамене. Не изглеждаше особено изненадан.

— Застрелян. Мамка му. Боже мили. — Почеса се по главата. — Вижте, знаех какво се говори за него. Той обаче ме нае само да поддържам залата. Не съм замесен в нищо друго.

— В какво по-точно.

— Много от приятелите му идват тук. Знам, че използва залата, за да си набира хора.

— Да си набира хора ли?

— Той се занимава с рекет, нали? Всички го знаят. Има охранителна фирма. Пазачи, бодигардове. Вие сте ченгета. Би трябвало да знаете за него.

— Имаме известна представа за дейността му — отвърна уклончиво Милс.

— Мамка му. Това означава, че оставам без работа, нали?

— Така излиза.

— Бихме искали да погледнем списъка на клиентите — намеси се Фокс.

— Убиеца ли ще търсите в тях? — попита насмешливо Макарти.

— Познавате ли някого, който би искал смъртта му?

— И още как. Половин Лондон, ако вярваме на слуховете. Вижте, както вече споменах, аз съм прост работник тук. Това означава, че не знам абсолютно нищо за заниманията му. Честно казано, напълвах гащите от страх, щом го видях.

— Споменавал ли е някога името Робърт Хатън?

Макарти поклати глава:

— Той ли го е гръмнал?

— Бихте ли проверили в картотеката?

Макарти натисна няколко клавиша на компютъра, изкара списък с имена на екрана. Хатън не беше сред тях.

— Къде го застреляха? — поинтересува се Макарти.

— В главата — отвърна Милс.

Макарти го изгледа; Милс се усмихна.

— Искам да кажа, на кое място в града го застреляха?

— Влязъл в един апартамент без покана — обясни Фокс; после реши да смени тактиката. — Знаехте ли, че притежава огнестрелно оръжие?

— Повече щях да се изненадам, ако не притежаваше. Все пак никога не го е размахвал наляво-надясно.

— Кога го видяхте за последен път?

— Миналия четвъртък. Идваше веднъж — два пъти седмично да провери сметките и да се срещне с тоя-оня. Както вече казах, набираше си хора оттук.

Истинска златна мина, помисли си Фокс. Колегите от Айлингтън щяха да им благодарят за информацията.

— Страхувам се, че трябва да задържим компютъра — каза тя.

— Мислите, че компютърът го е извършил?

— Имаме заповед за обиск и конфискация. — Фокс му подаде едно ксерокопие. — Така че без глупости. Ще ви вземем и чашата за кафе.

— Взимайте, каквото щете. — Макарти се изправи. — Както гледам, аз по-добре да тръгвам към бюрото по труда. Мамка му. *Мамка му!*

43.

„Хампстед Хийт“

Поредният горещ и влажен летен ден — от време на време от схлупеното като покрив над града сиво небе падаше по някоя едра капка. Някакъв самолет избръмча над Парламента; стоманеният му корпус проблесна за миг, преди отново да се скрие в облаците.

Боклукчийските кофи преливаха; един тичащ за здраве мъж с излишни килограми, излишни години и вид на бъдещ пациент в кардиологичното отделение пухтеше по алеята. Двама влюбени се прегръщаха на една пейка. В далечината зад дърветата се виждаха кранове и високи сгради с блестящи стъкла, Телевизионната кула се извисяваше над Тотнъм, сивият купол на „Сейнт Пол“ се забелязваше едва-едва сред гората от небостъргачи.

Двамата с Даяна седнаха на една пейка.

„Откъде да започна? Никога не ми се е удавало да обяснявам чувствата си, особено пред хора, които обичам, които ме обичат. Не са много, като се замисли човек. Може би затова.“

— Знаеш, че с майка ти имаме известни недоразумения.

Даяна прехапа устни.

— Сигурен съм, че ще се разберем — добави бързо той.

Какво го накара да го каже? Нали не я беше довел, за да я уверява, че всичко ще се оправи?

— Каквото и да стане...

„Каквото и да стане, знаеш, че те обичам, нали?“

— ... каквото и да стане, сигурен съм, че всичко ще се оправи.

Даяна продължи да мълчи. Той се зачуди дали ще вали. Не се беше сетил да вземе чадър. Някакво кученце изджавка и се втурна след хвърлената от стопанина му пръчка. „Притежаването на кучета, които не са поне два пъти по-големи от средностатистическа котка, трябва да се забрани — помисли си той. — А ако зависи от мен, ще наредя всички да бъдат унищожени.“

— Ще се развеждате ли? — обади се накрая Даяна.

— Надявам се, че не.

Разговорът им не протичаше по плана му. Винаги се беше чувствал неловко в компанията на дъщеря си. Обичаше я безкрайно много. „Бих направил всичко за нея. Абсолютно. Но никога няма да мога да говоря с нея като с равна. Никога няма да успея да сляза до нейното ниво. Все едно Нелсън да слезе от пиедестала си на Трафалгарския площад и да започне да се ръкува с туристите.“

„Какво да й кажа?“

— Не искам да се тревожиш — измънка, с надеждата тя да го улесни, да му подаде някоя реплика.

— Добре — промърмори тя.

Тази болка в гърдите. Заради нея преди две седмици бе отишъл на лекар. За пълен преглед, мислеше, че е нещо със стария туптящ часовник на живота. Само стрес, така твърдеше медикът. „Само“ стрес. Това ли беше всичко?

Зачуди се какво ли щяха да си помислят Луиза и Даяна, ако научат за него, че е направен от глина като всички останали. По-лошо от глина. Много по-лошо. Трябваше да предпази Даяна от тайната си.

Ами Луиза? О, тук трябваше *той* да се пази.

Поседяха известно време в мълчание.

— Как върви училището? — попита неочаквано той.

— Добре.

„Така доникъде няма да стигнем. Няма да можем да разговаряме, поне докато тя не излезе от пубертета. Жените все още са една мистерия за мен, всичките. Винаги съм се грижил за нея. Насърчавал съм я. А сега и тя е в противниковия лагер, единственият ми приятел в тила на врага. Какво още да й кажа?“

— Сигурен съм, че всичко ще се оправи.

Даяна кимна, без да сваля очи от някаква далечна точка, която фиксираше от самото начало. „Какво ли, по дяволите, си мисли?“

— Радвам се, че поговорихме. Че разсеяхме малко атмосферата.

Той стана и двамата тръгнаха бавно по „Хийт“ към Хампстед.

Бейсуотър

След няколко неуспешни опита Фокс най-сетне успя да вкара ключа в ключалката. Пак бе изпила прекалено много вино.

Светна една от нощните лампи и отиде в кухнята да направи кафе. Аш стоеше в хола с ръце в джобовете, оглеждаше разсеяно стаята. Тя си представи как изглежда апартаментът ѝ през неговите очи: претрупан с безполезни вещи, в безпорядък, може би дори мръсен. „Трябва да преподредя малко — помисли си. — Може би да повикам Джини да ми даде някоя и друга идея. Джини я бива за тези неща.“

Той седна върху неравния кафяв диван. Беше го купила от един магазин за втора употреба преди дванайсет години. Можеше да си позволи и по-хубав. Просто нямаше време за пазаруване. Тогава за пръв път от месеци се беше прежалила да излезе из магазините на Камдън. И гледай само какво си беше купила.

Не знаеше докъде ще стигне с това. Бе търсила необвързваща връзка, мъж, който да иска само секс, нищо сериозно. За бога, не е трудно да се намери такъв. И въпреки това Мадлен Фокс съумя по някакъв начин да се провали дори в това — попадна на мъж, който изглеждаше искрено заинтересован от личността ѝ, въпреки че беше полицайка, въпреки нечовешкото ѝ работно време. Нещо по-лошо, изглеждаше добър човек, което правеше разтурянето на връзката още по-трудно за нея.

Тази вечер, когато тя си тръгваше от „Хендън роуд“ след шестнайсет часа работа, той тъкмо свършваше в кантората си в Барбикан. Срецнаха се на по чашка и на китайска вечеря в едно ресторантче близо до апартамента ѝ. Сега минаваше единайсет, а на следващата сутрин тя трябваше да става в шест, пак нямаше да си доспи. Вместо това пак щеше да се „гушка“, както се изразяваше баща ѝ.

— Позволено ли е да ми кажеш върху какво работиш сега? — попита той.

Тя се показа от кухнята, подпря се на касата на вратата.

— По убийство с огнестрелно оръжие.

— Онова в Тотнъм ли? Четох във вестниците. Господи, сигурно водиш много вълнуващ живот.

— Не е чак толкова вълнуващ. Поне не след като ти стане навик.

— Сигурно.

— Ами ти? Твоят живот не е ли вълнуващ?

— Изгубвам милион, печеля милион, това са само числа на компютърния монитор. Не е въпрос на живот и смърт. Има ли много убийства с огнестрелно оръжие?

— Напоследък все повече.

— Как си се сдобила с онзи белег?

Тя отдавна очакваше да ѝ зададе този въпрос. Върна се в кухнята, сложи кафето. Трябваше ѝ време да обмисли отговора.

— Отвратителен е, нали?

Той влезе при нея.

— Да, като го видях, избягах с писъци от спалнята, не помниш ли?

— Остана разочарован.

— Не, заинтригуван. Ти си красива жена, Мади. Едно малко несъвършенство просто те прави по-интересна, не те загрозява. Освен това нямаше от какво да се разочаровам. Това не е като да получаващ подаръци на Коледа. Аз не се любя с тялото, а с жената.

Тя задържа дъха си.

— Моля те. Не казвай неща, които не мислиш искрено.

— Искрен съм.

— Не, не си. Мъже като теб просто не съществуват.

Каза го малко като на шега, но когато вдигна очи, забеляза на лицето му особено изражение, което не беше виждала досега.

— Как го получи, Мади?

Да върви по дяволите кафето. Тя скръсти ръце и се подпря на кухненския плот.

— Допуснах грешка — каза сухо. — Опитах да заловя въоръжен престъпник, което не ми влиза в работата, без да изчакам подкрепление. Простреля ме. Сърцето ми спира два пъти, веднъж в линейката, веднъж на операционната маса в „Сейнт Томас“. Когато се оправих, шефовете не знаеха дали да ме изхвърлят, или да ме наградят. Дадох ми медал. Държа го в чекмеджето, но това — тя докосна дясната си гърда — ... това го нося навсякъде. Радвам се, че го намиращ за толкова интересно, но аз, когато се погледна в огледалото, виждам един Квазимодо.

— Лъжкиня.

— Какво?

— Махни тази жална физиономия. Ти изобщо не съжеляваш за това, което си направила, нито за белега. Ако попаднеш в подобна ситуация, ще постъпиш по абсолютно същия начин. Ясно е като бял ден.

Тя се обърна, за да скрие усмивката си, започна да налива кафето. Той беше прав. Тя беше като онзи свидетел по случая с Кимбърли Мейсън, как му беше името? Стоун. Само се правеше, че се срамува от себе си. Беше направила нещо нередно, да. Но все още бе жива и, бога ми, беше показала на онези нещастници какво е истинско ченге.

Подаде му чаша кафе. Той го изля в умивалника.

— Кафето е вредно — каза и обхвана бедрата ѝ с ръце; придърпа я към себе си и я целуна.

Чувстваше се като девойка, която се люби за пръв път; сякаш бе открила тайна, която никой друг не знае. Чудеше се как е останала безчувствена толкова дълго време. Аш я бе накарал да го пожелае. Объркваше плановете ѝ. Обръщаше подредения ѝ живот надолу с главата.

Той седна гол на леглото ѝ. Тя се съблече и се изтегна до него, но когато той посегна да я прегърне, тя се отдръпна.

— Чакай малко — прошепна. — Приготвила съм ти изненада.

Стана и отиде в другия край на стаята. Върна се с белезниците си.

— Още не си ми върнала вратовръзката — оплака се той.

— Тя остава за мен. Тези са за теб.

Тя изгаси лампата. Белезниците изщракаха около китките му.

44.

Отдел за особено тежки престъпления, „Хендън роуд“

На следващата сутрин хората от екипа се събраха в оперативната зала в девет часа, за да обсъдят новостите по случая и да обменят информация. Ти Джей и Ник тъкмо се бяха върнали от главната щабквартира на САС в Херефорд. Привлякоха вниманието на всички с увлекателния разказ за прежеждията си. Човек би помислил, че са били на тайна операция в джунглите на Южна Америка.

— Невероятно — обясняваше Ти Джей. — По-лесно е да проникнеш в Бъкингамския дворец. Проверяват под колата ти с обратни огледала. По едно време си помислих, че ще ни съблекат голи.

— Сигурно щеше да ти хареса — отбеляза Ранкин и всички се засмяха.

Ник се обърна към Фокс:

— Как мина в залата за бодибилдинг?

— Две обиколки и изтласкване на сто килограма от легнало положение. Нищо особено.

— Всички тези потни тела май са те възбудили, а, шефке? — не пропусна да ухапе Ти Джей.

— Всъщност не. Предпочитам мозък пред мускули.

Милс влезе в залата, тръсна куфарчето си върху едно от бюрата в средата на помещението.

— Добре, да се захващаме за работа. Ти Джей вероятно вече ви е разказал за малкото си приключение вчера в Херефорд. Излиза, че всичко, което се говори за САС, било вярно. Говорили с някой си полковник Райс в опит да получат информация за Хатън, но не са срещнали особено съдействие.

— Казаха ни — поде Ник — че Хатън бил малко или много мошеник. Когато напускат, момчетата от САС получават съвети за бъдещия си граждански живот. Помагат им да си намерят работа, такива неща. Хатън явно е пропуснал този момент. Останах с впечатлението, че нещо е сгафил, отказал се, преди да го изхвърлят, а скоро след като влязъл в гражданския живот, дирите му се изгубили.

— Не ви ли дадоха снимка? — попита Фокс.

— Райс каза, че били секретни. Трябвало първо да ги прегледат и да зачернят всички останали лица, знаете как е. Обеща обаче да ни изпрати няколко по факса до утре сутринта.

Милс извади няколко листа от куфарчето си:

— Свързах се с Алдършот, дадоха ми списък на старите другари на Хатън от Гвардията. Повечето вече са напуснали армията, тук са записани и последните им известни адреси, но може да се наложи да ги издирваме по компютъра. Има възможност още да поддържа връзка с някой от тези хора. Трябва да проверим всичките.

— И какво в крайна сметка знаем за този Боб Хатън? — обади се някой.

Милс погледна Ти Джей.

— Като дете — започна сержантът — имах една такава играчка, Екшънман. Можеше да прави всичко. Като Супермен в камуфлажни дрехи. Това е Боб Хатън. Според Райс той е обучен за провеждане на саботажи и разпити. Освен това е инструктор по ръкопашен бой. Той и подразделението му са действали две седмици в тила на врага по време на конфликта в Персийския залив, без да изгубят нито един човек.

Хъниуел изпухтя:

— Добре, значи, като го открием, кой ще му тури бележниците?

— Фокси — обади се друг. — Тя винаги е готова за нов медал.

Останалите се засмяха нервно. Никой от присъстващите нямаше особено желание да се среща лице в лице с този тип. Най-малко Фокс. Ако го открият, щяха да оставят специалния отряд на полицията да се разправя с него.

Милс кимна на Ранкин, който погледна бележките си и докладва:

— Направих някои справки на компютъра. Не притежава кола, не е гласувал, не е плащал данъци, не е теглил кредити, нищо.

— Невидимият — отбеляза някой.

— Може да работи като наемник — предположи Фокс.

Милс кимна.

— Много е вероятно. Не е обучен за друго. Най-логично е да работи като наемник в други държави. Нищо в апартамента му обаче не го доказва. Предполагаме, че е взел всичко необходимо със себе си, паспорти, пари; в онази торба, с която го видели.

— Това обяснява и защо в компютрите няма нищо — обади се Ти Джей. — Може през последните години да е пътувал под чуждо име.

— Ако има фалшив паспорт — отбеляза Хъниуел — може вече да е извън страната.

— Така е — съгласи се Милс — но сме длъжни да проверим всичко. Все още не можем да приемем, че е избягал в чужбина. — Той забодя с кабарче списъка на бившите бойни другари на Хатън върху дъската в дъното на стаята. — Искам да откриете и да разпитате тези хора. Някой от тях може да ни насочи по следите му. Както каза преди малко Бил, може отдавна да е напуснал страната, но ако е в Лондон, искам да го хванем. В този случай има нещо много странно и аз искам да разбера какво.

45.

Ърлс Кърт

Постройката бе стар шестетажен блок, пощаден от бомбите на нацистите през Втората световна война и останал като по чудо извън плановете за благоустройство на града. Входът беше откъм тясна уличка, която почти през целия ден оставаше в сянка. Древно ръждясало микробусче, покрито с изпражнения от гълъби, стоеше под предупредителен надпис „Паркирането забранено. Колите на нарушителите ще бъдат отстранявани принудително“. От пластмасовите контейнери пред входовете се носеше миризма на разлагащи се отпадъци. От един отворен прозорец на долния етаж гърмеше рапмузика.

Фокс и Ник влязоха през тежката остъклена врата.

Фокс се огледа. Мрачният коридор водеше към древен асансьор и тъмно стълбище. Тя прецени мълчаливо двете възможности. Целта им беше на последния етаж.

— Няма да се препъвам по тези стълби с високи токчета.

— Аз пък не се качвам в този асансьор. По-малък е и от телефонна кабина.

— По дяволите, каква е тази воня?

— Сигурно някой се е издрайфал в асансьора.

— Не, идва оттам. Мирише на кисело зеле.

— Или някой пуши марихуана, или някой китаец си вари чай.

Така е при толкова много емигранти.

Фокс се подвоуми, накрая взе решение:

— Взимам асансьора.

— Значи ще се видим горе.

Той се насочи уверено към стълбите.

Фокс дръпна металната решетка на асансьора. Ник имаше право, кабината не беше много по-голяма от телефонна будка. Вероятно бе толкова стара, колкото сградата, осветяваше се от една-единствена слаба крушка. Миришеше на пот и грес.

Тъкмо затваряше решетката, когато през стъклената врата нахълта мъж по дънки и потник.

— Бихте ли задържали? — извика.

Намъкна се при нея, без да благодари, без да каже нищо. Двамата едва се побраха. „Когато за пръв път танцувах с момче, не сме се притискали толкова силно“ — помисли си Фокс.

Той непохватно дръпна решетката, после, докато се обръщаше към нея, без да иска, се облегна върху всички копчета за етажите.

— Мамка му — измърмори. — Съжалявам. Дано не бързате.

Сега щяха да спират на всеки от шестте етажа. Фокс се почуди дали да не последва Ник по стълбите. Прекалено късно. Асансьорът подскочи рязко и бавно заскърца нагоре, дърпан от изнемощелите кабели над главите им. Фокс се замисли за стареенето на метала. Ник имаше право, този асансьор бе смъртоносна клопка. По-добре да беше ходила пеша.

Спътникът ѝ я гледаше настоятелно. Тя го погледна в очите и той ѝ се усмихна вяло. По брадичката му имаше няколко пресни драскотини. Несполуки при бръсненето.

— За кой етаж сте? — попита.

Тя опита да определи на какъв акцент говори. Лондонски, но с някаква чужда нотка. Може би южноафриканска.

— За шестия.

Той кимна:

— Съжалявам. Голяма каша, а?

Асансьорът изтрака и спря на първия етаж. Фокс протегна ръка и натисна гневно копчето за шестия. Асансьорът изскърца като колелата на влак и потегли нагоре.

— Тук ли живеете? — попита спътникът ѝ.

— Не. А вие?

— На петия етаж.

Фокс изведнъж се почувства неловко. Прекаленият му интерес я смущаваше.

— Не бяхте ли с някакъв мъж, като влизахте?

— Той получава клаустрофобия.

— А.

Асансьорът спря на втория етаж, със сетни сили премина последните сантиметри на този участък от пътуването.

— Извинявайте за любопитството ми, но наскоро имаше доста обири.

— Приличам ли на крадец на видеокасетофони?

— Аз и без това нямам.

— Значи ще ви зачеркна в списъка.

Доста близко бяха един до друг, за да се държи толкова дръпнато, помисли си тя. Не обичаше да я разпитват. Спомни си редовната реплика от полицейските филми: „Трябва да ви задам няколко въпроса“.

Той се обърна и натисна копчето за петия етаж. Асансьорът не показва никакви признаци на забързване, движеше се в ритъма на друг век, когато времето не е текло толкова бързо, колкото сега.

— Съжالياвам — отново се извини непознатият.

Усмихна се, но очите му бяха лукави, като на хищник. Тя се почуди дали няма да опита да я нападне.

— При кого отивате?

„Не ти влиза в работата“ — помисли си Фокс.

— Приятели на Дейв ли сте? — продължи да любопитства той.

— Дейв ли?

— Дейв Юл. Живее на шестия.

— Познавате ли го?

— Да, малко. Да не сте роднини?

Ама че досадник.

— Да.

Асансьорът се разтресе и спря на третия етаж. Господи, по-бързо щеше да се качи по фасадата с въже и катерачна екипировка.

Фокс натисна едно копчето за четвъртия етаж. Непознатият продължаваше да я гледа изпитателно.

— На ъгъла има хубава сладкарница — отбеляза.

Тя го изгледа. Смахнат поглед, както би го определил Ти Джей. Много ги имаше в тази част на Лондон, по мачове на „Челси“, по улични купони, около гара „Хамърсмит“. И ето я сега в компанията на собственик на точно такъв поглед в асансьор, предназначен, според упътването от фирмата производител, за не повече от четири лица. Достатъчно близо един до друг, за да усети миризмата му.

— Сериозно?

— Искате ли да прием по кафе?

Той ѝ се усмихна чаровно. Един от предните му зъби липсваше, добро допълнение към смахнатия поглед.

— Да взема ли и съпруга си? — попита тя.

Асансьорът се добра до четвъртия етаж.

— Съпруг ли?

— Онзи, когото сте видели да влиза с мен.

— А, ясно. Извинявайте.

Преминаха следващия етап от пътешествието в неловко мълчание. Непознатият слезе на петия етаж и Фокс си отдъхна.

Когато най-сетне стигна последния, Ник я чакаше с ръце в джобовете, изглеждаше отегчен. Погледна демонстративно часовника си.

— Не че се забави, но май изпуснахме обяда.

Фокс дръпна рязко решетката и слезе. Ръцете ѝ трепереха. Пъхна ги в джобовете.

— Добре ли си? — попита Ник.

— Разбира се, че съм добре — тросна се тя и тръгна пред него по коридора.

На вратата бе залепен надпис: „Чупката, днес ми е гаден ден“.

Ник я удари с юмрук, тя се отвори.

Дейвид Юл не приличаше на професионален убиец. Беше висок, хилав мъж с дълга рижа коса, която се спускаше от двете страни на яйцевидното му голо теме. Имаше рошава брада и носеше развлечена сива фланелка и широк анцуг, стегнат с връвчица около кръста. Изгледа ги враждебно.

— Вие ли сте Дейвид Юл? — Фокс му показа картата си. — Аз съм инспектор Фокс, а това е сержант Кроуфорд. Може ли да поговорим, ако обичате?

Той скръсти ръце.

— За какво?

— Може ли да влезем?

Той се замисли, накрая им отстъпи място.

За разлика от военния музей, в който живееше Хатън, тук по нищо не личеше, че собственикът на апартамента е служил някога в армията. Фокс огледа набързо жилището: надникна в спалнята, вътре

имаше неоправено легло и купища мръсно бельо, трупано вероятно със седмици; всекидневната приличаше на кочина, още мръсни дрехи бяха разхвърляни по пода и по избелелия, изпъстрен с всевъзможни петна диван, който явно изпълняваше и функцията на панер за мръсно пране. По килима около телевизора бяха разпръснати видеокасети, само екшъни, без порнография.

Въпреки неразборията всекидневната изглеждаше някак гола. Нямаше книги, нямаше снимки или картини по стените. Единствените други мебели, освен шкафчето за телевизора и дивана бяха мек фотьойл и масичка за кафе.

Вонеше на тютюнев дим и на някакъв странен телесен секрет, характерен за самотните мъже, нещо гадно и първично, напомнящо миризма на сперма и пот. Може би го разпръскват по ъглите като мъжките кучета и котараците, за да маркират територията си.

— Сядайте — покани ги Юл.

Избута няколко дрехи на земята, за да освободи място на дивана. Ник избра да рискува и седна. Фокс предпочете да остане права.

— Та в какво ме обвинявате? — попита домакинят.

— Търсим един ваш стар приятел — започна Фокс. — Спомняте ли си бившия си боен другар на име Робърт Филип Хатън.

— Да, спомням си Кучето.

— Куче ли?

— Така му беше прякорът.

— Кога го видяхте за последен път?

Юл взе кутия тютюн и няколко хартийки от перваза на прозореца и започна да свива цигара.

— Преди години, мамка им.

— Кога по-точно? — намеси се Ник.

— Не знам. Преди много години.

— Не сте ли поддържали връзка наскоро? Да сте си писали, да сте говорили по телефона?

— За какво, по дяволите, ще ми пише? — Юл изтърси малко жълтеникав вонлив тютюн и облиза хартийката. — Защо? Какво е направил?

— Разследваме убийството на един мъж на име Денис Торп.

— Пречукал ли е някого? — Юл се изсмя кратко, сякаш излая. — Типично за Кучето.

— Защо мислите така? Обичаше ли да убива?

— Нали това се прави в армията. Убиваш хора.

— На хирурзите им плащат да режат хора — отбеляза Фокс — но това не означава, че го правят за удоволствие в свободното си време.

Юл откри един кибрит на пода, разтръска го, за да се увери, че не е празен, после извади една клечка и запали цигарата си.

— Някой от вас двамата бил ли е в армията?

Ник поклати глава.

— Така си и мислех.

Юл избълва облак дим.

Какъв приветлив човек. Върху масичката имаше две мръсни чинии и две очукани порцеланови чаши.

— Сам ли живеете? — попита Фокс.

— През повечето време.

Тя погледна зад дивана. Видя навит спален чувал. Юл проследи погледа ѝ, лицето му се издължи.

— Ще ми кажете ли, или да отгатна? — попита тя.

— Един приятел се отби снощи. От Бирмингам. Дойде да спи у нас.

— Как се казва? — поинтересува се Ник.

— Какво ви интересува? Да не е подсъдно да дойдеш от Бирмингам в Лондон?

— Все още не, а би трябвало — отбеляза Ник.

Явно му доставяше удоволствие да се заяжда. „По-внимателно — помисли си Фокс. — Този може да е опасен, ако се ядоса.“

— Къде е приятелят ви в момента?

— Не знам. Май слезе в кръчмата.

— Ще се върне ли?

Юл вдигна рамене, сякаш не го засягаше.

— Сигурно познавате закона, господин Юл — предупреди го Фокс. — Прикриването на престъпник се наказва със затвор.

— Мале, колко ме уплаши!

— Отново ви питам. Знаете ли къде можем да намерим Робърт Хатън?

— Вече ви казах. Не, не знам.

Ник я погледна. Е, винаги можеха да се върнат със заповед за обиск. Междувременно щяха да поставят господин Юл под

наблюдение. Спалният чувал можеше наистина да е на някой приятел от Бирмингам. А можеше и да не е.

— Е, благодаря за съдействието — каза тя.

Излязоха и Юл затръшна вратата зад гърба им.

— С асансьора или по стълбите? — попита Ник.

— По стълбите.

Имаше някакво предчувствие. Тук нещо не беше наред. Никак не беше наред.

46.

Отдел за особено тежки престъпления, „Хендън роуд“

Милс седеше в кабинета си, на бюрото му имаше отворен пощенски плик. Фокс надникна през отворената врата:

— Извинявай, шефе.

— Влизай, Мадлен.

— Мисля, че попаднахме на следа.

— Сядай. — Милс отмести встрани трите снимки, които беше разглеждал, преди тя да влезе. — Какво открихте?

— Току-що разпитвахме един от старите бойни другари на Хатън. Дейвид Юл. Искам да го поставим под наблюдение.

— Защо?

— Държеше се доста враждебно. Помислих, че може би просто не харесва полицаи. Твърдеше, че живеел сам, но на масата имаше две чинии и две чаши. Имаше и спален чувал зад дивана. Каза, че някакъв приятел отседнал за през нощта у тях. Този приятел може да е самият Хатън. Кроуфорд остана там да го наблюдава.

Милс се замисли.

— Добре. Ще го уредя. — Разстели снимките върху бюрото. — Между другото не е зле да ги погледнеш. Изпратиха ги от Херефорд.

Фокс ги заразглежда. Дванайсет мъже с камуфлажни облекла около един бронетранспортър. Всички лица, с изключение на едно бяха зачернени. Снимката не беше хубава, но на другата лицето на Хатън бе увеличено два пъти, а на третата — десет.

Тогава сигурно е бил много по-млад, може би дори съседите му в Броудридж нямаше да го познаят. Косата му беше добре подстригана, брадата му — гладко избръсната; нищо общо с брадясалия рошав мъж, който им бе описал Брайън Маруик. Всъщност на тази снимка изглеждаше повече както го бе видяла тази сутрин... в асансьора.

47.

— Не си могла да направиш нищо — успокой я Милс.

— Чувствам се като пълна идиотка.

— Виж, по-добре, че не си го познала. Нямахте начин да го заловите сами.

— Сигурно е бил много сигурен в себе си, за да ми играе такава сценка.

— Който рискува, печели.

— Имал е късмет. Сигурно тъкмо се е прибирал, когато ни е видял.

— Откъде е разбрал, че сме полицаи? — недоумяваше Ник.

— Колко чернокожи с костюми и вратовръзки си виждаш в онези коптори? — попита Милс. — Пък и Мадлен не е изглеждала много обичайно с това сако и сивата си пола.

— О, извинявай. Следващия път ще ида с връзан в задника минижуп и кожено яке.

Милс се ухили.

— Нямам нищо против.

Кроуфорд поклати глава.

— Въпреки всичко сигурно е голям куражлия, за да ни последва и да разпитва Мадлен по такъв начин почти до самия апартамент на Юл.

Последва дълго мълчание. Независимо какво казваше Милс, Фокс знаеше какво си мислят всички: Хатън я беше направил за смях.

— За арестуването на този тип ще ни е нужен специално обучен боен отряд — настоя Милс. — Според мен направо си имала късмет, че не си го познала.

Това се казва кураж, помисли си Фокс. Хатън ги беше забелязал да влизат в сградата и бе решил да ги последва. Да провери. Колко близо бяха стояли, толкова близо, че можеше да види малката бенка на брадичката му, почти незабележимия белег под дясното му ухо. И след като се беше уверил, че са такива, за каквито ги мислеше, бе изчезнал

без следа, сякаш съвсем случайно са се засекли в асансьора. Който рискува, печели, вярно е.

— Това, което ме тревожи, е защо още стои в Лондон — изказа мислите си Милс. — Не може вечно да се крие, независимо колко е способен.

— Сигурно си има причина — съгласи се Ник.

Милс вдигна рамене.

— Първо ще вземем заповед за обиск на апартамента, а после ще поговорим с този Дейвид Юл, да видим какво ще каже, като му предявим обвиненията за съучастничество на избягал престъпник. И да пуснем тази снимка по медиите. Може да бяга бързо, но не може да се скрие.

Фокс се съмняваше, че е прав. С подготовката, която бе получил в САС, Хатън можеше както да бяга, така и да се крие колкото си поиска.

Полицейски участък „Фулам роуд“

Дейвид Юл прие новината за арестуването си съвсем спокойно. Взе официалните предупреждения на сериозно и отказа да говори без присъствието на адвокат.

Не изглеждаше никак уплашен. В армията бе преминал подготовка за издържане на разпити, включително при продължително лишаване от сън и физическо насилие. Да седи в топлото помещение за разпити в компанията на адвокат и с чашка кафе пред себе си беше истински лукс за него.

Претърсването на апартамента му не даде резултат.

Юл изглеждаше удивен от действията им:

— Добре, Боб Хатън преспа у нас. И какво от това?

— Тази сутрин го отрекохте — напомни му Фокс. — Твърдяйте, че не сте го виждали от години.

— Да, излъгах. Трябваше ми малко време да размисля.

Милс опря лакти на масата, наведе се напред:

— Знаехте ли, че го издирваме за убийството на Денис Торп?

— Не, преди да ми кажете. Той просто се появи и каза, че има неприятности. Приятели сме. Съгласих се да му помогна, не съм го питал за подробности. Не исках да знам.

— Кога стана това?

— Вчера.

— По кое време вчера?

— Следобед. Не знам точно, не нося часовник.

— Каза ли колко време възнамерява да остане у вас?

— Не съм се интересувал.

— Не сте се интересували.

— Както вече споменах, приятели сме.

— И остана у вас цяла нощ.

Хатън кимна.

— За какво разговаряхте?

— За екзистенциализма. За френска поезия от седемнайсети век.

За икономическото положение в страните от Третия свят.

Милс усети иронията, но не се хвана.

— Каза ли ви защо е напуснал апартамента си в Тотнъм?

— Не.

— Не попитахте ли?

— Каза, че имал неприятности. За стотен път повтарям, не ме интересуваше. Ако ми беше казал, щях да му стана съучастник. Нали така?

Милс се замисли над думите му, после продължи:

— По кое време напусна апартамента ви тази сутрин?

— Като се събудих, вече го нямаше.

— И си е взел всички вещи?

— Да. Нали ви казах, че няма да откриете нищо негово в апартамента ми. Надявам се да сте го оставили, както си беше.

— Май ни предизвиквате да се върнем и да изхвърлим всичко на пода — намеси се Фокс.

Юл се обърна гневно към адвоката си:

— Разрешено ли ѝ е да ми говори такива неща?

Адвокатът само се усмихна.

— За последно е бил забелязан да напуска апартамента си в Тотнъм със зелена брезентова торба. Носеше ли я, когато дойде при вас?

— Не помня.

— Очаквахте ли да се върне тази сутрин?

— Не. Както казах, когато станах, вече го нямаше.

— Сигурен ли сте?

Юл се досети. Усмихна се злобно:

— Защо? Да не сте го срещнали, като идвахте?

— Очаквахте ли да се върне? — повтори Милс.

Юл погледна Фокс и се усмихна:

— Май наистина ви е направил за смях, а, момчета?

Милс продължи да настоява:

— Носеше ли торбата, когато дойде у вас?

— Да не мислите, че човек като него ще си зареже нещата при мен? Той беше в Полка, за бога. Сигурно ги е скрил някъде. Може да има тайни квартири из цял Лондон. Той е специалист по Б и Д.

— Какво е Б и Д?

— Бягства и диверсия. Ама вие толкова ли сте тъпи?

— Къде да го открием, господин Юл?

Юл се ухили победоносно. Знаеше, че не могат да му направят нищо. Скръсти ръце и се облегна назад.

— Казах ви всичко, което знам. Начукайте си го, ченгета. Има ли още кафе?

„Риджънт стрийт“

Тротоарите бяха претъпкани с туристи, „Хамлис“ и „Дисни стор“ въртяха големи обороти. Двуетажни автобуси и таксита, пленници на задръстването, бълваха отровни изпарения.

Карлтън трепереше от напрежение зад волана на беемвето си. Меките кожени седалки, климатичната инсталация, музиката на Моцарт, която звучеше по радиоуредбата „Блаупункт“, създаваха нещо като райско кътче, изолирано от жегата и вонята на града.

Той стисна меката обшивка на кормилото; ето го тук, затворник на собствените си терзания; тълпата и колите сякаш не съществуваха за него, мислеше единствено за болката си, като маратонец, тичащ под овациите на публиката, чиято единствена мисъл е дали краката му ще издържат до финала. Целият му живот се крепеше на една нишка и всеки момент можеше да рухне. Отдавна бе загубил контрол върху ситуацията, като фокусник, който жонглира с прекалено много топки и знае, че ако включи още някоя, ще започне да ги изпуска. Въпреки това

той продължаваше да взима нови и нови топки, съзнавайки, че е обречен на освиркване, че сложният му номер върви към провал.

Той погледна огледалото за обратно виждане, почти подскочи от уплаха от собственото си отражение. Пред него стоеше напълно непознат човек — избръснатият, изтупан политик с безупречни маниери, който го преследваше навсякъде. Един измамен образ: той виждаше какво се крие зад тази маска. Този постоянен спътник не му бе приятел, по-скоро му беше колега, човек, с когото е бил принуден да работи толкова много години. Въпреки че никога не го бе харесвал, той го разбираше, знаеше стремежите и слабостите му. Обаче вече откриваше непознати досега черти на този безскрупулен непознат, черти, които го ужасяваха. Сега, когато денят на равносметката приближаваше, той искаше да се дистанцира от този подъл престъпник, който го наблюдаваше от огледалото.

Прекалено късно. Той се замисли за всичко, което бе поставил на карта: кариерата си, брака си, финансовата си сигурност, може би дори свободата си. Опасността го дебнеше отвсякъде, вече не знаеше накъде да се обърне, за да я посрещне.

Лъжите, които бе наговорил на полицията, щяха да притъпят вниманието им за съвсем кратко време. Така не беше постигнал нищо, само отсрочка на съдбовния момент; още няколко скъпоценни дни, през които да си мисли, че води нормален живот. Последно желание преди екзекуцията си.

Може би беше чиста лудост, но той все още тайно се надяваше, че обстоятелствата могат да се стекат така, че да се спаси, да избегне съдбата си.

Той стигна до кръстовището при Риджънтс парк, знаеше, че трябва да завие надясно към „Бейкър стрийт“, но вместо това продължи към Килбърн. Чиста лудост.

Нищо не можеше да направи, нещо в дълбините на подсъзнанието му го караше да се върне, да се докосне отново до тези спомени, топлата плът, съвършения декор, разпънатите крайници; простряното тяло във въображението му изведнъж му се стори невероятно реално.

Килбърн

Той остави колата и се запъти уверено към реставрираните къщи от началото на века. Вечерта бе влажна и под мишниците му се образуваха мокри петна. Той спря пред невзрачната врата, пред входа към рая на съкровениите си, сатанински страсти, гробницата на мечтите си. Натисна звънеца; едва си поемаше дъх, сърцето му туптеше лудо.

Съзнанието му се беше замъглило. Мислите преминаваха като сенки през мозъка му, страстта затъпяваше сетивата му и му носеше успокоение. Отчаяните възражения на разума не го интересуваха.

Видеокамерата на системата за сигурност го огледа със студеното си, безстрастно око; после вратата изщрака.

Той влезе в приемната.

— Добър вечер, господин Смит — поздрави го с усмивка една жена с черен кожен клин. — Отдавна не сте ни посещавали. Какво ще желаете тази вечер?

Бейсуотър

Мадлен Фокс се събуди рано, втренчена във въображаемото дуло на пистолет; цялата бе в пот. Запали нощната лампа и погледна часовника си. Господи, какъв нечовешки час.

Знаеше, че няма да успее пак да заспи, затова стана и си напълни ваната, за да се отпусне. Лежа вътре, докато водата изстина, след това се загърна с хавлия и отиде в кухнята, за да си направи чай. Започна да се зазорява; имаше чувството, че всички птички от квартала са се настанили на дървото пред прозореца ѝ, за да цвърчат. Сега вече със сигурност нямаше да успее да заспи.

След като я простреляха в Ламбът, тя ходи доста дълго време на психолог, но кошмарите продължаваха да я преследват. Немного често, може би един-два пъти месечно, обикновено около пълнолуние. Напоследък започваха да зачестяват. Може би пак трябваше да потърси съвета на специалист.

Показа се на прозореца. Една купчина вестници и парцали във входа на отсрещната страна на улицата се размърда. Бездомниците бяха спали по-добре от нея. Тя отпи глътка чай. От едно такси слезе някаква проститутка и се запъти бавно към една близка постройка; край на работната нощ, така да се каже. Поредното досадно утро в Бейсуотър.

Тя се почуди каква ли неприятност ще ѝ донесе новият ден.

Хампстед

Джеймс Карлтън се съблече на тъмно и се мушна в леглото до жена си; заслуша се в дишането ѝ.

— Много закъсня — отбеляза Луиза; думите ѝ прозвучаха в тихата стая като изстрели.

— Пак тези глупости за Евросъюза. Имах чувството, че Уили никога няма да млъкне.

— Колко е часът?

— Малко след полунощ. Всъщност минава два.

Той остана неподвижен дълго време, чувството за вина го задушаваше, сякаш бе покрит с десетки одеяла, плувна в пот. Вече мислеше, че е заспала, когато тя се обади отново:

— Какво става, Джеймс?

В момент на безумие той дори си помисли да ѝ признае всичко, да я въвлече в тъмния свят на греховете си, да свали бремето от плещите си.

„Да се изповядаш. Боже мили. Човек не може да признае всичко за себе си пред никого. Стига си се правил на интересен. Един мъж трябва да има тайни. Можеш да ходиш на църква всяка неделя, но да си вярващ, това е съвсем друго.“

За момент опита да си се представи коленичил в изповедалнята, как моли за опрощение на греховете си. Все едно да се снимаш с любовницата си и да дадеш негативите на жена си. Безумие.

Спомни си как го бяха изгонили от клас, след като намериха мръсно списание под чина му. Повикаха го при директора, заплашиха го с изключване, повикаха родителите му, голям шум. Спомни си как майка му го хвана за раменете, как го разтърси: „Защо го направи, сине“.

Всъщност, не. Не трябваше да го прави. Може би по-добре само да спомене нещо в прощалната бележка преди самоубийството си, ако се стигне дотам.

Моментът на безумие отмина и сърцето му отново възвърна нормалния си ритъм. Опасността да ѝ каже всичко и да започне

нормален живот отмина. Пък и как щеше да започне този нов живот?
Все едно тепърва да се учи да ходи.

— Нищо няма, Луиза. Всичко е наред.

И остана така, неподвижен, втренчен в тавана, изтощен до смърт... и буден.

48.

Батърси

Кафяви стени с цвят на изпражнения, засъхнало повръщано по стълбите, драсканици по стените — мизерният блок беше истински инкубатор за наркомани и дребни престъпници. Дикенс нямаше да намери никаква разлика между този Лондон и града, който описваше в романите си. С изключение на сателитните антени.

От един балкон над главите им някакви чернокожи хлапета изкрещяха: „Олд Бил!“^[1], предупреждавайки всички да прекратят кражбите за половин час.

Стигнаха редица врати без надписи на третия етаж, от балкона се виждаше вътрешно дворче с едно хилаво дърво по средата, някакви хлапета ритяха топка. Ник потропа на една от вратите и тя се откряна с няколко сантиметра. Стара жена с мрежичка за коса, миришеца леко на кисело зеле и котки, надникна през процепа.

— Госпожа Хатън? — Фокс ѝ показа картата си. — Аз съм инспектор Фокс, това е сержант Ник. Столична полиция. Бихме искали да поговорим. Може ли да влезем?

Вътре вонеше на котки. Беше тъмно и пълно с вехтории, телевизорът гърмеше толкова силно, че стените трепереха. Фокс приседна на ъгъла на древния диван, покрит с котешка козина и петна с неустановен произход. Обясни на госпожа Хатън причината за посещението им, но не беше сигурна, че старата жена я разбра. Когато Ник ѝ показа снимката, получена от щабквартирата на САС и Херефорд, тя я хвана с деформираните си от артрит пръсти, сякаш беше древна светиня.

— О, колко мило — възкликна.

Ник се спогледа с Фокс и тя вдигна рамене.

Върху камината тиктакеше стар часовник. Сивкава котка с проядена от молци козина предеше около обутите в дебели кафяви чорапогачи крака на старицата. С разрешението на домакинята Ник намали телевизора: чаровна жена с американски акцент обясняваше защо някакъв шампоан придавал повече блясък на косата ѝ.

— Откъде я взехте? — попита госпожа Хатън, без да вдига поглед от снимката.

— От военните, госпожо Хатън.

— Колко хубаво му стои униформата, не мислите ли?

Фокс се огледа. Мебелите бяха в окаяно състояние, сигурно живееха десети живот. Телевизорът бе поставен върху шкафче с няколко снимки в рамки: намръщено луничаво момче, млад мъж с войнишка униформа. Изглеждаха правени преди десетилетия.

— Госпожо Хатън, виждали ли сте се наскоро със сина си?

— Мисля, че е някъде в чужбина. Той много пътува, знаете ли. Военните постоянно го пращат из целия свят.

— Кога за последен път получихте вест от него? — попита Ник.

— О, пише ми, когато може.

Тя закуцука към камината, откри някакво писмо зад една декоративна чаша и го подаде на Фокс.

Фокс погледна печата: Кейптаун, 13 юли 1995 г.

— Това ли е последното ви известие от него?

— Добро момче е моят Боби.

Госпожа Хатън отново загледа снимката.

Фокс погледна Ник, който допря пръст до слепоочието си. Явно госпожа Хатън отдавна живееше в друг свят и нямаше да им бъде много полезна. И нищо чудно. Всеки би изкукал в такава самота, помисли си Фокс.

— Знаете ли къде можем да намерим сина ви, госпожо Хатън? — попита с последна надежда тя.

Госпожа Хатън погали нежно снимката.

— Много му отива униформата. Нали?

Когато отново се намериха на улицата, колата им чакаше, където я бяха оставили — немалко чудо в този квартал. Ник седна зад волана и поклати глава:

— Няма вест от него от деветдесет и пета. Боже мили.

— Бил е зает с други задачи.

— Майка ми живее сама в Бат. На всеки две седмици я навещавам. Поне това мога да направя за нея.

Той зачака да го похвали. Вероятно така щеше да се почувства по-добре, като добър син. Фокс се замисли за майка си. Кога я беше видяла за последен път? Е, със сигурност след деветдесет и пета. Само че тя не можеше да се оправдае, че има акция в Ангола или изстинал труп в коридора.

[1] Стария Бил — жаргонно наименование на полицията. — Б.пр.

↑

49.

Тъкмо минаваха по моста „Уестминстър“, когато мобифонът ѝ засвири. Увертюрата към „Вилхелм Тел“. Не можеше ли просто да звъни като обикновен телефон? Този технически прогрес щеше да ги съсипе. Хъниуел веднъж бе изказал предположението, че след пет години мобифоните ще са с размерите на червило и за да ги накараш да спрат да звънят, ще ти трябва диплома по история на музиката.

Ник ѝ подаде апарата.

— Фокс на телефона.

— Мадлен? Къде си?

Беше Милс.

— Тъкмо излизаме от Батърси, връщаме се в службата. След около половин час сме там, стига да няма задръстване.

— Добре. Трябва да поговорим.

Отдел за особено тежки престъпления, „Хендън роуд“

Милс беше в кабинета си. На пръв поглед изглеждаше перфектно както винаги, но при по-внимателно вглеждане Фокс забеляза торбички под очите му и снопче пропуснати косми под брадичката. Сигурно не беше чул будилника и след това е бързал да не закъснее.

Седеше пред чаша с индустриално количество кафе и новия брой на „Мирър“, разтворен на бюрото му.

— Мамка му, не е лесно да си запаянко на „Готнъм“ — измърмори той, без да вдига поглед от вестника. — Сякаш си прокълнат за цял живот. Два месеца всичко върви добре. И после пак се започна.

— Да не са загубили?

— На свой терен! — Той избута вестника встрани. — Как се чувстваш тази хубава сутрин, Мадлен?

— Ами, добре. А ти, шефе? Изглеждаш малко умърлушен.

— А, нищо ми няма. Настанявай се.

Тя седна, взе четвъртото си кафе за тази сутрин. До обяд щяха да станат поне шест, колкото да поддържат ритъма на сърцето ѝ през деня. Миналата нощ бе стигнала до един извод — не можеш да водиш разследване на убийство и полов живот едновременно. Прекалено изморително е.

— Хвърли един поглед.

Милс ѝ подаде една папка. Вътре бе списъкът на номерата, с които беше говорила Кимбърли Мейсън. На телефонната компания ѝ бяха нужни шест седмици, за да ги намери и отпечата.

Да ги бяха получили още първата седмица от разследването. Според разпечатката Кимбърли Мейсън бе провела трийсет и осем разговора през последната седмица на живота си; осем от тях бяха с един и същ номер, като четири — в деня преди смъртта ѝ. Милс ги беше очертал с червено.

— Чий е този номер, шефе?

Милс драсна по бюрото с писалката си.

— Мобифон. Регистриран на името на Джеймс Карлтън.

— Брей.

Двамата се спогледаха. От оперативната зала се чу дружен смях. Без съмнение Ти Джей си правеше майтап за сметка на Хъниуел.

— Не точно това ни каза, като го разпитвахме, а, шефе?

— Не. Не точно.

— Май трябва пак да поговорим с него.

Милс кимна. Изглеждаше разтревожен, може би усещаше как повишението му се отлага за неопределено време.

— Трябва да кажа на Кенет. Това няма да му хареса.

Тя отгатна мислите му. Ако Карлтън се измъкне от цялата каша и Милс продължи да се издига в йерархията, един ден Кенет щеше да му бъде или много добър приятел, или непримирим политически противник в зависимост от развитието на нещата сега.

— Ледът е доста тънък — отбеляза той.

— Карлтън си избра да се пързая по него.

— Не съди прибързано.

— Какво, по дяволите, става тук?

— Не знам. Трябва да разберем. Само по-внимателно, Мадлен, става ли? Ако се издъним, ще ме пратят да регулирам движението в Брикстън. На задника ми се пече яйце.

— На моя също.

— Значи да си ги пазим взаимно. Да видим какво става и дано не опандизим не когото трябва.

Фокс позвъни в кабинета на Карлтън, но секретарката каза, че бил в Брюксел и щял да се върне чак другата седмица. Тя остави телефонния си номер. Спомни си старата сентенция, че в политиката една седмица е много дълго време. Осем обаждания.

За елитна проститутка също бяха много.

50.

Камдън Таун

Лежах в спалнята на втория етаж на къщата му в Глостър Кресънт. Добре печелеше, помисли Фокс. По-добре, отколкото да е и крадец — търговията с фючърси му носеше достатъчно, пък и беше почти същото. Само дето ходеше с костюм.

Тя прокара ръка по гърдите му, нежна кожа без косми като на момче. Как бе съумял да проникне толкова бързо в живота ѝ? Не го беше предвиждала.

Тя заслуша нощните шумове на града: бръмченето на колите, сирена на линейка, далечно тракане на влак; Кимбърли Мейсън не ѝ излизаше от главата. Както всички други в екипа, Фокс живееше с убеждението, че са хванали истинския извършител, а именно Гари Брадшоу. Вече не беше толкова сигурна. По цели нощи мислеше за това.

Защо ѝ е било на Кимбърли Мейсън да звъни осем пъти на Джеймс Карлтън в седмицата преди смъртта си? Надали по професионални въпроси, както твърдеше политикът. Проститутките, дори елитните, никога не тревожат клиентите си. Фокс бе проверила в компютърната система. И Раянън, и Брадшоу бяха споменали за някакъв друг мъж, за когото Кимбърли говорела като за любовник. Нещата трябваше да се изяснят. Адвокатът на Брадшоу щеше да приеме новината с радост. Медиите щяха да гръмнат.

— Какво си мислиш? — попита Аш.

Тя си мислеше, че вече е заспал.

— Нищо — отговори.

Той обаче я познаваше добре.

— Поредният случай ли разнищваш, Холмс?

— Може би.

— Убийството в Тотнъм?

— Не, то е ясно.

Той зачака за повече, но тя имаше принцип никога да не обсъжда служебни въпроси в извънработно време.

— Ще ми разкажеш ли, или трябва да лежа и да слушам как мозъкът ти скърца? — оплака се той.

Е, може би нямаше да навреди, ако веднъж поговори с някого за служба.

— Става дума за онзи случай, който смятахме за приключен. Доста странно убийство, дори арестувахме вероятния извършител. Само че сега изникнаха някои странни неща.

— Държавна тайна ли са?

— Жертвата беше проститутка, специалистка по садомазохизъм... беше открита в личната си стая за изтезания.

— Лична какво?

— Пишеше по вестниците.

— Сигурно още съм бил в Хонконг. — Той се обърна към нея, опря се на лакът. — Сигурно е било голяма сензация.

— По-пикантните подробности запазихме в тайна. Освен това същата седмица беше станало и нещо с един член на кралската фамилия, хванали го с някого в леглото или паднал от кон, обикновените клюки. Сложиха го чак на трета страница в „Ивнинг Стандарт“.

— Странен живот водиш, Мадлен.

— На мен ли го казваш.

— Затова ли донесе белезниците?

— Предполагам, че ми стана любопитно.

Бяха пробвали само веднъж. Интересно преживяване, но прекалено силно, за да повторят.

— Значи това с мен е било нещо като упражнение.

Тя се усмихна:

— Стори ми се, че нямаш нищо против.

— Всички си имаме въображение. Ти повече разбираш от психология на извращенията. Нали си ченге.

— Така ли? Не мисля. Всеки ден се занимавам с убийства, но така и не мога да разбера какво кара хората да отнемат човешки живот.

Помълчаха известно време и тя тъкмо помисли, че е заспал, когато той пак се обади:

— Един приятел си пада по садо-мазо.

— Приятел ли?

— Да. Работи в една банка. *Истински* приятел. Сериозно.

Тя се засмя:

— Добре.

— Казва се Майкъл. Обратен е и се занимава с доста странни неща. Преди две седмици ходил в някакъв садо-мазо клуб.

— И ти разказва всичко това?

— Да. Явно не се притеснява. В петък след работа ходим с колегите в един бар. Той ни разказва всичко, направо се спукваме от смях. Страшно е словоохотлив.

— Какви неща ви разправя?

— Този клуб, в който ходил, не знаех, че е така, но излиза, че имат строго изискване за облеклото.

— Например че не можеш да влезеш без вратовръзка?

— По-скоро, без да си вързан за врата. Така де, имат някакво определено облекло. И така, Майк и един от приятелите му гейове се появяват в следния вид: Майк е на четири крака, а другият го води на каишка. Той вече е погълнал порядъчно количество алкохол, вижда, че една мацка от персонала шиба с камшик неколцина мъже, приковани за стената. Така че решава и той да опита. Връзват го и започват да го бият. Изведнъж се оглежда и вижда, че момичето стои в другия край на помещението и си пие питието. Тогава си дава сметка, че го бие съвсем друг човек. Че изобщо не е станало, както си го е представял.

— Къде е този клуб?

— Не знам. Някъде в Айлингтън.

Айлингтън. Районът на Кимбърли Мейсън.

— Защо? — поинтересува се той. — Да не искаш да пробваш?

— Не. Не съм чак толкова любопитна — излъга тя.

Любиха се отново, но този път тя не успя да се съсредоточи.

Все още си мислеше за странните живот и смърт на Кимбърли Мейсън, за телефонни записи, за въображението на други хора.

51.

Айлингтън

Клубът се казваше „Доминация“. Състоеше се от четири нива, колкото по-надолу слизаш, на толкова по-сериозни неща се натъкваш. На първия етаж се намираше барът, съблазнително момиче с черно кожено облекло сервираше кока-кола и портокалов сок. Фокс с изненада установи, че консумацията на алкохол е строго забранена. Един надпис над бара гласеше: „Напиването пречи на набиването“. Тук имаха чувство за хумор, пък и това правило май имаше логика. Ако смяташ да повериш тялото си на някого, хубаво е да си сигурен, че знае какво прави.

Тя се разходи под каменните арки между голите тухлени стени и стърчащите над главата водопроводни тръби — футуристичен подземен свят, населен с жестоки господарки в блестящо черно облекло, жени вамп и загубили ума си нещастници: гол до кръста мъж, целия в татуировки, с коса, сплетена под формата на рога; свещеник в черни гумени дрехи; монахиня с противоваз. Където се обърнеш — кожени дрехи, татуировки, прободени устни и гърди, гума, черно червило. Последният вик на модата в света на изтезанията.

Фокс се беше сдобила с черно наметало с качулка от един специализиран магазин в Камдън, с прорези покрай двете бедра, които, докато се движеше, откриваха черните й чорапогачи. Достатъчно, за да скрие истинската й самоличност и да й осигури достъп покрай охраната на клуба. Качулката почти напълно закриваше лицето й. Тя се погледна в огледалото зад бара — страшничък вид имаше.

Сърцето й туптеше силно. Чудеше се какво да направи, ако види някой познат. „О, добър вечер, господин комисар. Тук съм по работа, предполагам, че и вие.“ Заслиза към долното ниво. Стресна се — забеляза полицейска фуражка. Оказа се поредният костюм — момичето с фуражката носеше крещящо жълт гумен корсет.

Следващото ниво бе обзаведено в същия стил: голи стени, червени крушки по голия черен таван. На едната стена беше монтирана голяма витрина с различни камшици и окови. В ъгъла върху

една табуретка бе завързана млада жена, белите ѝ гащички бяха смъкнати. Любимият ѝ я налагаше с все сила с голи ръце, оставяйки червени дири по кожата ѝ, от време на време ѝ пошепваше нещо на ухото. Това представление бе привлякло неколцина зрители.

Фокс остана изненадана. Атмосферата бе непринудена, не напрегната. Хората си приказваха весело и се смееха, сякаш са в местната дискотека.

На третото ниво не беше чак толкова спокойно, тук имаше по-малко хора, само сериозни познавачи. Носеше се странен аромат, като от тамян. Негърка с плътно прилепнали дрехи налагаше с къс камшик някакъв мъж по гумени къси панталони и жилетка, прикован с вериги. Фокс установи с удивление, че жената всъщност е мъж. „Татко, тази нощ ще получиш добър урок от малкото си момиченце. Човек се учи, докато е жив.“

Най-долното ниво беше за най-големите ценители. Оборудвано бе с медицински пункт и обзаведена по всички правила зала за мъчения. Тя мина покрай една килия, в която мъж на средна възраст със запушена уста и превръзка на очите висеше окачен на вериги. Той стенеше и се гърчеше, очевидно хубавичко си прекарваше в петъчната нощ.

В дъното на залата имаше малка сцена, червен прожектор осветяваше уреди за мъчение, докарани сякаш направо от средновековието. Имаше дървен кръст с кожени каиши, кол за бичуване и някаква рамка за разпъване, ориентирана под такъв ъгъл, че да се вижда добре от „дансинга“.

Отпред имаше черна дъска с надпис „Списък за бичуване“. Няколко мъже и жени се бяха записали. На опашка, като за някакво много рядко изживяване.

В момента на сцената имаше млада двойка; голи, само по черни врязани гащи. Жената беше разпъната на една рамка за мъчения и вързана с кожени каиши.

Вниманието на Фокс бе привлечено от един мъж с черни дрехи встрани от сцената. Гърдите му бяха голи, виждаше се невероятно бялата му кожа и доста рунтави черни косми. Беше продавачът от сексмагазина на „Брюър стрийт“, помощникът на Лайла Махмуд. Фокс опита да се сети за името.

— Здравейте, Рей.

Наложи ѝ се едва ли не да крещи, за да надвика оглушителното думкане на стереоуредбата — едно парче на „Металика“. Тя смъкна качулката. Предположи, че той може би няма да я познае. Беше пригладила косата си с гел, носеше черно червило и гъст грим.

— Познаваме ли се?

— От „Брюър стрийт“. Идвах да разпитвам шефката ви, Лайла.

— Мамка му. Какво правите тук?

Тя не отговори на въпроса. Погледна сцената:

— Защо го правят тези хора?

Той не отговори. В сексмагазина ѝ се беше сторил плашлив и загубен, но тук, в коженото облекло, имаше печален и мрачен вид.

— Мислех, че сте заловили извършителя — отбеляза той.

— Така ли? Не знаех.

Върху масата на сцената гореше дебела червена свещ. Мъжът я взе и я вдигна над партньорката си, задържа я дълго време, после бавно я наведе. Горещият восък се разля по гърдите на жената, застивайки бързо като съсирена кръв. Жената заскимтя и започна да се гърчи. Фокс си спомни трупа на Кимбърли Мейсън. Изведнъж устата ѝ пресъхна. Стана ѝ трудно да преглъща.

Огледа тълпата. Погледите на всички бяха съсредоточени върху сцената, лицата им бяха безизразни, очите им — широко отворени. В помещението цареше напрежение. Дори ръцете на Фокс трепереха. Тя довърши питието си и остави чашата.

— Кимбърли идваше ли тук? — попита.

Рей вдигна рамене.

— Постоянна посетителка беше.

— Виждали ли сте я тук?

— Вижте, кажете какво искате от мен.

— Не знам. Да ми кажете нещо повече.

Той я огледа; наметалото, обувките с остри токчета, черните чорапогащи.

— Трябва да внимавате.

— Защо?

Рей Прат прехапа устни.

— Изплюйте камъчето — подкани го тя.

— Да не мислите, че съм бил от клиентите ѝ?

— Не, не мисля. Вие сте гей, нали?

Той не изглеждаше особено изненадан, че се е досетила.

— Били сте приятели, нали? — продължи да налучква тя.

— Какво ви каза Лайла?

— Само за Гари.

— А за другия?

— Кой друг?

— Тя твърдеше, че ще се оженят. — Рей се усмихна, доволен, че може да ѝ каже неща, които другите не знаят. — Споделяше с мен неща, които не е казвала дори на Лайла.

— Защо?

— Защото аз единствен не исках нищо от нея.

Мъжът на сцената наклони свещта и Фокс изведнъж си даде сметка, че не той определя действията си. Той гледаше не застиващия востък, а очите на жената — когато усетеше, че я боли повече от необходимото, отместваше за малко свещта. Жената сама управляваше ръката на мъчителя си.

Представлението свърши. Мъжът освободи партньорката си и двамата слязоха зад сцената, за да се преоблекат. Публиката ги изпрати с ръкопляскания, сякаш бяха музикален състав, който току-що е свършил изпълнението си за вечерта.

Жена с черни кожени бикини прочете първото име в списъка. Една жена от публиката стана и излезе на сцената. Остави се да я вържат грубо за стълба за бичуване.

— Кой беше другият мъж? — попита Фокс. Рей не отговори, така че тя добави: — Може би си го е измислила.

— Не, имаше такъв човек. Дори ми каза името му.

Фокс затаи дъх.

— Ще ми го кажете ли?

Той се засмя.

— Не го помня. Тогавя не обърнах внимание. Каза, че е някаква важна клечка, в правителството или нещо подобно.

— Да не е Джеймс Карлтън?

Той вдигна рамене.

— Както казах, не помня. — Лъжеше. Наведе се към нея: — След това, което ѝ се случи, мислите ли, че ми се говори?

Тя не остана за бичуването. Като видиш един, все едно си гледал всички, помисли си, докато се качваше в колата. Ръцете ѝ още

трепереха. Бе станала свидетел на малко повече насилие, отколкото можеше да понесе. Чудеше се колко от тези хора имат порядъчни професии, семейства, колко от тях живееха като Кимбърли Мейсън — в два изолирани един от друг свята.

Защо го правеха? Има хора, които взимат наркотици, размишляваше тя, други скачат от самолети или мостове и наричат това забавление. Защо да няма хора, които да се наслаждават на болката в сексуалния си живот? Може би да обвиняват Гари Брайшоу за убийството бе прекалено наивно, както беше казал Ник Кроуфорд. Може би все още не познаваха достатъчно добре миналото на Кимбърли Мейсън, за да се доберат до истината.

Под моста „Хънгърфорд“ бездомните се подготвят за поредната нощ в мрачните входи и подлези, в мръсни спални чували. В древния тухлен тунел проехтява сподавена кашлица. Полицейска моторница минава по Темза, прозвучава корабна сирена. По моста отекват забързани стъпки — някакъв служител на път към уютния си дом в Уокинг, Гилфърд или Бейсингстоук.

Един крайградски влак минава отгоре; колелетата му тракат като съпровод за флейтата на някакво хлапе, останало до късно, за да събере още някоя стотинка от забързаните към къщи граждани.

По зидовете преминават сенки; като герои на Дикенс, само че тези носят спрейове с боя, спринцовки и пластмасови бутилки; разнася се воня на алкохол и урина. Някакъв помияр, вързан с разръфано въженце, започва да лае, господарят му изкрещява и размахва пръст към въображаем неприятел.

Боб Хатън се свива в импровизираното си легло от вестници и картони, но дори тук, сред бездомниците и наркоманите, той се чувства чужд. Гледат го подозрително, докато си подават бутилката долнокачествен алкохол, защото дори и те се страхуват от него. Бледата улична лампа придава зловец блясък на лицето му. Той стиска пистолета под камуфлажното си яке, оръжието, с което застреля Денис Торп.

Има чувството, че мозъкът му се гърчи като някакво безцветно подземно същество, изложено на слънчевата светлина. Врагът е навсякъде около него, той знае, че е в опасност дори тук, сред обитателите на нощта. Има нужда от скривалище, където да планира следващия етап на самоубийствената си мисия. Лудостта го е обладала изцяло. Загубил е чувство за реалност като обезумял от жажда пътешественик сред пустинята.

Той е едновременно гений и шут, идиот и мъдрец, сякаш е герой в някой кошмар на Кафка, който само той може да сънува. Спускането към този ад бе бавно, но сигурно; поне с Джеймс Карлтън имаха една

съдба, всеки беше стигнал дотук по свой собствен път, дълго, мъчително пътуване в мрака.

Фокс лежеше будна в тъмното. Беше ѝ горещо и бе отметнала завивките. Всеки път, когато опитваше да заспи обаче, тялото и крайниците ѝ се сгърчваха внезапно и отново я събуждаха. Накрая се отказа, стана и си направи кафе. Извади някакви документи от куфарчето си и работи до четири часа, когато най-сетне потъна в дълбок, но неспокоен сън на дивана.

53.

Камдън Таун

Срещнаха се на вечеря в едно италианско ресторантче на „Паркуей“. Аш напълни чашите с австралийско червено вино. Изглеждаше нервен, дори не беше докоснал спагетите си. Разговорът не вървеше.

Ето го и краят, помисли си тя. Е, да върви по дяволите. Ходеха едва от няколко седмици, не беше голяма работа.

— Трябва да ти призная нещо — заговори той.

— Женен си — пошегува се тя, но той не се засмя.

Погледна я над ръба на чашата си.

— Мамка му — промърмори тя.

— Изслушай ме. Работата е много сложна.

Тя бутна чинията си встрани. Сега и нейният апетит се загуби.

— Не, изобщо не е сложно, много е просто даже. Трябваше да ми кажеш по-рано.

Не беше ядосана, че са я лъгали, просто се почувства разочарована. Кое то пък бе глупаво, защото никога не беше хранила сериозни надежди за тази връзка.

— Скъсахме, преди да тръгна от Хонконг. Тя остана там. Мислех, че всичко е свършило. — Той вдигна рамене. — Поне тя така твърдеше.

— И сега иска да се върне.

— Ако бяхме само двамата, щеше да е лесно. Имаме обаче две деца. Момче и момиче. Точно това е сложното.

Фокс се замисли за Джини и Йън. Ама че тъпо нещо е животът.

— На колко са години?

— На седем и на четири.

— Разбирам.

— Тя бе тази, която искаше да се разделим. Сега ме моли пак да се съберем.

— И ти се съгласи.

— Само така мога да се виждам с децата. Кой иначе ще ми даде правото за настойничество. С този дванайсетчасов работен ден.

„Е, Мадлен, нали не искаше ангажираща връзка. Това е полесният вариант. Така стана по-добре, да се разделим, преди да започнем да си създаваме напразни илюзии. Забавлява се, стига толкова.“

— Защо не ми каза отначало?

— А ти защо не ми каза, че си ченге?

— Защото мислех, че ще се уплашиш. И защото нямах намерение да преспим повече от една нощ.

— Точно затова и аз не ти казах, че съм женен.

Двамата замълчаха. Сякаш и двамата водеха една и съща борба между ума и сърцето.

— Виж, като премълчиш нещо в самото начало... колкото повече отлагаш... толкова по-трудно става да кажеш истината.

— Всичко е наред.

Само че не беше наред, защото тя не можеше да определи собствените си чувства. Сякаш в гърлото ѝ бе заседнала буца.

— Може би така е по-добре — продължи той. — Нали работата беше най-важното за теб?

— Странно. Знаех, че някой ден трябва да се разделим. Просто не исках да е днес.

— Нито пък аз. — Той се наведе, постави ръка върху нейната.

Можем да продължим да се виждаме.

Тя отдръпна ръка.

— Не, благодаря. За мен няма проблем, но няма да е честно за жена ти и децата ти.

— Съжалявам.

— Няма защо.

Тя взе чантичката си, остави няколко банкноти на масата. От самото начало настояваше всеки да си плаща сметката.

— Къде тръгна?

— Вече не съм гладна.

Тя направо избяга. Не искаше да си изпусне нервите пред него. Отдавна не беше плакала заради мъж или заради каквото и да било друго. Не искаше да го прави и сега.

54.

Майка ѝ живееше в едно село на около час с кола на юг от Лондон. Преди да тръгне, Фокс изми форда си, дори изтупа килимчетата, изхвърли обелките от „Марс“ и картонените кутии от храна за вкъщи. Не знаеше за какво го направи. Не заради майка си във всеки случай — не се интересуваше от мнението ѝ.

И все пак.

Докато пътуваше, се замисли за двете папки върху бюрото ѝ на „Хендън роуд“. Утре Джеймс Карлтън щеше да се върне в Лондон; може би най-последно щяха да си изяснят всичко по случая „Дамата на мрака“ и тя да може да спи спокойно, без да се тревожи, че са осъдили несправедливо Гари Брадшоу. Случаят с Боб Хатън, операция „Екшънман“, както го беше нарекъл Ти Джей, бе по-сложен. Ако Хатън е останал в Лондон, имаше опасност да се случат още трагедии.

Можеха само да се надяват, че няма да се развилнее.

Околностите на Фарнборо, Съри

Майка ѝ работеше в градината, носеше ръкавици, които да защитят нежната ѝ кожа дори от такива обичайни неща като пръстта; наблизо в един храст мъркаше някакво коте. Беше красива жена, още по-красива бе като млада, „апетитна“, както се изразяваше бащата на Фокс. Кожата ѝ оставаше забележително гладка за жена на нейната възраст, голяма широкопола шапка предпазваше типичното ѝ за англичанка розово лице от слънчевите лъчи.

Изглеждаше изненадана от посещението на дъщеря си, въпреки че Фокс се беше обадила сутринта да я предупреди.

— Мадлен! Колко се радвам да те видя!

Допря хладните си устни до бузата ѝ, после отстъпи и я загледа с критичното изражение на художник, който е създал някаква картина, но все още има чувството, че е пропуснал нещо.

— Ще пиеш ли чай?

— Да. С удоволствие.

Фокс седна на един плетен стол в градината, заразглежда правилните лехи с ружи и петунии. Тази страст на майка ѝ към градинарството се беше появила сравнително късно. Възрастната дама бе прекарала целия си живот в подреждане на хора по същия безупречен начин и сега, когато нямаше повече подчинени, които да командва, беше насочила вниманието си към цветята.

Възрастната жена донесе чая и свали шапката си, разтръска дългата си сивееща златисторуса коса.

— Как я караш?

— Чудесно — излъга безочливо Фокс.

Запита се какво ли ще каже майка ѝ, ако научи истината, ако ѝ разкаже всичко. Това се беше случило само веднъж в съвместния им живот, след смъртта на баща ѝ. Още го помнеше. Майка ѝ я беше изгледала, сякаш се е напикала в църквата: „Осъзнай се, Мадлен. На баща ти никак нямаше да му хареса, ако те види така“.

— Още ли си търсиш белята? — попита непряко възрастната жена.

Нямаше какво да ѝ отговори, затова Фокс реши да смени темата.

— Научи ли за Джини?

Нападението е най-добрата отбрана: на въпроса — с въпрос.

Фокс се чудеше какво точно е казала Джини на майка им относно забегките на съпруга си.

— Вчера говорихме по телефона.

— Отиде ли да я видиш?

— Ако ѝ трябва, сама ще дойде.

Фокс очакваше този отговор, но въпреки това остана поразена. Типично за майка ѝ. Тя беше като едно от онези морски животни, които хвърлят хайвера си и отплуват, сякаш с това се изчерпва родителският им дълг.

— Може би ще се зарадва, ако отидеш да я видиш.

— Скъпа, знаеш, че нямам кола. Страшно трудно се придвижвам.

— Струва ми се, че в момента е доста разстроена.

— Страхувам се, че няма как да ѝ помогна. Вече сте големи, трябва сами да се грижите за себе си.

Фокс загледа врабчетата, които се боричкаха по ливадата. „Вещица такава — помисли си. — Защо изобщо дойдох? Защо изобщо татко се е оженил за теб?“

— Ами ти, скъпа? Задава ли се някой бъдещ съпруг на хоризонта?

— Няколко, но всичките са женени.

Майка ѝ се усмихна кисело:

— Добре правиш. Поне ти имаш акъл.

Странни думи от устата на майка ѝ. После изведнъж ѝ просветна. Двете толкова си приличаха. И двете бяха самотници, своенравни жени, които искат сами да се оправят в живота, без желание за дълготрайни връзки с който и да е мъж.

Това прозрение я ужаси, сякаш облак помрачи този топъл летен следобед. „Всички заприличваме на хората, които мразим“, бе казал някой. Така беше, но тя все се надяваше да не се случи с нея.

И все пак в един или друг смисъл бе станало точно така.

Майка ѝ явно забеляза изражението ѝ:

— Добре ли си, скъпа?

— Да. Добре съм.

Гилфорд

Кери нямаше достатъчно трудов стаж, за да получи отпусака по майчинство, освен това директорът на радиостанцията бил бесен, че началникът на финансовия отдел е свалил някоя от служителките. Женитбата им изобщо не влизала в плановете на ръководството. Кери се беше съгласила да напусне след неясното обещание, че след две години, когато детето порасне достатъчно, за да ходи на детска ясла, може отново да се върне на работа.

Фокс я завари облечена с риза на Стивън, възкачена върху една стълба. Косата и лицето ѝ бяха напръскани с бяла боя, сякаш я бяха поръсили снежинки. Фокс я остави да боядисва и влезе в кухнята, за да направи чай. Върна се след няколко минути с две чаши и ги остави на масата сред четките и кутиите с боя.

Обхвана я завист; Кери изглеждаше толкова щастлива. Имаше само едно нещо, за което да мисли — бебето. Бременността още не ѝ личеше, не ѝ се виеше свят сутрин, не страдаше от меланхолия. Щастлива кучка.

Както можеше да се очаква, Кери веднага задърдори за бременността си, за пазаруването в магазина за бебешки дрехи, за

прегледите при доктора.

— Знаете ли дали е момче или момиче? — поинтересува се Фокс.

Кери спря да боядисва и натопи четката в една кутия боя, закачена на върха на стълбата.

— Миналата седмица ходих на видеозон. Момче е. Значи ще си имаме и дъщеря, и син.

— Стивън знае ли?

Тя кимна.

— На седмото небе е от щастие.

— Страхотно.

Фокс се чувстваше нелепо в тази спокойна домашна обстановка. По-комфортно щеше да ѝ е, ако вместо боя по земята имаше кръв. Точно от тази черта на характера си се гордееше. От друга страна, съзнаваше, че губи Кери като приятелка; мястото ѝ щеше да бъде заето от Стивън, което си беше съвсем в реда на нещата.

— Стивън е толкова мил с Дейзи — поде отново разговора Кери. — Страхотен баща ще бъде.

Поне по-добър от този на Дейзи, помисли си Фокс, въпреки че изобщо нямаше да му е трудно, стига да не повръща през носа и да не я бие по-често от веднъж месечно. Какво ли не са готови да изтърпят жените за малко любов, за малко гушкане в леглото, за малко секс.

— Харесва ли ти? — попита Кери.

— Кое?

— Харесваш ли цвета? Синьото е много банално, затова се спрях на това светлозелено. Действа успокояващо. Напомня ми за морето.

— Чудесно е.

Фокс се чувстваше леко объркана, сякаш наблюдаваше света на Кери през витрина. Виждаше и чуваше всичко от другата страна, но не можеше да усети обстановката. Може би дори не разбираше какво става. Оставаше в собствения си свят на смърт и безпорядък през деня и моментите на откраднато щастие с някой мъж през нощта.

— Знам какво си мислиш — заяви Кери.

— Съмнявам се.

— Понякога ме гледаш с такова изражение... Мислиш ме за луда, нали? Задето се омъжих за Стивън.

— Не, разбира се, че не те мисля за луда — излъга Фокс.

— Всичко ще бъде наред, Мадри. Уверявам те. Това е най-доброто за мен.

— Знам.

Фокс ѝ подаде чая. Кери остави четката върху кутията с боя и пое чашата.

Фокс седна върху една обърната кутия боя. Настъпи неловко мълчание.

— Защо не ми каза, Кери? За Аш.

Кери не отговори веднага, измести поглед. Накрая възкликна:

— Мамка му!

— Знаела си.

— За жена му ли имаш предвид?

— Да.

Кери загледа стената като велик художник, който се наслаждава на шедевъра си.

— Стивън каза да не се месим.

— Стивън значи.

Отново замълчаха. Кери най-после се пристраши да я погледне в очите.

— Не върви ли?

— Скъсахме.

— Изгони ли го?

Фокс поклати глава.

— Жена му се върна.

— Мислех... Стивън каза, че всичко било приключило.

— Не, „да приключи всичко“ означава да се разведат. Разделянето е само временно.

— Така ли каза той?

— Не, каза, че обичал децата си и че искал да се върне при тях.

Просто не се виждам като жената, която ще му ги отнеме.

Кери прехапа жестоко устната си.

— Май нямаш голям късмет с мъжете, а?

— Предполагам, че всеки сам си е виновен.

Кери вдигна рамене, сведе очи към пода. Нещо бе загубила този следобед. Може би доверието на приятел.

— Надявам се някой ден да се уредиш — отбеляза.

— Аз също.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

*Неповторимото и върховно удоволствие в
любовта е мисълта, че извършваш грях.*

Бодлер

55.

Гласуването приключи рано, в три и половина. След като изпълни задълженията си, Карлтън напусна Парламента. Докато си проправяше път в задръстванията на пиковия час, той отново започна да размишлява върху опасността да го разкрият, по-близка от всеки друг път. Онази безсрамна детективка отново го била търсила; искала да поговорят. Той опита да откаже, но тя настоя. Тази вечер в осем щеше да се появи у тях. Карлтън опита да се свърже с Кенет, но той бил на полицейска конференция в Париж, или може би в Женева, няма значение.

Защо бе допуснал нещата да излязат от контрол по този начин? Толкова много години успяваше да владее ситуацията. Как можа това да се случи?

„Може би собствените ми амбиции се опитват да ме погубят. Какъв по-сигурен начин да се самоунищожиш от разкриването на тайните ти? А може би съм се уморил от лъжи.“ Дори страхът и отчаянието му се струваха по-добри от живота без чувства, без никакви чувства.

„Цял живот съм избирал грешните ходове: избирах хората по външността им, а не според душевността им; преструвах се, че обичам, без да изпитвам страст; служех на обществото, без да се интересувам от самите хора. Запълвах липсата на чувства със секс. И ето докъде се докарах.“

Надгробното слово можеше да продължи с часове. „Истината е, че вече не мога да избирам съдбата си. Превърнах се в зрител на собственото си падение. Няма смисъл да се разкайвам. Щеше да има смисъл, ако разкаянието можеше да ми помогне да се измъкна, но оттук измъкване няма. Мога само да чакам и да се чудя какви още нещастия ще ме сполетят.“

Хампстед

На масата в хола го чакаше бележка:

Джеймс,

Реших да те напусна. Моля те, не се прави на изненадан. Бракът ни се разпада от години. Ще остана при мама и татко. Даяна е с мен. Остава само адвокатите ни да уредят подробностите. Така ще е най-добре, не мислиш ли?

Луиза

Карлтън изпита нужда да се махне оттук, просто да излезе, да се разходи, за да разсее мислите си. Откри кучето, издърпа го от коша му, без да обръща внимание на протестите му. То бе прекалено старо за дълги разходки, но в крайна сметка беше негово куче. Поне това му беше оставила. И щом той иска да се разходи, проклетият звяр можеше да се размърда малко по „Хийт“. Трябваше да му се отплати по някакъв начин, задето му търпи вонята и за баснословните сметки при ветеринаря.

Той закрачи по „Хийт“, вечерният въздух бе топъл, отпред се простираше Лондон, чуваше се равномерно бръмчене на колите. „Знаех си, че ще се стигне до това, беше просто въпрос на време.“ Сега, когато наистина се бе случило, той се оказа неподготвен, искаше да промени нещата, да върне времето.

„И ще постъпиш по абсолютно същия начин — промърмори си полу на глас. — Не можеш да се промениш. Такъв си си. Няма смисъл да умуваш.“

„Какво, по дяволите, сторих.“

По тъмната повърхност на огретите от слънцето езера се носеха патици, катерички подскачаха сред дърветата, но това блажено спокойствие оставаше незабелязано за него.

Когато се прибра, къщата тънеше в мрак. Луиза винаги включваше лампите в хола, за да го посрещнат с меката си жълтеникава светлина. Тази вечер всичко бе в сянка, мъртвешки тихо като в гробница. Той извади бутилка „Бушмилс“ и кристална чаша и се оттегли в кабинета си, за да потърси облекчение в безпаметността.

56.

Фокс загледа приклепналите демони от двете страни на портата, сенките на фронтонa, тъмната къща. Девет и половина, а от Карлтън нито следа, никакъв признак на живот в цялата къща. Къде се бяха дянали жена му и дъщеря му? Все някой трябваше да си е у дома.

Тя се замисли дали да не се прибира, но после си каза: „Не, той се крие от мен, няма да му позволя да ме разиграва. Ако ще цяла нощ да чакам, няма да го оставя на мира. Ще изстискам истината от този негодник“.

Вечерта бе хладна за лятото и тя потрепери; съжали, че не си е взела по-дебела дреха. По радиото предаваха обичайните глупости и тя го изключи. Само изтощаваше акумулатора. Не й оставаше друго, освен да чака. Наблизо мина някакъв човек с куче, подсвиркваше си фалшиво. Покрай нея профучаваха коли; чуха се забързани стъпки — някой беше работил до късно и сега се прибираше.

Господи, колко бе уморена. Замисли се за Кимбърли Мейсън и се почуди какво я е довело от порядъчното семейство в Съри до мазето в Хайгейт. Може би някаква тайнствена светлинка я беше подмамила да навлезе по-навътре в тъмната гора. Като в любимите й детски приказки: Снежанка в стъкления й ковчег, Красавицата в двореца на Звяра, колко много нежни, беззащитни момичета в плен на злото. Спомни си, че дори като дете се беше впечатлявала от страданието на красивите мъченици.

Отново потрепери. И това ми било лято.

Стресна се в съня си и се събуди, погледна часовника, не повярва на очите си. Три часът. Мамка му. С месеци да не може да спи, а сега го беше отнесла цели пет часа и половина. В колата.

Вратът й се беше схванал. Цялото тяло я болеше. Ядоса се сама на себе си. Сигурно се беше побъркала. Трийсет и четири годишна неомъжена жена, заспала на течение на неудобната седалка на форда си. За това би трябвало да й плащат вредни.

„Осъзнай се, Мадлен.“

Вратата на двора се отвори. Тя си даде сметка, че не се е събудила от студа. Сребристото беемве на Карлтън бавно излезе на улицата. Тя подскочи, заопипва предното табло. След три неуспешни опита успя да намери ключовете.

Моторът забръмча. Тя изчака беемвето да се отдалечи на стотина метра, след това включи фаровете и го последва.

По това време на нощта следенето на друга кола не беше толкова трудно, колкото през деня. Тя подкара след беемвето на Карлтън през Западен Хампстед и Крикълуд. Държеше се на порядъчно разстояние, дори прекалено голямо; наложи се да мине на червено на „Финчли роуд“.

Къде беше тръгнал в този ранен час?

Той зави по Северното околоръстно шосе към една индустриална зона недалеч от „Уембли“. Фокс продължи направо. Ако завие след него, той можеше да я забележи. Трябваше да изчака.

Задните фарове на беемвето изчезнаха между фабриките и телените огради.

Тук ставаше нещо. Каква работа има министърът на търговията и енергетиката в сянка в някакъв индустриален район по това време?

Тя изчака пет минути, преди да го последва. Стигна до няколко препълнени пластмасови контейнера за боклук. Свали стъклото и заслуша ожесточения лай на някакво куче и тракането на желязната ограда, която го спираше да не изскочи.

Помисли, че го е изгубила.

Не се чуваха гласове, от колата на Карлтън нямаше и следа. Имаше две възможности: или я беше забелязал и бе навлязъл в индустриалната зона, за да я заблуди, или беше влязъл в двора на някоя от фабриките, далеч от погледа ѝ, за да върши това, за което е дошъл. Бог знае какво. Може би да си набави наркотици.

Тя мина покрай заключена с катинар желязна врата с бодлива тел отгоре, улицата задъни. Тя спря, за да обмисли възможностите. Точно пред нея на фона на пълната луна се виждаше силуетът на някакъв склад. На една табелка пишеше: „Бофор инженеринг“. Моля, позвънете“.

В двора цареше пълен мрак. Беше го изпуснала.

— Мамка му — изруга.

Обърна и се прибра в апартамента си.

Бейсуотър

Черното дуло на револвера сочеше главата ѝ. Пръстът потръпна на спусъка, тя затаи дъх в очакване. Щеше ли да чуе последния изстрел в живота си, щеше ли да има няколко секунди, за да си даде сметка какво става, преди всичко да избледнее пред погледа ѝ като последния кадър на филм? Или мракът щеше да я обгърне веднага, сякаш някой е затръшнал внезапно вратата към светлината?

Тя остана неподвижно, затаила дъх, безпомощна пред единственото черно око на смъртта.

Скочи; цялата бе в пот, сърцето ѝ биеше лудо.

Пак този кошмар.

Същият кошмар.

Ламбът. Мартин Лампар я гледаше иззад револвера. Сякаш смъртта се връщаше за пропуснатата преди среща.

Тя погледна електронния часовник до леглото. Отиваше към шест — и без това време за ставане. Господи, не можеше да продължава така. Чувстваше очите си, сякаш бяха пълни с пясък, главата ѝ се пръскаше, тялото ѝ сякаш се намиреше на друго място. Тя се надигна от леглото, завлече се под душа, остана там десет минути, сякаш се надяваше врялата вода да отмие кошмара от съзнанието ѝ, да я върне към реалния живот и неприятните му изненади.

Отдел за особено тежки престъпления, „Хендън роуд“

Тя огледа оперативната зала през стъклената преграда на кабинета си, работните бюра, бездействащите компютри, прозорците, зад които се откриваше градът; зората пълзеше като зараза по тъмното небе. Погледна закуската си — кафе от машина без захар, шоколадче „Марс“, което бе открила случайно в джоба на якето си — и се запита защо се подлага на това мъчение.

Ти Джей и Бил Хъниуел също бяха тук. На тях поне им плащаха на час.

Милс влезе в оперативната зала и се запъти към кабинета си, носеше безупречен черен костюм и лъскаво кожено куфарче. Говореше се, че преди да постъпи в полицията, бил манекен, обичал работата си и печелел достатъчно, но не могъл да понесе, че хората все го мислели за хомосексуалист.

Забеляза я и се отклони от пътя си към нейния кабинет. Мамка му, само това ѝ липсваше.

Той показва глава на вратата.

— Ужасно изглеждаш.

— Благодаря.

— Да отгатна ли? Махмурлук?

— Стоях до късно.

— Може ли да вляза?

„Не, начукай си го, мазник такъв.“

— Разбира се, заповядай.

С него в кабинета ѝ проникна и миризмата на скъпия му одеколон. Изглеждаше свеж и самоуверен, което я караше да го мрази още повече.

— Рано идваш — отбеляза тя.

— Снощи Рейчъл си доведе някакъв приятел. Реших да се измета, преди да са се събудили, за да не я притеснявам.

— Значи още не си...

— Да се сдобря със Сали ли? Не. Реших да стоя настрани от жените за известно време. Да видя дали нещата няма да се пооправят.

— Добро решение.

— Говори ли с Карлтън?

Тя се почуди дали да му каже. Какво да му каже? Че е заспала пред дома му и после го е изпуснала? Да признае, че се е провалила два пъти?

— Не се появи.

— Мисля, че си права за него. Тук има нещо гнило.

— Говори ли с Кенет?

— В Женева е. Утре се връща. — Той се почеса по мустака. — Знам какво си мислиш за мен, Мадлен, че съм лекомислен и амбициозен женкар.

— Никога не съм си го помисляла.

— А би трябвало. Няма да сгрешиш. Само не си мисли, че ще галя Карлтън с перце, ако се окаже, че крие нещо.

Той стана и тъкмо се канеше да излезе, когато Ти Джей подаде глава на вратата:

— Шефе, обадиха се от Хампстед. Голям проблем. Някой е отвлякъл представителя им в Парламента.

— Да не е Джеймс Карлтън? — попита Фокс.

Ти Джей погледна озадачено първо нея, после Милс, очевидно всичко му стана ясно. Най-после да разбере кой е Сивия.

— Да, има ли някаква връзка с разследването?

Фокс и Милс скочиха и почти се сблъскаха на вратата. Отговорът бе очевиден.

Хампстед

Някой си сержант Сандърсън от полицейския участък на Хампстед ги поведе през покритата с чакъл алея, позната на Фокс от предишното им посещение. Все още си представяше Карлтън по чехли и пуловер на входа на къщата, съвършения английски джентълмен — неговият дом бе негова крепост. Е, сега варварите бяха проникнали вътре.

— Това е дело на професионалист — отбеляза Сандърсън. — Качил се е по зида отгук, открихме драскотини по мазилката. Сигурно е използвал алпийски котки или друга катерачна екипировка. Няма кръв по натрошените стъкла върху оградата, значи е преодолял и това препятствие по някакъв начин. В двора открихме някои следи, криминолозите ги прекопираха. Обезвредил е алармената инсталация и прожекторите на охранителната система, влязъл е, след като е изрязал стъклото на онзи прозорец.

В двора бе оставено идеално изрязано парче стъкло, маджунът, използван за свалянето му, още стоеше върху него.

Хората от криминологията от отдел на Скотланд ярд, с бели гащеризони и покривала за обувките, търсеха пръстови отпечатъци и следи от кръв. Един фотограф документираше местопроизшествието.

Фокс мълчеше. Мислеше за сребристото беемве, което бе видяла да излиза предната нощ от двора. Мястото, откъдето нападателят беше прескочил оградата, се намираще в една тъмна уличка на петдесетина метра оттам, където бе чакала в колата си. Невъзможно е било да го забележи. Разбира се, грешката не беше нейна, бе дошла да вземе показания, не да наблюдава къщата.

Все пак това нямаше да се отрази много добре на служебната ѝ характеристика. Чудеше се как ще е най-добре да подходи.

— В къщата няма ли следи от кръв?

— Никакви следи от борба.

— Къде е семейството му? — попита Милс.

— Както изглежда, госпожа Карлтън се е изнесла преди два дни. Отседнала е с дъщеря си у родителите си в Бъркшир. — Сандърсън ухапа крайчето на мустака си. — Може ли да попитам, защо толкова се интересувате от този случай?

— Можете, но се опасявам, че не можем да ви отговорим.

Фокс знаеше какво си мисли Сандърсън: надути нещастници, вирнали си носа до небето. Все пак, щом пазеха тайна от хората в собствения си екип, нямаше да разкажат всичко на някакъв си сержант от местния полицейски участък я. Преди всичко трябваше да спазват нарежданията на Кенет.

Влязоха в къщата. Древният чар на дома бе нарушен от сивкавия алуминиев прах за взимане на отпечатъци, поръсен по равните повърхности; мъже на средна възраст с бели гащеризони лазеха по килима в търсене на улики.

Сандърсън тръгна по стълбите към спалнята.

— Леглото е разбъркано, нападателят сигурно е изненадал Карлтън, докато е спял. Жертвата явно не е оказала съпротива.

— И са тръгнали с беемвето на Карлтън, така ли?

Сандърсън кимна:

— Така предполагаме. Жена му е взела мерцедеса. — Усмихна се кисело и добави: — Както би направил всеки.

— Открихте ли кой е подал сигнала?

— Обадили са се от района на Теме Вали. От мобифон, така че номерът може да бъде засечен с точност до шест километра около най-близкия радиопредавател. Това включва по-голямата част от Североизточен Лондон, от Еджуеър до Руислип. Обявихме вече беемвето за издирване, но ако питате мен, сигурно е в някой склад или гараж.

Милс кимна и се завъртя към вратата.

— Благодаря.

— Ще ви държим в течение — обеща Сандърсън.

— Ние също — увери го Фокс и последва началника си, оставяйки Сандърсън да недоумява какво, по дяволите, е имала предвид.

Оживлението в къщата на Карлтън бе привлякло любопитни съседи, цяла тълпа надничаше зад полицейския кордон. В Хампстед такива интересни неща не се случваха много често. Артистите,

певците, bankerите и останалите богаташи ревностно пазят личния си живот от чужди погледи. Телевизията и пресата също бяха тук. Джим Карлтън се беше надявал да се скрие от погледите им. Сега това бе невъзможно.

— Трябва да ти кажа нещо, шефе — заговори тя, преди да влезе в колата си.

— С Карлтън ли е свързано?

— Възможно е.

Качиха се в колата. Фокс се подвоуми. Чудеше се какво ли ще излезе от това.

— Искаш ли да се повозим? — предложи.

Милс я изгледа раздразнено.

— Имам работа да върша, Мадлен.

Тя запали двигателя.

— Идвай с мен. Ще ти разкажа по пътя.

59.

Уембли

По линията мина влак. Пред тях камион, натоварен с тръби, отби към един от складовете. Минаха покрай малка печатница, цех за заваръчни работи, ограждение с надпис „Превоз на товари «Каледониан»“. Вятърът носеше хартии и пластмасови отпадъци по шосето.

Стигнаха дъното на глухата улица, спряха пред бодлива ограда. От другата страна имаше изоставена сглобяема барака, наоколо се търкаляха варели, сандъци и ръждясал контейнер за боклук.

— Това ли е? — попита Милс.

На светло изглеждаше дори по-изоставено, отколкото през нощта. От цепнатините на асфалта растяха бурени, на места с височина до кръста. Обектът изглеждаше изоставен от месеци: караваната на пазача беше разбита, всички прозорци — изпочупени. Вратата изглеждаше заключена, но когато приближиха, установиха, че веригата е срязана с клещи за ламарина.

— Възможно ли е да е минал оттук? — попита Милс.

— Да погледнем.

Отвориха вратата и се върнаха при колата. Вкараха я в двора и спряха до бившия офис на „Бофор инженеринг“. Уличните художници бяха поработили по стените, всеки сантиметър бе покрит с рисунки със спрей.

Милс слезе, огледа се.

— Значи този приятел ти измъкна Карлтън под носа.

Фокс замълча. Усети, че се изчервява. Направи се, че не е чула забележката му.

— Може да е оставил колата в другия край на двора — каза.

— Може.

— Май не е зле да огледаме.

— Да огледаме.

Милс се приближи до постройката, изрита вратата. Беше заключена. Фокс обиколи отзад, миришеше на котешка урина и нафта,

наблизо стържеше банциг.

— Ако Кенет научи, жива ще те одере — отбеляза Милс.

„Е, поне ако не намерят Карлтън“, помисли си тя.

— Няма да разбере.

— Надявам се — каза Милс с тон, с който даваше да разбере, че тук няма намерение да я прикрива.

Тя опита вратата на склада. Също заключена. Само си губеха времето. За момент я обзе надеждата, че може би ще намерят беемвето на Карлтън, ако не самия него, тук. Това щеше да е един вид изкупление на греха ѝ.

Зави зад ъгъла на склада.

Отзад имаше цистерна за вода и игрище за ръгби. И там, отчасти под сянката на сградата, стоеше сребристото беемве.

— Шефе!

От багажника на колата се чу приглушено думкане.

Милс дотича иззад ъгъла, поклати удивено глава:

— По дяволите, откри го.

60.

Полицейски участък „Рослин Хил“, Хампстед

Карлтън седеше в стаята за разпити на полицейския участък в Хампстед; ръката, с която държеше цигарата си, трепереше толкова силно, че беше поръсил целия под с пепел. Кожата му бе придобила сивкав цвят. По-рано през деня го бяха закарали в болницата „Мидълсекс“, където лекарите определиха здравословното му състояние като отлично въпреки преживяното през нощта. Поразтърсен, но не разбит, както се беше изказал Милс.

Карлтън даде доста несвързано обяснение на случилото се. В ранните часове на утрото в стаята му нахълтал непознат мъж. Не, не знаеше точно по кое време, не, не успял да види лицето на нападателя, защото носел маска.

Отговаряше с неохота на въпросите им, сякаш беше прекалено уморен, за да се занимава с такива глупости, сякаш с любопитството си отново нарушаваха правото му на личен живот.

— Разказах всичко на първия детектив, който ме разпитва.

Сандърсън и колегите му го бяха поели първи.

— Съжалявам, сър, но ние сме други детективи — тросна се Милс. — Бих искал да ни опишете всичко от самото начало.

— Като се върнах снощи, пийнах малко повече. Всъщност направо се напих. Преживях доста лош момент.

— Жена ви...

Карлтън погледна Фокс:

— Точно така. Затова и не се появих на срещата с вас.

— Били сте вече пиян.

— Точно така.

— И какво си спомняте след това?

— По някое време трябва да съм си легнал. Не знам какво ме накара да се събудя. Отворих очи, в спалнята светеше и над мен стоеше мъж с маска и пистолет, насочен в главата ми.

— Какво направихте?

— Не помня добре какво стана след това. Бях пиан, уплашен, сънен. Правех, каквото ми нареди. Единственото, което помня ясно, е, че ме набути в багажника.

— Не си ли спомняте нещо по-особено в този човек? Някаква отличителна черта.

Карлтън поклати глава.

— Какво носеше?

— Маска на лицето.

— Това вече го казахте — тросна се Фокс, започваше да губи търпение. — Какво друго?

— Не помня. Казах ви...

— Да, били сте пиан и полузаспал.

Милс ѝ хвърли строг поглед. По-полека. Обърна се към Карлтън:

— Помните ли гласа му?

Карлтън поклати глава.

— Някакъв особен акцент?

— Не. Това вече го обсъдихме с другите детективи, нали ви казах.

Карлтън посегна към чашата с кафе на масата, но ръцете му трепереха толкова силно, че разля хладката кафява течност по масата. Прекъснаха за малко, докато я избършат.

След това Карлтън продължи разказа си:

— Не знам колко дълго сме пътували. Помислих, че ще ме закара някъде и ще ме убие. Бях ужасен. И едва дишах там отзад. Мразя затворените помещения. Изгубих всякакво самообладание.

Милс кимна съчувствено.

— Накрая спряхме и той отвори багажника. Насочи фенерче в очите ми и каза, ако искам отново да видя слънчевата светлина, да осигуря петдесет хиляди лири в торба на гроба на Джон Констейбъл в гробището на Хампстед. Каза, че ако получи парите, ще се върне и ще ме освободи. След това ми хвърли нещо и отново затвори багажника.

— Какво ви е хвърлил?

— Мобифон. С флуоресциращ екран. Чух го да тропа нещо отвън. Правеше дупки в капака с някаква бормашина. После си тръгна.

— Петдесет хиляди не е малка сума — отбеляза Милс.

— Така е.

— Имате ли на разположение толкова пари в брой?

Карлтън го изгледа на кръв.

— Не, нямам.

— И какво направихте тогава?

— Обадох се на жена ми.

— Добре. И какво каза тя?

Карлтън го изгледа обидено.

— Откакто ме напусна, бяха минали по-малко от двайсет и четири часа. Баща ѝ вдигна и не беше особено доволен, че го будя в този час, пък и предполагам, че мнението му за мен е било малко предубедено заради онова, което му е наговорила жена ми. Сигурно съм му прозвучал малко истерично по телефона. Каза ми да престана да тормозя Луиза и затвори.

Фокс прехапа устни. О, горкият.

— Затворил значи — повтори без особено съчувствие Милс.

— Опитах да се обадя пак, но той явно изключи телефона. Нарочно, няма съмнение.

— И тогава какво направихте? — попита Милс.

Фокс се съмняваше, че би успяла да си придаде същия тон на искрено съчувствие.

Последва мълчание.

— Господин Карлтън?

— Ами, какво можех да направя? — попита с писклив глас Карлтън.

— На кого другиго се обадохте?

Той затвори очи. Явно се надяваше, като ги отвори, Фокс и Милс да са изчезнали.

— Вижте, всичко свърши. Благодаря за желанието да помогнете, но не искам да отговарям на повече въпроси.

— Защо не се обадохте на нас?

Карлтън дръпна от цигарата, ръцете му трепереха. Поклати глава, потърка чело с палеца си.

— Какъв смисъл имаше? Не знаех къде се намирам и предположих, че няма да успеете да локализирате мобифона.

— Да видим сега, това се е случило — Милс погледна Фокс — ... малко след три часа.

— Нямам идея кога е било.

— Обадили сте се да търсите жена си малко преди четири. Подали сте сигнал в полицията след пет. Какво правихте през този един час?

— Лежах в багажника на колата. Нямах голям избор.

— Но сте се обадили на жена си.

— Да.

— Нали преди малко казахте, че няма откъде да вземете толкова пари.

— Може да съм се надявал Луиза да вземе малко от милионите на баща си.

— И не опитахте да се свържете с никой друг?

Карлтън го изгледа плахо, като диво животно, попаднало в капан.

— Чакайте сега, да не ме обвинявате? Подозирате ли ме в нещо? Струва ми се, аз бях жертвата в този случай!

Фокс се наведе напред.

— Защо ви напусна жена ви?

Карлтън сведе очи.

— По лични причини — отговори с безизразен глас.

— Да не е открила за връзката ви с Кимбърли Мейсън?

Карлтън я изгледа сурово.

— По други причини. Мисля, че във вестниците се казва „непреодолими различия“.

— Значи е научила за връзката ви с Кимбърли Мейсън, така ли?

— Нямам представа.

— Добре, да поговорим за нещо друго.

Фокс отвори папката, която стоеше върху масата, и извади списъка с телефонните разговори на Кимбърли Мейсън. Показа го на Карлтън:

— Това е списък на телефонните номера, на които се е обаждала Кимбърли Мейсън в седмицата преди смъртта си. Звъняла е осем пъти на мобилния ви телефон и още пет в дома ви. Защо?

— Мисля, че трябва да се свържа с адвоката си.

61.

Датчет, Бъркшир

Луиза Карлтън се движеше с походка, характерна за дамите от висшето общество, сякаш някой ѝ е забил морков отзад. Още щом я видя, Фокс се досети как е преминал животът ѝ: училище за благородни девици, собствено пони, балове, избрани приятели от висшата класа, брак с разумна изгода, редовна поява в жълтите хроники. Намрази я от пръв поглед. Само с роклята ѝ Фокс можеше да си плати наема за цял месец, а и бижутата ѝ бяха малко множко за четири часа следобед.

Луиза ги представи на *мама* и *papa* — стар джентълмен със следи от следобедния чай по ризата, с надменно държане на пенсиониран офицер и дебела гуша, която висеше над яката му като торба; до него седеше кукла с боядисана в синьо коса и изражение, сякаш е лапнала лимон. Луиза въведе Фокс и Ти Джей в едно помещение, което наричаше „оранжерията“ — остъклена пристройка, пълна със саксии с тропически растения, с изглед към обширни, добре окосени ливади и равни редици подкастриени храсти.

Сервира им чай в китайски порцеланови чашки на сребърен поднос и сандвичи от тънки като хартийки филии с парченца краставица. Тази префърцуненост едва не изкара Фокс от кожата ѝ, Ти Джей, от друга страна, явно се забавляваше.

Луиза Карлтън се облегна в плетения си стол и се усмихна хладно:

— Искали сте да поговорим за съпруга ми.

— Разследваме обстоятелствата около отвлечането му тази сутрин — обясни Фокс.

— Неприятна работа.

Неприятна работа. И така може да се каже. Боже мили, тия хора имаха лед вместо сърца.

— Вашите хора вече идваха по този въпрос.

Сандърсън. Явно през целия ден щеше да ги изпреварва.

— Нужно ли е да повтарям едни и същи неща?

— Госпожо Карлтън, ние всъщност не разследваме отвличането на съпруга ви. Водим следствие по едно убийство.

— Убийство ли? Да не мислите, че похитителят на съпруга ми може да е убил някого?

Фокс реши да не обсъжда повече подробности.

— Преди да продължим, бих искала да ви задам няколко въпроса за снощи.

Луиза Карлтън кръстоса крака и се усмихна, изражението ѝ беше непроницаемо.

— Научихме, че съпругът ви е звънял тук тази сутрин.

— Да.

Явно щяха да ѝ вадят думите с ченгел.

— Каза ни, че баща ви вдигнал.

— Да.

— Ще може ли да поговорим и с него по-късно? — попита Ти Джей.

— Щом искате. Но трябва да го извините, мисълта му е малко нестройна след инсулта. Лесно се дразни.

С една дума, старческо слабоумие. Можеше и да им помогне малко.

— Кога научихте за обаждането на съпруга си, госпожо Карлтън?

— На сутринта. *Папа* беше доста ядосан.

— Предаде ли ви точно думите на съпруга ви?

— О, скъпа, не забравяйте, че това е станало посред нощ. Доколкото знам, Джеймс искал да говори с мен, искал пари. *Папа* направо му затворил. Тъй като той продължил да звъни, *папа* изключил телефона. Винаги ме е защитавал. Особено от Джеймс.

Фокс реши да предприеме пряк подход. Наистина нямаше друг начин.

— Не изглеждате особено разтревожена — отбеляза.

Луиза Карлтън се усмихна хладно. Сякаш беше пръцнала, а искаше да излезе, че е кучето.

— Избягваме да обсъждаме личните си отношения с полицията.

Господи. По-лесно щеше да вземе показания от кралицата.

— Разбрахме, че наскоро сте се разделили.

Домакинята я погледна, само се усмихна.

Фокс пробва отново:

— Все пак сигурно не бихте искали на съпруга ви да се случи нещо лошо, нали?

— Разбира се, че не. Радвам се, че му няма нищо.

— Но?

— Моля?

— Извинявайте, но не изглеждате радостна. По-скоро сте ядосана.

— Както вече казах, не смятам за редно да обсъждаме семейните си взаимоотношения с полицията. Не е толкова важно.

— Може да се окаже важно.

Луиза се усмихна и ѝ подаде чинията.

— Сандвич?

— Не, благодаря — отказа Фокс.

Ти Джей обаче се пресегна и си взе.

— Дъщеря ви как приема всичко това?

— Надявам се, не смятате да разпитвате и дъщеря ми.

Фокс се замисли.

— Не знам. Дали има какво да ни каже?

Най-сетне безизразната маска се смени с истинската Луиза Карлтън — с изражение на нескрит гняв.

— Искам да спестя на дъщеря си всичко това. Млада е за такива неща. Стига ѝ шумът по телевизията и във вестниците. Трябва да остане настрана от тази гадост.

Фокс за пръв път изпита някакво съчувствие към Луиза Карлтън. Огледа порцелановите статуетки в остъкления шкаф, китайските вази. Всичко бе толкова скъпо, но и извънредно чупливо. Едно леко разтърсване и целият този лукс щеше да се сгромоляса с трясък.

— Къде е тя в момента?

— Всеки следобед ходи на езда. С една приятелка.

Фокс се усмихна и реши, че е време да нанесе удара си:

— Госпожо Карлтън, съпругът ви някога споменавал ли е името Кимбърли Мейсън?

Луиза пребледня.

— Преди няколко седмици писаха за нея във вестниците. Жената, която бе намерена убита в Хайгейт.

— Точно така.

— Каква връзка може да има съпругът ми с такава жена?

Фокс не отговори. Луиза Карлтън разбираше много добре за какво става дума, по лицето ѝ беше изписано. Позната история: Джеймс Карлтън си мислеше, че жена му не знае нищо, но тя през цялото време е била в течение.

— Не знам нищо за нея, освен каквото пишеше във вестниците.

Кепенците бяха спуснати. От нея нямаше какво повече да научат. Можеше да мрази съпруга си, той можеше да ѝ е изневерявал, да я е унижавал, но това трябваше да се решава между тях. Нямаше нужда да влошава нещата, като намесва полицията.

Видяха Даяна на излизане: една снимка върху камината; бледо, слабичко момиче с много светлоруса коса се усмихваше срамежливо пред фотоапарата, явно смутена от шините на зъбите си. Фокс щеше да запомни това лице може би до края на живота си.

62.

Отдел за особено тежки престъпления, „Хендън роуд“

Тя пристигна в службата в седем на следващата сутрин. Милс вече беше там, чакаше я в кабинета ѝ, вдигнал безупречно лъснатите си обувки върху бюрото ѝ. На скута му лежеше отворена папка, в ръка държеше чаша кафе. Когато тя влезе, той се изправи. Изглеждаше леко раздразнен. Хвърли ѝ папката:

— Реших, че ще ти е интересно.

Тя взе папката. Вътре бе списъкът с телефоните, на които се беше обаждал Хатън.

Накрая имаше приложена компютърна разпечатка. За повечето номера бяха издирени имената и адресите на притежателите. Тя ги прегледа, някак си не се изненада да открие и името на Карлтън. Взе химикалка и загради телефонния му номер.

Взира се в списъка дълго време. Премисляше всякакви възможности.

— Това не е просто съвпадение — каза накрая.

Изведнъж разследването на смъртта на Денис Торп, което преди минути ѝ се беше струвало кристално ясно, прие нови измерения.

— Някой знае ли за това?

— Още не.

— Какво ще правим?

Милс погледна часовника си.

— Обадох се на Кенет веднага щом пристигна на летището снощи. В осем часа имаме среща в кабинета му. Вземи си едно кафе и да тръгваме.

Главно управление на Втори полицейски район, Колиндейл

Кенет загледа папката умърлушено, като човек, който току-що е бил матиран от дванайсетгодишния си племенник.

— Не разбирам.

Намираха се в кабинета му, Кенет носеше бляскавия си тъмносин костюм и скъпата си вратовръзка. Срещу него Милс изтръска въображаема пращинка от ръкава си.

Когато Кенет най-сетне погледна Фокс, по изражението му личеше, че в случая с тази новина му се иска да убие вестносеца.

— Какво знаем за този Робърт Хатън?

— Бивш член на САС — отвърна Милс. — Напуснал е Полка през 1991 година и оттогава не се знае с какво се занимава. Джеймс и Кроуфорд ходиха в Херефорд, за да говорят с бившия му началник. Не срещнаха особено съдействие. Знаете как си пазят тайните там.

— Не мога да си представя какво общо може да има такъв изпаднал тип с Джим.

— Нито пък аз — побърза да отбележи Милс.

— Ще се наложи да го поразпитаме — намеси се Фокс.

Кенет остави папката на бюрото, сякаш пипаше готова да избухне бомба. Всички неприятности, свързани с политици или членове на правителството, предизвикваха киселини у шефовете в полицията.

— Първо номерът му се появява в списъка на разговорите на Кимбърли Мейсън, сега името му се замесва с убийството на този рекетъор в Тотнъм — настоя Фокс. — Нещо не е наред.

— Да не би да мислите, че двата случая са свързани?

— Възможно е, още е рано за изводи, но едно е ясно. Нашият Джеймс Карлтън явно е поддържал връзки с не една съмнителна личност.

Кенет кимна, поне по това нямаше какво да възрази.

Фокс извади криминология доклад от убийството на Кимбърли Мейсън от куфарчето си.

— Погледнете това, сър.

Кенет дръпна доклада от ръцете ѝ, без да каже дума — бе стиснал толкова силно зъби, че устните му приличаха на две бели черти. Зачете документа, в стаята настъпи тишина.

— И какво по-точно искате да погледна? — попита накрая.

— Влакната, открити в мазето на Кимбърли Мейсън. В доклада пише, че са от камуфлажен армейски пуловер, който може да се купи от повечето магазини за оръжие и военна екипировка. Дрехи, каквито е

носил Хатън. Всъщност съседите му твърдят, че почти постоянно се е обличал с военни дрехи.

— Прекалено смело предположение. Всяка година се произвеждат хиляди такива пуловери.

— Вижте и това, сър. — Тя му подаде извадките от армейското досие на Хатън, които бяха получили от щабквартирата на САС. — Кръвната му група е А, с отрицателен резус-фактор, същата като кръвта от вратата на хладилника на Кимбърли Мейсън, същата като на Брадшоу и Кимбърли. Само ДНК изследванията могат да покажат дали кръвта е от момичето или от убиеца. Взехме проба от коса от апартамента на Хатън и я изпратихме за ДНК анализ. До два дни ще стане ясно дали кръвта в кухнята е от Хатън.

— Това е ужасно — поклати глава Кенет.

— Засега господин Карлтън се крие зад адвоката си — заговори Милс. — Надявам се последните разкрития да го накарат да ни съдейства.

Кенет помълча доста време, накрая кимна примирено. Обърна се към Милс.

— Искам лично да се заемете с това, Милс — каза му, сякаш Фокс не съществуваше. — Много внимателно, изключително внимателно. Ако някаква информация стигне до медиите, можете да се простите с работата си.

— Слушам, сър.

Милс изгледа укорително Фокс: „Гледай какво направи“.

Полицейски участък „Рослин Хил“, Хампстед

Карлтън седеше в стаята за разпити на участъка в Хампстед. Адвокатът му бе до него, с жълта кърпичка в горния джоб на самото, златен „Пиаже“ на ръката, обувки „Салваторе Ферагамо“ и костюм „Савил Роу“, който вероятно струваше повече от цяла полицейска кола. Върху мекото му кожено куфарче с тъмночервен цвят бяха изписани инициалите му. Карлтън бе повикал тежката артилерия.

Милс пусна касетофона и премина през обичайните формалности. След това адвокатът, чието име (за най-голямо разочарование на Фокс) бе просто Майер, направи кратко изявление за протокола, отбелязвайки, че клиентът му бил готов да сътрудничи напълно на полицията.

Милс го изчака да свърши, после отвори куфарчето си, извади списъка на телефонните разговори на Хатън и го плъзна по масата към Карлтън. Защо са й необходими на телефонната компания цели шест седмици плюс още двацет и четири часа, за да разпечата тези данни, Фокс не можеше дори да гадае. Човек трябва да се задоволява с каквото има.

— Господин Карлтън — заговори Милс — бихме искали да ви зададем няколко въпроса във връзка с отвличането ви вчера. Пред вас е списъкът на разговорите, провеждани от похитителя по телефона, който ви е оставил вчера сутринта в багажника на колата.

Помолихме телефонната компания да установи собственика му. Мобифонът е регистриран на някой си Робърт Хатън, който се оказва наш познат. През последните две седмици същият господин Хатън е провел пет телефонни разговора с вас. Все още ли твърдите, че не знаете кой ви е отвлякъл?

Карлтън потрепна като кораб, разклатен от силна вълна. „Най-после ще си признае — помисли си Фокс. — Пречупихме го.“ Карлтън се беше приготвил да отговаря на въпроси за Кимбърли Мейсън, а Милс го изненада от съвсем различна посока. Политикът обаче се окопоти. Наведе се към адвоката си и двамата зашушукаха нещо.

— Беше тъмно — отвърна накрая. — Носеше маска.

Фокс погледна Милс. Не можеше да повярва.

— Познавате ли Боб Хатън?

Карлтън кимна леко.

— Повторете високо за протокола.

— Да.

— Защо не ни го казахте вчера, господин Карлтън? Той ви е поискал откуп. Ако сте го познавали достатъчно добре, за да проведете пет телефонни разговора за две седмици, сигурно сте могли да познаете гласа му.

Карлтън се замисли. Логиката беше очевидна. Личеше му, че се чуди как да ги заблуди.

Майер погледна към тавана.

— Не си длъжен да отговаряш, Джеймс. В нищо не те обвиняват.

— Бихте ли споделили естеството на връзката ви с Боб Хатън?

Карлтън се почеса по ръката, явно имаше затруднения. Фокс лично бе изпитала неудобството от прекаленото много лъжи: човек просто не си спомня на кого какво е казал.

— Издирвате ли го вече?

— Добре го знаете.

— Снимката, която публикувахте във вестниците, не е много хубава. Сега изглежда доста различно.

— Бихте ли ни казали каква работа сте имали с господин Хатън?
— повтори Фокс.

Карлтън не отговори веднага. Обърна се към Милс:

— Какво ще стане с Хатън, когато го заловите?

— Имаме заповед за задържането му.

— Предполагам, че още е въоръжен. Мислите ли, че ще се предаде доброволно?

— Нямам представа.

— Аз не вярвам да се предаде — заяви Карлтън, сякаш опитваше да се убеди сам в нещо.

— И така, бихте ли ни разказали за връзката си с Боб Хатън? — продължи да настоява Фокс.

— Бях го наел — отговори Карлтън, сякаш разговаря с някой прекалено нахален репортер от жълтата преса.

— Наели сте го. За какво?

— Мислех, че ме следят.

— Разбирам — намеси се Милс.

Фокс не разбираше. Карлтън не беше член на действащото правителство, така че вероятно нямаше право на безплатна охрана, въпреки това отговорът му само възбуждаше нови въпроси. Всъщност тя не виждаше никаква причина пропаднал тип като Хатън да бъде нает от богат бизнесмен от Хампстед, на всичкото отгоре виден деятел на опозицията.

— Защо сте мислили, че ви следят? — попита тя.

— Телефонът ми звънеше по никое време. Следяха ме различни коли. На няколко пъти ми се стори, че някой дебне пред дома ми.

— Получавали ли сте заплахи?

— Не. Просто подозирах, че става нещо нередно.

— Обадохте ли се в кварталното полицейско управление?

— Нямаше нищо конкретно, от което да се оплача. Знаем колко сте заети и че не обичате да си губите времето. Освен това какво можеха да направят?

Имаше право, ако казваше истината.

— Продължете — подкани го Милс.

— Реших да взема превантивни мерки.

Интересно какво имаше предвид. Може би да застреля натрапника?

— Как се свързахте с Боб Хатън? — попита Милс.

— Чрез Денис Торп.

— А, господин Торп.

— Хатън го застреля, нали? Четох във вестника. Ужасно.

— Не го жалете толкова — намеси се Фокс. — Не е голяма загуба.

— Как се запознахте с Денис Торп? — продължи да разпитва Милс.

— Беше известна личност и обичаше да се натрапва. Знаете как действат тези хора. Собственици на нощни клубове, ресторанти... винаги ти осигуряват най-добрите места, черпят те с шампанско. Такива неща.

— Позволили сте да ви влезе под кожата.

Карлтън преглътна тежко.

— Каза, че ако имам нужда от нещо... — Вдигна рамене. —
Реших да използвам услугите му. Глупаво постъпих.

Нямаше спор. Дори адвокатът изглеждаше отвратен.

— Той обеща да помогне. След няколко дена се обади този Боб
Хатън. Уредихме си среща.

— Къде?

— В едно кафе. Близко до гара „Юстън“.

— В кафе значи.

— Той така предложи.

— Какво си спомняте за този господин Хатън?

— Пие кафето без захар и не обича да седи с гръб към вратата.

— Нещо друго? — попита Милс.

— Носеше камуфлажни дрехи. Това ме ужаси: исках да запазя
срещата си в тайна, а той сякаш привличаше всички погледи.

Фокс си представи ситуацията. Хатън с камуфлажното си
облекло, Карлтън с костюм и обувки „Гучи“. Доста странна двойка.

— Защо искахте да запазите срещата си в тайна?

— Не е ли очевидно? Аз имам известно обществено положение.

— Давахте ли си сметка, че това, за което търсите услугите на
господин Хатън, може да е противозаконно?

— Не, аз... — запъна се Карлтън, погледна адвоката си.

— Давали сте си сметка, че ако Хатън нарани някого, можете да
бъдете привлечен под наказателна отговорност за съучастничество,
нали? — намеси се Милс.

— Клиентът ми се опитва да ви сътрудничи — обади се Майер.
— Ако смятате да го заплашвате, ще го посъветвам да прекрати
разпита.

— Какво точно помолихте господин Хатън да направи за вас? —
настоя Милс.

— Сключихме частен договор за охрана. Исках да разбере дали
наистина някой ме следи. Знаех, че има известни познания в тази
област.

— И той прие?

— Да.

— Само това.

— Да.

— Колко му платихте?

Карлтън замълча.

— Дадохте ли му капаро, или се разбрахте да му платите после?

— Не сме обсъждали заплащането. С господин Торп вече бяхме постигнали съгласие за сумата.

— Разбирам. И какво стана след това?

— Каза, че ще ми се обади, ако излезе нещо ново.

— Обади ли ви се?

— Да. Около седмица по-късно. Каза, че се е погрижил за проблема.

— Кога беше това?

— Преди две седмици.

Много преди убийството на Денис Торп. Трябваше да проверят списъка на изчезналите лица. Може би още някой труп лежеше в набързо изкопан гроб или гниеше по бреговете на Темза. Ако Карлтън казваше истината, разбира се.

— Попитахте ли го как се е погрижил за проблема?

Карлтън поклати глава.

— Естествено, бях потресен.

— Естествено — повтори Фокс; Карлтън я изгледа сърдито. — Какво мислите, че е имал предвид?

— Не знам. Не искам да знам.

— Какво направихте след това?

— Отидох при Денис Торп в Камдън и му платих предварително уговорената сума.

Фокс погледна бележника си.

— За последен път Боб Хатън ви се е обаждал преди два дни. Защо е продължил да ви досажда, като си е получил парите?

— Твърдеше, че никой не му е платил. Предполагам, че затова е убил Денис Торп. Подозирам, че са се карали за парите.

Не, помисли си Фокс. Прекалено просто беше. Карлтън им предлагаше тази напълно правдоподобна история и очакваше едва ли не да му благодарят. Ако наистина бяха спорили за пари, какво правеше Торп в апартамента на Хатън? Нямаше логика. Пък и това не обясняваше връзката с Кимбърли Мейсън. Прекалено рано беше да го притискат, трябваше първо да изчакат резултатите от ДНК анализа.

Карлтън явно си отдъхна като актьор в края на представлението преди спускането на завесата. Мислеше, че му се е разминало.

Фокс погледна Милс.

— Разпитът приключен в три и петнайсет — каза той и изключи касетофона.

64.

Уиндзор, Бъркшир

Късен следобед е, светлината се процежда през короните на дъбовете и кестените покрай пътя, замъкът „Уиндзор“ се вижда сред маранята. На ствола на едно дърво е закрепен афиш, канещ на местния панаир с главна атракция негово кралско височество принц Чарлс, който щял да играе като гост в първенството по поло.

От една брезова горичка се появяват двама ездачи, конете се движат в лек галоп към близките конюшни на школата по езда. Ездачите са момичета на ученическа възраст, облечени в жокейски дрехи. Те дърпат юздите на конете си, за да забавят ход, когато излизат на пътя — дорестият се плаши от коли.

Двете ездачки закриват очи от слънцето. Един кабриолет с четирима юноши на тяхна възраст минава с доста голяма скорост и дорестият кон се стряска.

Докато се опитва да го обуздае, Даяна не обръща голямо внимание на синия микробус, който се появява иззад завоя отпред, откъм слънцето. Приятелката ѝ обаче наблюдава ужасена и безпомощна приближаването му. Стомахът ѝ се свива. Защо не завива настрани тази кола? Не я ли вижда?

Микробусът свива, но не достатъчно бързо, за да избегне сблъсъка; колата удря със задницата си коня и счупва предния му крак. Животното се вдига на задни крака, подковите му се удрят в капака на микробуса, политат искри.

Очите на коня са широко отворени от ужас, страх и болка. Той се препъва, пада, изстенва. Даяна опитва да задържи юздите, подскача на седлото и се прекатурва, просва се по гръб на асфалта. Въздухът ѝ излиза, ужасна болка прорязва десния ѝ глезен, тя вперва поглед в небето, не е в състояние да се изправи.

На петдесет метра по-назад другото момиче гледа безпомощно. Вижда как Даяна лежи на пътя, как конят ѝ отчаяно рита, опитвайки да се изправи. Синята кола спира и отвътре изскача някакъв мъж.

Момичето очаква мъжът да вземе нещата в свои ръце, да ги спаси. С ужас вижда дулото на пистолета, само за миг успява да мерне слънчевите лъчи, отразени от метала.

Това е последната гледка в живота ѝ.

65.

Полицейски участък „Рослин Хил Хампстед“

На човек можеше да му стане жал, като го гледа как седи, хванал глава с двете си ръце, как търка чело с кокалчетата си — мъж, провален от собствените си тъмни страсти. Беше пуснал дявола в дома си и сега се разкайваше.

Вече без скъпо платения адвокат. Без повече игри.

— Бихте ли искали адвокатът ви да присъства, господин Карлтън? — попита Милс.

Карлтън поклати глава.

Господи, колко се беше състарил. За един следобед.

Преминаха през формалностите, след това Милс се наведе към него, опря лакти на масата.

— Сега най-добре ни разкажете истината — каза тихо.

— Ще ме разпънат на кръст — прошепна Карлтън.

Прав беше, разбира се. Сега нямаше как повече да крие. Отвлечането бе новина номер едно във вестниците, течеше по всички телевизионни и радиостанции в страната. Едно момиче беше убито жестоко посред бял ден, друго — отвлечено, и то само осем часа след отвлечането на баща ѝ, един от основните представители на опозицията. Лешоядите от жълтата преса търсеха мърша. Името на Кимбърли Мейсън още не се беше появило по страниците, но това бе въпрос на време.

— Защо още не можете да я откриете? — попита Карлтън.

Фокс не отговори. Очаквала беше да ги обвинява. Какво друго можеше да стори?

Хатън вървеше с една крачка пред тях. Сигурно беше планирал следващия си ход още от намирането на беемвето в склада в Уембли, следващото завъртане на ножа в ранената душа на Карлтън. Отвлечането на Даяна Карлтън бе резервен план. Нещата ставаха сериозни.

— Просто ни разкажете какво точно се случи — подкани го тихо Фокс.

— Не съм мислил, че ще стане така. Нещата просто излязоха от контрол.

— Да чуем фактите, господин Карлтън.

Той прокара треперещата си ръка през лицето си:

— Знаете за връзката ми с госпожица Мейсън.

Фокс кимна.

— Разкажете ни пак. За протокола. От колко време я познавахте?

— От четири години. От едно... заведение, наречено „Черната роза“. Връзката ни продължи и след като тя напусна. Разбира се, в началото не съм очаквал да стигна толкова напред в политическата си кариера, но така или иначе сигурно нямаше да мога да се откажа. — Той избягваше погледите на Милс и Фокс; гледаше втренчено масата. — Човек не може да се промени. Когато се срещах с Ким, имах чувството, че в душата ми се отприщват стихии. Преди нея това беше просто едно платено удоволствие...

— Какво стана? — подкани го Фокс.

Карлтън обаче явно беше чакал прекалено дълго време възможност да излее болката си. Трябваше да изслушат цялата му история:

— Сигурно ще се изненадате колко много влиятелни хора посещават заведения като „Черната роза“. Аз обаче бях по-различен. Не се интересувах от унижението като развлечение. Търсех жената на мечтите си, на която да бъда господар. Затова Ким беше толкова незаменима. Всъщност това, което правехме, ѝ доставяше същото удоволствие, както и на мен. Не го правеше просто за парите.

Милс се размърда неспокойно.

— Бях като удавник, на когото са хвърлили спасителен пояс — продължи Карлтън. — Не можех да я оставя. Най-после бях открил някого, който да ме разбира. Тя ме караше да се чувствам... нормален.

— Но ѝ плащахте за услугите, нали? — осведоми се Милс.

Карлтън поклати глава.

— Не и след като напусна „Черната роза“. Беше ми нещо като любовница. Признавам, малко необикновена любовница, но жена с характер, както се казва. — Той вдигна рамене. — Аз я поддържах финансово. Живееше доста над възможностите си. Нямах нищо против това.

— Връзката кога тръгна към провал? — попита Фокс.

— Тя си въобрази, че трябва да напусна съпругата си и да се ожена за нея. — Карлтън се усмихна. — Предполагам, че това е била нейната фантазия. Не толкова примитивна като моята, но много по-неосъществима. Предполагам, че си е мечтаела да стане съпруга на някоя важна личност. Произхождаше от подходящо семейство, само че министрите не могат да имат жени с тъмно минало. Освен това всичките си пари дължа на Луиза.

Той замълча, може би за пръв път си даваше сметка за пълната безизходица на положението си. Човек не може да има хем високо обществено положение, хем личен живот, в крайна сметка се налага да се раздели с едно от двете.

— Винаги съм си казвал, че някой ден трябва да скъсам с Кими, да зарежа тези занимания. Всеки път, когато отивах, си казвах, че е за последно. Излизах толкова отвратен от самия себе си, че ми се искаше да се хвърля под първия автобус. Винаги обаче се връщах, страстта беше по-силна от мен. — Карлтън преглътна тежко, едва обуздаваше чувствата. — Накрая тя заяви, че ако не напусна Луиза, ще ме съсипе. Щяла да продаде дневника си на вестниците. От чиста злоба. Започна да ми се обажда вкъщи. Можете да си представите какво е било. Не исках дори жена ми и дъщеря ми да разберат, а тя заплашваше да разтръби пред всички.

— Какво направихте?

— Преди около година се запознах с един човек. Занимаваше се с търговия на оръжие. Поиска ми услуга и аз му помогнах.

— Каква услуга?

— Да кажем просто, че ускорих някои процеси. — Той се усмихна накриво. — Не получих никакви пари за това, просто се разбрахме, че вратите му ще са отворени за мен. Реших, че е дошъл моментът да ми се отплати.

— Давайте нататък.

— Срегнах се с него, попитах го дали не познава някого, който да уреди този малък проблем. Имах намерение само да я сплаша, заклевам се. Не съм искал да я убива.

— За Боб Хатън ли говорите?

— Не знаех името му. Не исках да го знам. Дадох му определена сума. Мислех, че с това всичко ще свърши. Тогава чух, че Ким... и той ми се обади.

— Хатън ли?

— Не ми каза името си. Само че е взел дневника и адресника ѝ и че сигурно ще имам известен интерес, ако ги купя.

— Същото, с което ви е заплашвала и Кимбърли.

— Да. — Той се усмихна хладно. — Ирония на съдбата, не мислите ли? Така или иначе той поиска баснословна сума. Изпаднах в паника. Опитах да се свържа с моя... приятел... но той беше в чужбина и не успях. В крайна сметка дадох парите на Хатън, но той се ядоса, каза, че не стигали.

— Тогава ли ви удари? — попита Фокс; спомни си синината на окото на Карлтън при първата им среща.

Той кимна.

— Разбрах, че никога няма да се отърва от него, че съм попаднал в ноктите му. Тогава се свързах с Денис Торп. Знаех репутацията му, разбира се. Беше един от онези негодници, които обичат да се появяват в компанията на политици, актьори и певци. Знаете за какво говоря.

— Защо не се обърнахте към него от самото начало?

Той се изсмя пискливо.

— Мислех, че сам ще се оправя.

— Помолили сте Торп да убие Хатън, така ли? — попита Фокс.

Карлтън я изгледа удивено.

— Не, за бога. Исках само да вземе дневника. — Погледна Милс. — Знаете как е. В никакъв случай не исках да стигне до пресата, нито да замесвам полицията. Мислех, че мога да се справя сам.

Милс запази каменно изражение.

— Защо не ни казахте всичко това вчера? — попита Фокс.

— Все още се надявах да ми се размине. Да запазя връзката си с Ким в тайна.

Последва дълго мълчание. „Все още се надявал да му се размине.“ Колко време е хранил тези надежди? Типично за човек, който си мисли, че може да притежава всичко.

— Много дълбоко сте затънали — отбеляза накрая Милс.

— Вече не ме е грижа какво ще стане с мен. Само ми върнете Даяна. Само това има значение, тя е единственото, което ми остава. — Той се хвана за главата. — За всичко съм виновен аз.

Милс се наведе напред:

— Ще направим каквото можем. Най-напред трябва да ни кажете кой ви свърза с Боб Хатън.

66.

Стаята се използва за склад: вътре има старо легло, няколко каси от бира в ъгъла, надупчена мишена за стрелички на едната стена, развален музикален автомат, зелена брезентова торба на пода.

Боб Хатън седи върху една каса и пуши.

Прокарва ръка по гладко избръснатото си теме. Носи фалшиви мустаци, анорак и кафяви кадифени панталони, закупени от различни магазини.

Играе си с нож, дълъг кинжал, спомен от службата му в САС. Прокарва леко пръст по острието и веднага му потича кръв. Той я облизва с наслаждение, сякаш е плодов сок. Сокът на живота.

Момичето лежи вързано на леглото, със завързани очи и запушена уста. Вече не прави опити да се освободи, изтощена е. Глезенът ѝ се е надул, станал е двойно по-голям от обичайното, през посинялата кожа прозира бяло парче кост. Два пъти припада от болка. Когато Хатън започне да скучае, натиска раната с дръжката на ножа.

Сега я наблюдава мълчаливо, чуди се какво да прави с нея. Не може да я държи тук. На Нейлс никак няма да му хареса.

Всъщност ще побеснее, ако научи. Може би вече е време да си събере дължимото и да се омита. Вече нищо не го задържа тук.

Падингтън

Кантората се намиреше над една туристическа агенция на „Предстрийт“ близо до гарата. На една табелка на входа пишеше „Фирма за набиране на международни специалисти“, име, което не говори нищо на случайния минувач. Милс и Фокс се качиха по тъмното дървено стълбище. Фирмата заемаше една стая с бюро, телефон и факс, компютър и шкаф. Обзавеждане, което може да се премести лесно, без много шум.

Някакъв мъж говореше по телефона. Когато двамата се показаха на вратата, той закри слушалката с ръка.

— Мога ли да ви помогна? — попита.

Тук нищо не изглеждаше наред. Той беше прекалено изтупан, прекалено добре облечен за човек, занимаващ се с такава дейност: носеше двуреден костюм, копринена вратовръзка, скъпа риза. Косата му беше прошарена, подстригана късо, а тенът му — прекалено тъмен за работещ в затворено помещение чиновник. В маниерите му имаше нещо грубо, което не се връзваше с обстановката.

— Търсим Питър Робинсън — каза Милс.

Той ги изгледа тревожно.

— Мога ли да попитам кой го търси?

— Аз съм главен инспектор Милс, а това е инспектор Фокс от Столичната полиция. Вие сте Робинсън, нали?

Милс дойде направо на въпроса, не му беше до увъртания. Вече бяха направили малка справка за Робинсън. Бивш майор от армията, завършил в Сандхърст, с добри връзки. Беше се пенсиониран след войната в Персийския залив и в момента го разследваха за една нелегална пратка за кюрдските сепаратисти през 1997 г. Често пътуваше до Южна Африка и го подозираха, че организира изпращането и тренирането на бивши военни за въоръжени групировки в Чад и Нигерия.

— Ще ви се обадя пак — каза той в слушалката и затвори.

В стаята имаше само един стол. Милс и Фокс се спогледаха. Милс ѝ кимна да седне тя. „Слабият“ пол. Тя предпочете да остане права.

Робинсън се изправи. Отиваше към метър и деветдесет, едър — Супервойник, само че с костюм.

— Може ли да видя документите ви? — попита.

— Разбира се.

Робинсън заразглежда внимателно служебните им карти — просто печелене на време, за да си събере мислите — после се паркира върху радиатора под прозореца.

— Може ли да попитам за какво сте тук?

— Мисля, че знаете — отвърна Милс.

Фокс му се усмихна чаровно.

— Четете вестници, гледате телевизия. Знаете за приятеля си Карлтън.

Робинсън вдигна рамене.

— Тъпак.

— И той се изказа доста ласкаво за вас.

— Казвах му да внимава.

— Твърди, че сте наели Боб Хатън да сплаши приятелката му.

Робинсън въздъхна и скръсти ръце.

— Така ли твърди?

— А вярно ли е?

Той се върна на бюрото и вдигна телефона.

— Извинете ме, мисля, че на тази среща трябва да присъства и адвокатът ми.

Площад „Нюкасъл“

Седяха в стаята за разпити на полицейския участък в Падингтън. Робинсън бе взел адвоката си — изтупан като самия него. Юристът дращеше с отегчен вид по бележника си с писалка „Паркър“.

Фокс пушна касетофона и Милс премина през формалностите. Робинсън призна, че познава Карлтън, и след като погледна дневника си — че се е обаждал в кабинета му на 23 юни.

— Бихте ли ни казали за какво си говорихте? — попита Милс.

— Не си спомням подробности. Помоли ме за някаква услуга.

— Вие съгласихте ли се?

— Бях му задължен. Правил ми е услуги.

— Какви?

Робинсън се обърна към адвоката си, който погледна полицаите през очилата си със златни рамки:

— Не мисля, че това е от значение в случая.

Милс вдигна рамене:

— Добре, продължавайте.

— Карлтън каза, че имал проблем. Някой го заплашвал. Помоли да му препоръчам човек, който да му даде съвет в това отношение.

— И вие какво му казахте?

— Дадох му номера на Боб Хатън.

— Откъде познавате Боб Хатън? — поинтересува се Фокс.

— Бил съм му командир в продължение на три години, от 1988 до 1991. След това съм го изпращал на различни мисии в чужбина.

— Какви мисии?

— Като военен съветник, на места като Руанда и Уганда.

— Наемник — уточни Милс.

— Военен съветник — повтори Робинсън.

— Защо го препоръчахте на Карлтън?

— Знаех, че Боб има нужда от пари. Пък и беше надежден.

— Но лично не разговаряхте с Хатън, така ли?

Робинсън се усмихна хладно:

— Разбира се, че не. Не знаех какво точно иска Карлтън. Можеше да е нещо незаконно.

— Знаете ли, че господин Хатън се издирва във връзка с убийството на едно момиче, извършено преди два дни в Уиндзор? Смятаме също така, че преди шест дена е застрелял един мъж в Тотнъм. Искаме и да го разпитаме относно смъртта на една жена в Хайгейт на двацет и девети юни.

— Разбирам.

Лицето на Робинсън остана безизразно.

— Мислите ли, че господин Хатън е способен да убие човек?

— Способен ли? За какво мислите, че се обучават хората в армията?

Адвокатът присви очи при тези думи на клиента си.

— Въпреки това обаче вие сте свързали Карлтън с него.

— Той искаше съвет относно личната си сигурност. Господин Хатън е специалист в тази област. Ако Карлтън го е наел да убие някого, това си е тяхна работа. Аз не съм бил в течение.

Милс се наведе напред:

— Господин Робинсън, както сам се досещате, искаме да заловим Хатън колкото се може по-скоро. Извършил е две убийства и може да е замесен и в трето. Освен това подозираме, че е отговорен за отвличането на дъщерята на господин Карлтън.

Робинсън се подсмихна:

— Да, четох за това.

— Забавно ли ви се вижда?

— Не, но ми се струва малко като ирония на съдбата, не мислите ли? При тези обстоятелства.

— Нямаме намерение да ви създаваме неприятности, господин Робинсън. Просто искаме да открием този човек, преди да причини още нещастия.

Робинсън въздъхна.

— Има един човек в Ърлс Корт. Дейвид Юл.

— Вече говорихме с господин Юл. Хатън е преспал в апартамента му за една нощ, после се е изнесъл.

— Е, има още един, при когото може да е отишъл. Служил е заедно с Юл и Хатън. Пращал съм го на няколко места след това. Можете да се свържете с него.

— Как се казва?

— Има кръчма в Лисън Гроув. „Ланкастър“ или нещо подобно. Казва се Анди Нейлър, викат му Нейлс. Ако Юл не знае къде е Хатън, Нейлър може би ще ви каже.

Фокс и Милс прекратиха разпита.

— Обвинявате ли за нещо клиента ми? — попита адвокатът.

— Свободен е да си ходи — отвърна Милс.

Робинсън обаче остана на стола си, забарабани нервно по масата. Явно искаше да каже още нещо.

— Това трябва да остане между нас — заговори.

Милс и Фокс се спогледаха. „Защо ми се струва, че не искам да чуя това?“ — помисли си Фокс.

Робинсън потърка слепоочията си.

Милс седна отново.

— Добре, ще остане между нас.

— Вижте, не знам дали има връзка с жена. Така де, Карлтън не е споменавал за никакви жени.

— Защо мислите, че е важно?

— Ами, ако ми беше казал, нямаше да го свържа с Хатън.

— Защо?

„Хайде, за бога. Изплюй камъчето.“

Робинсън се втренчи в тавана.

— Боб ми беше клиент, както вече казах. Миналата година го пратих в Уганда. Стана така, че се наложи да го прибера три месеца след като замина. Заради нещо, свързано с две жени от едно село близо до тренировъчния лагер. Всъщност доста противна история. — Той се почука с пръст по челото. — Нашият Боб явно малко е изперкал. Не може да му се има доверие. Оттогава не съм работил с него. Очевидно.

— Очевидно — повтори Фокс.

— Просто реших, че трябва да знаете.

Фокс и Милс се спогледаха. Страхотно.

Само това им липсваше.

68.

Лисън Гроув

Бар „Ланкастър“ в Лисън Гроув не беше в най-големия си разцвет. Представляваше долнопробна кръчма и собственикът явно не бе изхарчил и стотинка за поддръжка. Вратата на двора беше ръждясала, с надпис „Не паркирай, гараж“, зачертан с бяла боя по диагонал.

Боята на фасадата беше напукана и се белеше, отпред, на самата пътека към входа, имаше две пластмасови маси и няколко стола — несполучлив опит за създаване на лятна обстановка. Прозорците на самото заведение не бяха мити от години, над вратата висеше избеляла картина на някакъв бомбардировач от Втората световна война.

Ник спря от другата страна на пътя, на забранено място. Фокс погледна в огледалото, Милс спря зад тях, Ти Джей и Хъниуел седяха при него. Зад ъгъла чакаше отряд от Специалните части, осем въоръжени до зъби мъже с бронирани жилетки и шлемове в два бронирани джипа.

Гласът на Милс прозвуча по радиостанцията, нареди всички да заемат позиции.

— Никаква следа от син микробус — отбеляза Ник.

— Може да е отзад — предположи Фокс. — Или в двора.

Двамата с Ник трябваше да влязат първи, да се опитат да установят дали Хатън е вътре. Фокс слезе и пресече улицата.

Точно когато стигна до тротоара, чу нещо като гърмеж и двамата с Ник се хвърлиха на земята. Тя вдигна очи — вратите на двора зееха широко отворени, едва се държаха на пантите. Синият микробус беше минал направо през тях и вече завиваше с пълна скорост в съседната пряка, на петдесетина метра от тях. Чу се свирене на гуми — едно черно такси заби спирачки, за да избегне сблъсъка. Един минувач спря да гледа, от близкия антикварен магазин наизскачаха любопитни.

Фокс закрещя по радиостанцията:

— До всички подразделения. Целта избяга със син микробус „Форд Транзит“ по „Броудстрийт“. Бързо, бързо!

След секунди от една странична уличка изскочи полицейска кола с включена сирена, следвана от един от джиповете на Специалните части. Изчезнаха след микробуса по улица „Броудли“. Фокс се изправи, започна да изтупва дрехите си. Ник изруга и се втурна към кръстовището.

Нещо я накара да се обърне. От „Ланкастър“ излезе мъж с гладко обръсната глава и брезентова торба. Стори ѝ се познат, спомняше си го от асансьора на кооперацията в Ърлс Корт.

„Тук ли живеете?“

Той ускори ход, а когато забеляза, че тя го гледа, се втурна да бяга.

— До всички подразделения, говори Фокс. Още е тук. Видях го! Пеша е, бяга на юг по „Давънтри“!

Ник беше твърде далеч, не можеше да го чака. Тя се втурна след Хатън.

69.

Арестът на човек като Хатън би трябвало да се извърши от Специалните части. Фокс поне трябваше да изчака Ник за подкрепление. Не искаше обаче да изпусне този мръсник за втори път.

Хатън свърна в една уличка и тя го последва. От едната страна имаше мръсна тухлена постройка, от другата — изоставена фабрика, изрисувана със спрей. Точно отпред се виждаше телената ограда на игрището на някакво училище. До телта бяха опрени две счупени пазарски колички.

Хатън спря, обърна се. Беше попаднал в задънена улица.

„Е, Мадлен, какво ще правиш сега? Не постъпи много умно. Този човек е инструктор по бойни изкуства, може да те убие с голи ръце. Няма да се поколебае.“

„Трябваше да изчакаш подкрепления.“

Хатън се ухили. Имаше по-добър начин да я убие. Бръкна в торбата си и извади дълъг пистолет. Зареди с една ръка и го насочи към нея.

Тя застина.

И кошмарът се върна. Смъртта отново я гледаше с единственото си, черно око. Нямаше къде да избяга, нямаше къде да се скрие.

„Това е, Мади. Тук ще е краят. Няма време за равносметка, няма време да се подготвиш. Край, животът ти свърши.“

Той се прицели в главата ѝ, постави пръст на спусъка. Тя затаи дъх, изстена тихо.

Затвори очи. Не можеше да гледа това лице.

Чуваше колите по „Мерилбоун роуд“, далечния вой на сирени — отряда на Специалните части, който бе изпратила в грешна посока. Замисли се за Аш. Какво ли щеше да си каже, като чуе новините? „Прав бях. Колко типично за Мади. Все искаше да бъде герой.“ Странно, но през цялото време се беше надявала да го види поне още веднъж.

„Не може да стане така. Не мога да умра сега. Прекалено много недовършени неща ми остават.“

Нещо я накара да отвори очи. Хатън свали пистолета, обърна се и се прехвърли през мрежата.

Мръсник. Остави я жива без логична причина. Ненормален. Бе убил момичето, а на нея й обърна гръб. Смъртта отново я беше подминала.

— Шефке, шефке, добре ли си?

Беше Ник, задъхан, красивото му кафяво лице блестеше от пот.

Тя бръкна в джоба си, откри радиостанцията. Ръцете й трепереха, не успя да натисне копчето. Хвърли радиостанцията на него.

— Прескочи в двора на училището.

Не можеше да го изпусне сега.

Втурна се след него, прескочи оградата, пръстите й се разкървавиха от телта, счупи си няколко нокътя. Якетото й се закачи, дръпна я, тя се стовари тежко на асфалта, ожули си ръцете, навехна си коляното.

Чу Ник да крещи по радиостанцията:

— Целта бяга на юг, към „Мерилбоун роуд“. Продължаваме преследването. — Прехвърли се през оградата. — Шефке! Внимавай! Повиках подкрепления! Чакай!

Тя се втурна през игрището. Хатън тъкмо се прехвърляше през една двуметрова ограда, толкова лесно изглеждаше, човек трябва само малко да потренира. От една стая на втория етаж се чу смях и подвиквания, Фокс едва мярна развеселените лица на децата и удивеното изражение на учителката им на прозореца.

„Не го изпускай. Но не се приближавай прекалено много. Дано подкрепленията да побързат.“

70.

Той беше в добра форма, лесно ѝ се изплъзна. Продължи да бяга по „Мерилбоун“, към подлеза на пресечката с „Еджуеър роуд“. Събори една жена и изчезна по стълбите надолу.

Щеше да го изпусне.

Гърдите я боляха, едва дишаше. Стигна до подлеза, стъпките ѝ отеконаха в тунела. Един изненадан бездомник я изгледа, изкрещя след нея. Тя слезе долу, подвоуми се. В подлеза имаше два метални павилиона — гравьорна и будка за вестници. Хатън беше разпилял пощенските картички. Продавачът, пакистанец, ги събираше от земята, ругаейки целия свят и белите, които нямат никакво уважение към останалите.

Тя продължи. Наляво или надясно? Тръгна надясно.

Той я чакаше.

Беше изкачила стълбите наполовина, когато го видя, приклепнал, ухилен, показвайки дупката на липсващия си зъб.

Бездомникът, привлечен от шума, ги беше последвал, крещеше някакви глупости зад гърба ѝ.

— Мен ли търсиш, маце? — изсъска приведеният силует.

Държеше нещо в скута си, както майка болното си дете.

Тя не успя да различи добре какво е. Той ѝ го хвърли и тя го улови инстинктивно.

Хатън се изправи и се затича отново нагоре по стълбите.

Нещо топло и лепкаво потече между пръстите ѝ. Тя отстъпи назад, едва не падна по стълбите.

Устните бяха разтворени в ням писък, кожата бе бледа, студена като втвърден восък, очите — полузатворени, сякаш собственичката им леко дремеше. Замъглени в смъртта, те ѝ напомниха, че е закъсняла, че е действала прекалено бавно, за да защити невинните.

От прерязаните вени на врата по дрехите ѝ капеше кръв. Две жени се появили в подлеза зад нея, чуха се писъци. Как иначе да реагират на гледката — оплискана в кръв жена държи отрязана човешка глава. Здравият разум я караше да хвърли ужасяващия

предмет, но някакъв подсъзнателен майчински инстинкт не ѝ позволяваше да наранява допълнително Даяна.

Тя прегърна главата; не можеше да помръдне, заслепена от ужас и чувство за вина. Точно така я намери Ник, сред пищящите жени и боботеция неразбираеми глупости скитник.

— Шефке.

В краката ѝ се беше образувала локва кръв. Едната от жените припадна, главата ѝ изкълтя силно върху бетонните стъпала.

— Шефке?

Фокс го погледна.

— Всичко е наред. Всичко е наред. Открихме я.

Чуха свирене на гуми от улицата над тях, последва шум от сблъскване. Фокс бе неспособна да помръдне. Най-сетне Ник я избави от зловещия ѝ товар, седна до нея.

Отгоре се чува крясъци, писъци, клаксони.

На улицата, на няколко метра от изхода на подлеза, се беше събрала малка тълпа. Бръснатият мъж лежеше по очи на платното. Един минувач беше притичал да му прави изкуствено дишане, но сега повръщаше в близкия канал. Шофьорът на автобус номер 98 за Уилсден не спираше да повтаря:

— Той изскочи неочаквано. Не можех да го избегна.

Любопитството на зяпачите допълнително се усили от пристигането на няколко коли полицаи и бойци от Специалните части с бронирани облекла, шлемове и автомати.

Милс стоеше сред целия този хаос и клатеше глава. Ник най-после се показа, прошепна му нещо на ухото и посочи към подлеза. Милс прие новините привидно спокойно, заговори тихо в радиостанцията; след това се върна при колата си и изрита с все сила вратата, причинявайки сериозни щети на собствеността на Столичната полиция, които по-късно щяха да бъдат оправдани в специален протокол.

71.

Отдел за особено тежки престъпления, „Хендън роуд“

Фокс гледаше през прозореца на оперативната зала, наблюдаваше играта на светлините по „Хендън роуд“. Отново и отново си спомняше черното око на смъртта; зловещия шепот: „Мен ли търсиш, маце?“.

Някой влезе и тя се обърна. Беше Милс.

— Мадлен.

— Шефе.

— Добре ли си?

Тя погледна дрехите си. Якето и чорапогащите ѝ бяха разкъсани, блузата и полата ѝ — омазани с кръв. Кой знае как изглеждаше отстрани. Трябваше да се прибере, да се изкъпе, да се преоблече. Само че още не ѝ се ходеше вкъщи.

— Ще се оправя — увери го тя.

Милс явно не знаеше какво да ѝ каже.

— Имахме лош ден — успя да измисли най-накрая.

— Да, и по-добри сме имали.

Всъщност тя в момента не чувстваше нищо. Просто беше малко замаяна. Коляното ѝ бе насинено, бяха ѝ направили два шева на раната на дясната ръка, болката, която изпитваше, не я тревожеше. Дори ѝ беше добре дошла, сега поне имаше какво да отклонява мислите ѝ от Даяна.

Милс постави ръка на рамото ѝ. Тя потрепна.

— Искаш ли да поговорим? — попита той; беше си позволил да доближи лице твърде много към нейното.

— Наистина, шефе, нищо ми няма.

В този момент влезе Ник и Милс бързо се отдръпна. Ник я изгледа. Милс побърза да се оттегли в кабинета си.

— Шефке?

— Здравей, Ник.

— С още няколко момчета отиваме в „Кралската глава“. Искаш ли да дойдеш?

— Да празнуваме ли?

Доста грубо прозвуча. Той се намръщи смутено.

— Реших, че няма да е зле да се поразсееш.

Тя поклати глава. Искаше да остане сама.

Ник спря на вратата:

— Много си смела.

— Ако бях изчакала подкреплението, щеше да се измъкне.

— Можеше да те убие.

Много правилно. Повечето полицаи нямат късмета да се изправят повторно срещу зареден пистолет. А на нея ѝ се случваше за втори път в рамките на една година. Първия път нямаше време да се замисли, дори не видя оръжието, докато то не стреля. Беше действала инстинктивно.

Сега имаше достатъчно време. Сега не можеше да повярва, че наистина е направила това. Сякаш бе вързана за някаква странна непозната жена, която иска да се самоубие и я влачи след себе си. Сякаш сама търсеше смъртта.

— Този човек беше ненормален.

— Защо не ме уби?

Ник вдигна рамене. Кой знае какво е минавало през главата на този мръсник? Най-ужасното при такива мъже като Хатън е избирателността на насилието. Беше убил Даяна, приятелката ѝ, а бе оставил Фокс. Никаква логика.

— Бедното момиче — въздъхна тя.

— Не може винаги да има щастлив край.

— Не. Не може.

Със сигурност краят не беше щастлив за Джеймс Карлтън. Бе платил жестока цена за тайните си. И тя все още подозираше, че не им е казал всичко. Беше ли поръчал смъртта на Кимбърли Мейсън? Сега бе ясно, че той, а не Гари Брадшоу е имал ключ от апартамента ѝ и го е дал на Хатън. Само че едно е да знаеш, друго е да го докажеш.

Само Боб Хатън можеше да каже истината, а той бе мъртъв.

Най-жестокото наказание за Карлтън му бе наложил самият живот. Беше го лишил от брака му, от общественото му положение, от кариерата му; безжалостен съдник — беше му отнел и дъщерята.

Джеймс Карлтън обаче не беше сам в страданието си: още петима бяха загубили живота си заради тъмните му тайни. Тя си

спомни един ред от Библията, който ѝ бяха чели като дете. Нещо от рода, че Господ праща дъжд и на праведните, и на несправедните. Две невинни момичета бяха загубили живота си наред с двама закоравели убийци. Също и Кимбърли Мейсън; тя от кои беше, от грешниците или от светците?

Фокс промени мнението си и се присъедини към останалите от екипа в „Кралската глава“. Празнуването не премина особено весело; всички си намериха оправдания да си тръгнат по-рано. Накрая в бара останаха само тя и Ник.

Той също стана да си върви; постави ръка на рамото ѝ:

— Ще се справиш ли, шефке?

Тя го направи съвсем неволно. Може би беше прекалено замаяна от алкохола. Обърна се и го целуна. Просто така. Целувката ѝ обаче не възбуди очакваната реакция.

— Съжалявам — каза той, сякаш грешката бе негова.

— Не искам да оставам сама тази вечер — прошепна тя.

Той поклати глава:

— Не мога.

— Ник, недей...

— Трябва да ти призная нещо.

Тя зачака да чуе поредната тайна, с която щяха да обременят душата ѝ.

— Аз съм гей.

Тя се усмихна, по-скоро само изкриви лице и се отпусна на най-близкия стол.

— О. — Чувстваше се като пълна глупачка. — Не знаех.

— Гледам да не го разгласявам наляво и надясно.

— Ами всичките ти приятелки?

— Те са за прикритие.

— Боже мили.

— Нека си остане между нас, шефке. Моля те. И без това ми е трудно заради цвета на кожата ми, но да си черен и гей... В полицията. Ако се разчуе, Ти Джей ще ме съсипе.

Тя докосна леко бузата му:

— Имай ми доверие.

Той си тръгна.

Тя изчака известно време, преди да излезе. Лондон продължаваше да се задушава в собствен сос, луната изглеждаше кървавочервена зад пелената от бензинови изпарения. Коляното я заболя адски.

Тя извади мобифона си; Аш я беше търсил. Какво ли искаше? Тя реши да не му се обажда. Вече бе решила какво ще прави: да изпие още няколко бири пред телевизора, после да заспи на дивана. Просто се радваше, че е жива в тази топла вечер, че има избор в живота, че може да диша и че утре ще бъде нов ден.

„Хампстед Хийт“

Карлтън спря в пустата улица до „Хийт“. Поседя в колата дълго време, после излезе и отвори багажника. Всичко, от което имаше нужда, бе там и той се зае за работа. Свърза един маркуч с ауспуха, прекара го през задния прозорец. Запечатата дупката над стъклото с тиксо и отново седна зад волана.

Подходяща нощ за такова нещо, както се казва. Пълната луна прозираше през тъмните облаци, светло петно в мастиленочерното небе. Странно, никога досега не бе забелязвал луната. За него нощта в Лондон беше светлините на моста „Уестминстър“ и на „Пикадили“. В последните години не обръщаше внимание на природата и ритмите ѝ.

Спомни си, че като дете често гледаше луната от прозореца на спалнята си. „Като пораснем, преставаме да се впечатляваме от звездите и магията на нощното небе“ — помисли си той. Сега трудно можеше да си се представи като дете. Малкото момче не беше подозирало, че някога може да се сблъска с такива неща.

„Как успях да се забъркам в тази каша? Защо не помислих? Разбира се, човек не мисли, когато прави такива неща, нали затова се наричат «необмислени». Всички си имаме недостатъци, които ни тласкат към гибел; някои успяват да им устоят, други — не. Навремето се мислех за нещо повече от тези отрепки, които виждаме всеки ден по улиците, но в крайна сметка се оказва, че разликата между нас не е толкова голяма. Техните пороци са причина за отчаянието им, както моята страст доведе до моето.

Мислех си, че ако веднъж задоволя тъмната си половина, тя ще се насити, но само се заблуждавах. По-късно опитвах да се убедя, че държа всичко в ръцете си, ще мога да прекъсна, когато реша. Само че се лъжех. Аз бях пристрастен към извратените си удоволствия като наркоман. Не можех да се откажа. Човек знае, че ще пострада, но някак си е сигурен, че няма да е точно днес.

И аз се справях добре. Четири години се преструвах, че съм богат, самоуверен, безгрешен; някак си не ми беше трудно да се

преструвам, че бракът ми е щастлив.

Кимбърли. Моя Ким. Най-големият ми грях беше, че те обичах, а не исках никой да разбере за това. Така щях да покажа истинското си лице пред света. Всички други злини дойдоха от това предателство.“

Той постави запечатания бял плик върху таблото и запали двигателя. Немската машина забръмча тихо, от радиото се носеха нежните звуци на едно произведение от Шопен. Казват, че да умреш така, било напълно безболезнено, че просто заспиваш. Така поне щеше да си спести любопитството на жълтата преса. Репортерите нямаше да го преследват до гробищата. Сега най-последно щеше да намери покой в лоното на ада.

Въпреки че точно там можеше отново да се срещне с тези негодници от вестниците, там, в казана.

Даяна. Обичах те повече от всичко на света. Никога не го показвах, никога не ти дадох да го разбереш. Любовта ми към теб бе чиста, невинна, само към теб бях способен на това чувство. Ти се прости с живота, без да разбереш колко държа на теб, без да разбереш как съм те предал.

Утре хора, които не познавам, ще ме съдят. Питам се дали написаното в това писмо ще успее не само да оправдае невинните, а и да обясни моите постъпки пред онези, които съм обичал.

Предполагам, че така или иначе няма да разбере.

„Никога не се заблуждавайте, че знаете всичко за едно човешко сърце.“

Хенри Джеймс

Издание:

Автор: Колин Фолконър

Заглавие: Разпъната от тайни

Преводач: Марин Загорчев

Година на превод: 2001

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Атика

Град на издателя: София

Година на издаване: 2001

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: Атика

Художник: "Атика"

ISBN: 954-729-105-X

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/7952>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.